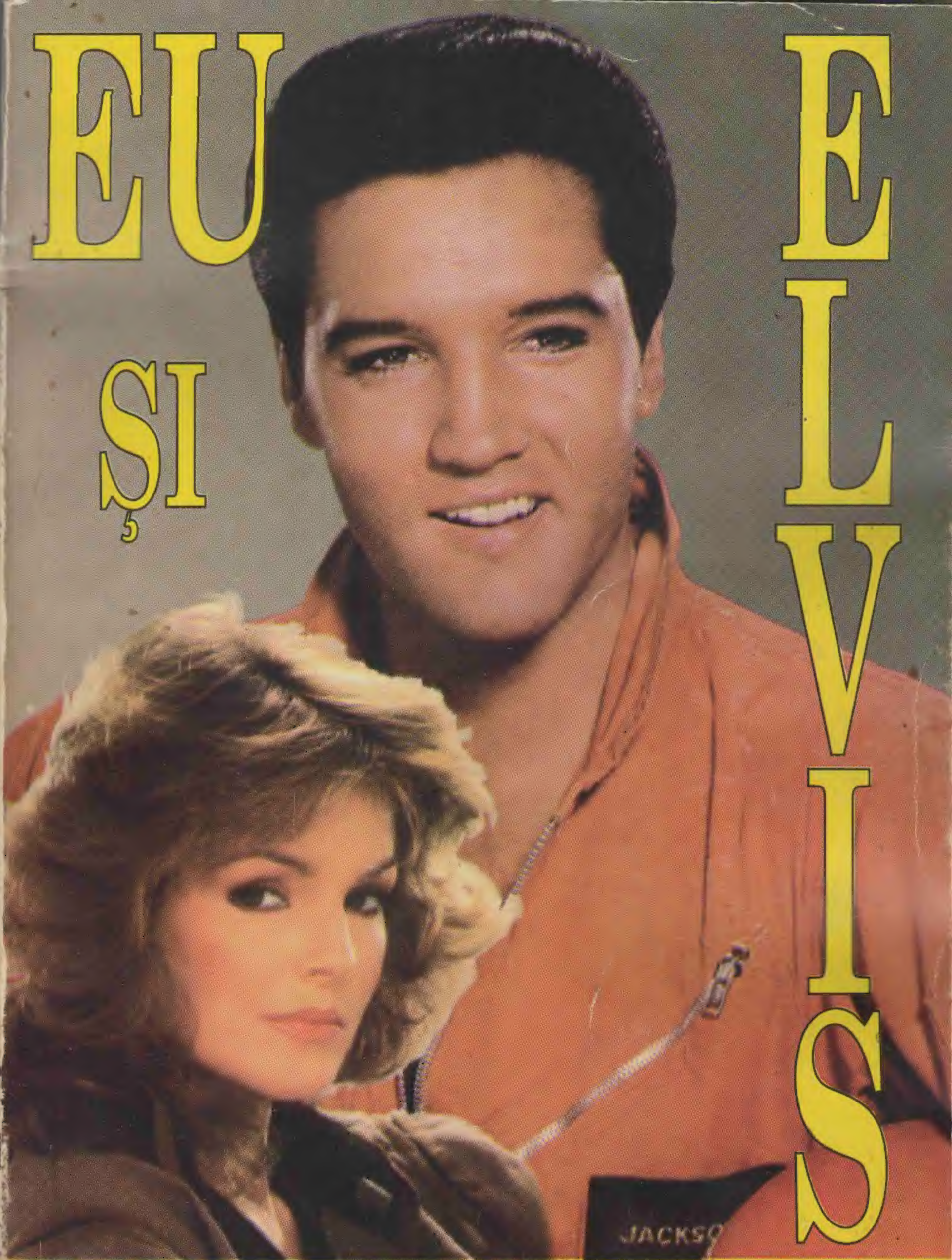

EU

SI

ELVIS

PRISCILLA BEAULIEU PRESLEY

si Sandra Harmon

N-a existat decât un singur REGE!

„Elvis a apărut exact în momentul în care tinerii aveau nevoie de un idol romantic. A devenit cap de afiş şi mai mult de atât, chiar ştie să cînte!”

(Marlene Dietrich)

„Într-o zi a venit aici o fată şi, după ce-a sărutat una din cămăşile lui Elvis, apoi patul lui, a spus: «Acum vreau să-i sărut maşina» şi s-a dus la Cadillac-ul roşu, parcat în plin soare. I-am spus să aibă grijă, dar ea s-a aplecat şi-a sărutat maşina. În aceeaşi clipă, a sărit în sus, ţipînd de durere: «Mi-am ars buzele!» Atunci eu i-am spus: «Asta nu-i nimic pe lîngă sărutările lui Elvis!».”

(Gladys Presley — 1956)

„Elvis a dezlănţuit iadul de pe lume la Jacksonville, Florida, printre admiratorii lui adolescenţi. Înainte de-a putea fi smuls din braţele fanilor, care leşinau de emoţie, rămăsese fără cravată, batistă, centură şi mai nimic din haină şi cămaşă.”

(„Billboard“ — 1955)

„Am început să învăț chitara pentru că voiam să fiu ca Elvis Presley.”

(Paul Simon)

„Nimic nu m-a impresionat cu adevărat, pînă la Elvis.”

(John Lennon)

„Întotdeauna deborda de energie: aprindea artificii, trăgea cu arma, alerga de colo-colo, conducea minicartul sau sania... Îmi spunea „Buttonwood” sau „Yisa”. Nu mă striga Lisa decît dacă era furios pe mine.”

(Lisa Marie Presley)

„Elvis este cel mai mare cîntăreț de *blues* din zilele noastre.”

(Joe Coker)

„...N-aș fi avut o carieră muzicală, de n-ar fi fost Elvis. De fapt, toți cîntăreții pop și toate formațiile de acum s-au inspirat de la el. Iar cei care spun că nu-i așa, sînt niște mincinoși.”

(Gary Glitter)

„Nu cunosc pe nimeni din generația mea care să nu fi cîntat ca el, la un moment dat.”

(Bob Dylan)

„Dacă a existat vreodată un cîntăreț care să urce pe scenă și să preschimbe o mulțime în copleșitoare valuri de energie, acela a fost Elvis.”

(Willie Nelson)

„Cînd a murit Elvis, vreme de o săptămînă n-am putut sta de vorbă cu nimeni. De n-ar fi fost Elvis și Hank Williams, n-aș fi ajuns să fac ceea ce fac astăzi.”

(Bob Dylan)

„S-a vorbit mult despre talentul și interpretarea lui de-a lungul anilor. Sînt întru totul de acord cu aceste aprecieri. Mie însă îmi va lipsi mult ca prieten.”

(Frank Sinatra)

„Elvis a fost regele nostru, ambasadorul nostru muzical, garanția noastră că visul american poate deveni realitate. Cînd a murit, a luat cu el o parte din speranțele noastre.”

(Bruce Morrow — o personalitate a postului
de radio WABC — New York)

„Moartea lui Elvis Presley lipsește țara noastră de o parte a esenței ei... A fost un simbol al vitalității, al spiritului răzvrătit și al bunei dispoziții caracteristice poporului american. Chiar dacă Elvis nu mai este printre noi, legenda lui va dăinui mult timp de acum încolo.”

(Jimmy Carter)

Traducere de: DANIELA TRUȚIA

***ELVIS AND ME* by Priscilla Beaulieu Presley
with Sandra Harmon**

**Copyright © 1985 by Graceland Enterprises, Inc.
Copyright © 1993 by EDITURA ELIS**

**Toate drepturile asupra ediției în limba română
sînt rezervate Editurii ELIS!**

**Design de copertă și interior
Copyright © 1993 by MEDIA MARKETING GS S.R.L.**

ISBN 973-96369-0-X

**PRISCILLA
BEAULIEU**

PRESLEY

si Sandra Harmon

EU

E

si

L

V

I

S

Bucuresti

Mulțumiri

*Fără ei această carte n-ar fi văzut lumina tiparului.
Îmi exprim recunoștința și aduc mulțumirile mele:*

*Lui Michelle și Gary Hovey, pentru dragostea și
sensibilitatea de care au dat dovadă, precum și pentru
nenumăratele ore când mi-au stat alături, gata să mă ajute.*

*Mamei și tatălui meu. Regret că nu am la dispoziție
decît această viață ca să le întorc toată iubirea și înțele-
gerea pe care le-au revărsat asupra mea.*

*Lui Jerry Schilling, bunul meu prieten, pe care am
putut conta întotdeauna.*

Lui Joe Esposito, pe care mă pot bizui oricînd.

*Lui Joel Stevens: fără acest prieten extraordinar
n-aș fi reușit.*

Lui Ellis Amburn, pentru răbdarea și devotamentul său.

*Lui Norman Brokaw și Owen Laster, pentru perma-
nenta lor încredere în mine.*

*De asemenea, mulțumesc Sandrei Harmon, lui Steven
Kral și lui Phyllis Grann, pentru neprețuita lor contribuție.*

Pentru Lisa Marie

•

•

Motto: .

***„Să nu critici ceea ce
nu înțelegi, fiule — n-ai
fost niciodată în pielea
acelui om!”***

Elvis Aaron Presley

1

Ziua de 16 august 1977 era înnorată și posomorâtă, așa cum rar se întâmpla în California. Când am ieșit din casă, în aer plutea o liniște și totul era de un calm nefiresc cum nu mi-a mai fost dat să trăiesc nicicând de-atunci. Aproape că-mi venea să mă întorc din prag, neputînd să-mi alung sentimentul că ceva nu e în regulă. În dimineața aceea aveam o întâlnire, după care trebuia să iutesc pasul ca să mă văd cu sora mea, Michelle. În drum spre Hollywood, mi-am dat seama că atmosfera din jur nu se schimbase. Totul părea la fel de ciudat de tăcut și deprimant. Începuse să picure. Mergînd cu mașina pe Melrose Avenue, am văzut-o pe Michelle la un colț de stradă, cu chipul umbrit de îngrijorare.

— Cilla, tocmai m-a sunat tata! mi-a zis ea, de cum am oprit mașina. Joe a încercat să dea de tine. E ceva în legătură cu Elvis, se pare că-i în spital.

Joe Esposito răspundea de deplasările lui Elvis și era mîna lui dreaptă. Am încremenit. Dacă încercase să dea de mine, atunci trebuia să se fi întîmplat ceva îngrozitor. I-am spus Michellei să-și ia mașina și să vină repede după mine.

Am întors în plină stradă și-am pornit spre casă într-o viteză nebună. Îmi treceau prin minte fel de fel de ipoteze. Vreme de un an, Elvis fusese în permanență internat și externat. Uneori nici măcar nu se simțea rău, dar intra în spital ca să se odihnească, să scape de stress sau pur și simplu din plictiseală. Niciodată nu fusese vorba de ceva prea grav.

M-am gîndit la fiica noastră, Lisa, aflată în vizită la Elvis, la Graceland, și care trebuia să se întoarcă acasă chiar în ziua aceea. „Dumnezeule, Doamne!” m-am rugat în gînd. „Te rog, fă să fie totul bine. Fă să nu se fi întîmplat nimic, Doamne!”

N-am respectat nici un semafor și a fost cît pe-aci să mă ciocnesc de nu știu cîte ori cu alte mașini. În cele din urmă, am ajuns acasă și, în timp ce viram pe aleea care ducea spre intrare, am auzit înăuntru zbîrnîitul telefonului. „Te rog, nu închide!” mi-am zis, sărind din mașină și alergînd spre intrare.

— Vin acum! am țipat.

Am încercat să vîr cheia în broască, dar nu-mi puteam stăpîni tremurul mîinii.

În sfîrșit, am intrat în casă și am înșfăcat receptorul, răspunzînd aproape țipînd:

— Alo! Alo!

Tot ce puteam auzi era bîzîitul liniei interurbane, apoi un glas slab și copleșit de durere.

— Cilla, sînt eu, Joe.

— Joe, ce s-a întîmplat?

— Elvis...

— Dumnezeu! Nu-mi spune!

— Cilla, a murit Elvis!

— Joe, nu-mi da o veste ca asta! Te rog!

— L-am pierdut...

— Nu... NU!...

L-am implorat să-mi spună că nu-i adevărat. A tăcut.

— L-am pierdut...

Glasul i s-a frînt și am început să plîngem amîndoi.

— Joe, unde-i Lisa? am întrebat.

— N-ai grijă. E cu bunica.

— Slavă cerului! Joe, te rog, trimite un avion pentru mine. Repede! Vreau să mă întorc acasă.

De cum am pus receptorul în furcă, Michelle și mama, care tocmai sosiseră, m-au strîns la piept și-am plîns una în brațele celeilalte. După cîteva minute, telefonul a sunat din nou. O clipă, am sperat într-o minune. Poate mă chemau să mă anunțe că Elvis trăiește, că nu se petrecuse nimic, că totul fusese doar un vis urît.

Dar nu era vorba de nici o minune.

— Mămico, mămico! am auzit vocea Lisei. S-a întîmplat ceva cu tata!

— Știu, fetița mea! i-am șoptit. Sosesc și eu acolo cît pot de repede. Aștept un avion care vine să mă ia.

— Toată lumea aici plînge, mamă.

Mă simțeam neputincioasă. Ce-i puteam spune? N-aveam cuvinte nici să mă consolez eu însămi. Mă temeam

să-i spun adevărul. Încă nu aflase că Elvis a murit. Repetam la nesfârșit aceleași cuvinte:

— Vin și eu cât de curînd. Încearcă să stai în camera bunicii, departe de toți ceilalți.

Undeva, în fundal, îl auzeam pe Vernon, distrus, gemînd deznădăjduit:

— Fiul meu s-a dus... Dumnezeu, Doamne, mi-am pierdut fiul...

Din fericire, un copil e protejat de propria-i nevino-văție. Pentru Lisa, moartea nu era o realitate. Mi-a spus că se duce pe-afară, să se joace cu prietena ei, Laura.

Am pus receptorul în furcă și am început să umblu de colo-colo, năucită, fără să mă fi dezmeticit din șoc. Vestea se răspîndise cu iuțeala fulgerului, prin presă și televiziune. Telefoanele mele sunau întruna, prietenii încercau să facă față unei asemenea lovituri neașteptate, familia căuta explicații, presa cerea declarații. M-am încuiat în dormitor, lăsînd vorbă că nu voiam să discut cu nimeni și că doream să fiu singură.

De fapt, îmi doream să mor. Iubirea e un sentiment foarte înșelător. Deși eram divorțați, totuși Elvis reprezenta o parte însemnată din viața mea. În ultimii ani devenisem buni prieteni, recunoscîndu-ne greșelile din trecut și rîzînd de defectele noastre. Refuzam să accept realitatea că nu-l voi mai vedea niciodată în viață. Întotdeauna îmi fusese un sprijin. Mă puteam bizui pe el, așa cum și el se putea bizui pe mine. Ne simțeam foarte legați — devenisem mai apropiați, mai înțelegători și mai răbdători unul cu celălalt, decît pe vremea cînd eram căsătoriți. Ba chiar discutasem despre o zi în care... Iar acum, el murise.

Mi-am amintit de ultima noastră convorbire telefonică, avută în urmă cu doar câteva zile. Povestise foarte bine dispus despre turneul de douăsprezece zile, pe care urma să-l înceapă. Chiar a râs cînd mi-a spus cîm, conform obiceiului, Colonelul pregătise atmosfera în primul oraș unde urmau să concerteze, lipind afișe peste tot și transmițîndu-i non-stop cîntecele.

— Dragul de el, spusese Elvis. Lucrăm de mult împreună. Încă face uz de cheștiile astea răsuflete. Mă și mir că lumea le mai înghite.

Îmi plăcea să-l aud pe Elvis rîzînd; era un lucru pe care-l făcea din ce în ce mai rar. Cu numai câteva zile înainte de ultimul telefon, auzisem că-i foarte abătut și că avea de gînd s-o rupă cu prietena lui, Ginger Alden. Îl cunoșteam destul de bine ca să-mi dau seama că nu-i era deloc ușor. De-aș fi știut că stăteam de vorbă pentru ultima oară, i-aș fi spus atît de multe!... Lucruri pe care voiam să i le destăinui, dar n-am făcut-o niciodată, lucruri pe care le-am ținut în mine atîția ani, fără a găsi vreodată momentul oportun să i le împărtășesc.

Timp de optsprezece ani fusese parte din existența mea. Cînd ne-am cunoscut, eu abia împlinisem paisprezece ani. Primele șase luni petrecute împreună au fost pline de iubire și tandrețe. Orbită de dragoste, nu i-am văzut nici unul din defecte, nici una din slăbiciuni. El avea să devină pasiunea vieții mele.

M-a învățat absolut tot: cum să mă îmbrac, cum să merg, cum să mă machiez, cum să mă coafez, cum să mă port și cum să răspund iubirii cu iubire — totul după gustul lui. În decursul anilor, mi-a fost pe rînd tată, soț, un idol.

Acum el nu mai exista, iar eu mă simțeam singură și înspăimîntată cum nu mai fusesem niciodată.

Orele s-au scurs încet, pînă la sosirea avionului particular al lui Elvis, „Lisa Marie“.

Am așteptat încuiată în camera mea și amintindu-mi viața noastră împreună — bucuria, durerea, tristețea și triumfurile — începînd de prima oară cînd am auzit rostindu-se numele lui.

Era în 1956. Locuiam împreună cu familia la Baza aeriană Bergstrom, în Austin, Texas, unde lucra tatăl meu — pe-atunci căpitanul Joseph Paul Beaulieu, ofițer de carieră. Într-o seară, când a venit târziu la masă, mi-a adus un album de discuri.

— Nu știu care-i treaba cu Elvis ăsta, mi-a zis el, dar cred că-i ceva deosebit. Am stat la coadă, la popotă, cu încă jumătate din personalul Bazei, ca să-ți iau discul. Toată lumea îl cumpăra.

Am pus discul pe pick-up, lăsându-mă legănată de muzica melodiei *Blue Suede Shoes*. Albumul se intitula *ELVIS PRESLEY*. Era primul.

Ca aproape toți tinerii din America, îmi plăcea Elvis, dar nu eram o admiratoare fanatică, așa cum se întâmpla eu multe din prietenele mele de la școala din Del Valley. Aproape toate aveau tricouri cu Elvis, pălării cu Elvis,

șosete cu Elvis, ba chiar ruj de buze cu nume ca *Hound Dog Orange*¹ sau *Heartbreak Pink*². Elvis era prezent pretutindeni, de la pozele din pachetelele de gumă de mestecat la bermude, de la agende și portofele la fotografii fosforescente. Băieții de la școală se străduiau să semene cu el, purtînd moț lipit pe frunte, perciuni lungi și gulere răsfrînte.

Una dintre fete era atît de înnebunită după el, încît conducea Clubul admiratorilor lui Elvis, din Austin. Îmi spusese că puteam adera și eu, contra sumei de douăzeci și cinci de cenți — prețul unei cărți pe care mi-o trimisese prin poștă. Cînd am primit-o, am fost șocată să văd o fotografie în care Elvis dădea autografe pe sînii goi a două fete — ceea ce la vremea aceea era ceva nemaîntîlnit.

Apoi l-am văzut la televizor, în spectacolul cu public al lui Jimmy și Tommy Dorsey. Era un bărbat frumos și sexy, cu o privire adîncă și melancolică, buze senzuale și un zîmbet în colțul gurii. S-a apropiat de microfon cu un aer grav, apoi și-a depărtat picioarele, lăsîndu-se pe spate și plimbîndu-și degetele pe corzile chitarei. După care a început să cînte, foarte sigur pe el, mișcîndu-și trupul cu o senzualitate nestăpînită. M-am simțit atrasă, fără voia mea.

O parte din publicul adult se arăta mai puțin entuziasmată. Curînd, aparițiile lui au fost catalogate drept obscene. Mama a decretat, convinsă, că Elvis avea „o

1 *Hound Dog Orange* — după titlul cîntecului *Hound Dog*. (n.t.)

2 *Heartbreak Pink* — după titlul cîntecului *Heartbreak Hotel*. (n.t.)

influență proastă asupra adolescentelor“. Deștepta în ele senzații ce nu trebuiau stîrnite.

— Dacă vreodată se va organiza un marș împotriva lui Elvis Presley, eu am să fiu în rîndul întîi!

Auzisem, însă, că în ciuda maimuțărelilor de pe scenă și a înfățișării sale dure și în același timp senzuale, Elvis provenea dintr-o familie din Sud, cu principii religioase foarte stricte. Era un băiat de la țară, care nu bea, nici nu fuma, care-și iubea și-și stima părinții și care se adresa tuturor adulților cu „domnule“ sau „doamnă“.

♭:

Eram fiică de aviator — o fetiță frumușică și timidă, din păcate obișnuită cu mutarea dintr-o bază într-alta la fiecare doi sau trei ani. Pînă la vîrsta de unsprezece ani, deja locuisem în șase orașe diferite, și de teamă că nu voi fi acceptată, fie mă închideam în mine, fie așteptam să-mi iasă cineva în întîmpinare, căutîndu-mi prietenia. Cel mai greu mi s-a părut atunci cînd am fost dusă la o școală nouă, în mijlocul anului, cînd deja toți se împărțiseră în grupuri, astfel că noii veniți rămîneau pe dinafară.

Micuță de statură și firavă, cu păr lung, castaniu și ochi albaștri, cu nasul în vînt, întotdeauna colegii de școală întorceau capul după mine. La început, fetele mă considerau o rivală, care le va sufla prietenii. Se pare că mă simțeam mai în largul meu cu băieții, care de obicei se arătau mai prietenoși.

Întotdeauna se spunea despre mine că aș fi cea mai frumoasă fată din școală, dar eu n-am fost niciodată de părerea asta. Eram numai piele și os, ba de-a dreptul

costelivă, și chiar de-aș fi fost așa drăguță cum zicea toată lumea, îmi doream să am ceva mai mult decît o înfățișare atrăgătoare. Numai alături de ai mei mă simțeam pe deplin ocrotită și iubită. Aproțiați și săritori, ei îmi dădeau sentimentul de stabilitate.

Mama mea, care înainte de căsătorie lucrase ca model în atelierul unui fotograf, era întru totul devotată familiei. Eu fiind fiica cea mare, aveam datoria s-o ajut avînd grijă de frații mei mai mici. După mine urmau Don, la o diferență de patru ani, și Michelle, singura mea soră, mai mică decît Don cu cinci ani. La vremea aceea, nici Jeff, nici cei doi gemeni, Tim și Tom, nu se născuseră încă.

Mama era prea rușinoasă ca să discute despre probleme de viață: tot ce ținea de sex am auzit de prin școală, pe cînd ajunsesem în clasa a șasea elementară. Cîțiva colegi își treceau unul altuia o carte care pe dinafară arăta ca o Biblie, numai că dacă o deschideai, dădea peste desene înfățișînd bărbați care făceau dragoste cu femei și femei făcînd dragoste între ele.

Trupul meu se transforma, fremătînd de noi senzații. Băieții de la școală se uitau după mine și, la un moment dat, de la panoul școlii s-a furat o fotografie de-a mea, în care purtam un tricou cu guler pe gît. Totuși, nu eram decît o copilă, stînjinită de propria-mi sexualitate. Îmi imaginam fel și fel de scene cu sărutul franțuzesc, dar cînd prietenii care dădeau tîrcoale casei noastre jucau „învîrte sticla”¹ îmi trebuia cîte o jumătate de oră pînă să mă hotărăsc să las

1 *Învîrte sticla* — joc de-a sărutul, în care partenerul este desemnat prin învîrtirea unei sticle așezate în poziție culcată. (n.t.)

vreun băiat să mă sărute, și chiar și atunci îmi țineam buzele strâns lipite.

Tata, un bărbat frumos și puternic, reprezenta centrul universului nostru. Muncea din greu și-și luase diploma în administrarea afacerilor, la Universitatea din Texas. Acasă ne ținea pe toți din scurt. Era un adept convins al disciplinei și al simțului de răspundere, astfel că nu de puține ori ajungeam la discuții cu el.

Cînd la treisprezece ani am devenit șefa grupului de suporterii sportivi, am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-l conving să mă lase la partidele ținute în afara orașului. Uneori rămînea ferm, oricît aș fi plîns, l-aș fi rugat sau aș fi apelat la ajutorul mamei. Cînd spunea o vorbă, era vorbă.

Alteori reușeam să mă fofilez cît de cît. Cînd mi-a interzis să port fustă strîmtă, am intrat în organizația feminină de cercetași, ca să pot îmbrăca uniforma lor lipită pe corp.

Părinții mei munceau din greu ca să răzbească în viață. Deși deseori aveau probleme financiare, noi, copiii, eram ultimii care resimțeam acest lucru. Cînd eram mică, mama cosea niște fețe de masă superbe, ca să acopere lăzile de portocale care ne slujeau drept mese. Ne descurcam cu ce aveam și era bine.

La pregătirea cinei participam, în mod obligatoriu, cu toții: mama gătea, unul din noi pune masa, iar ceilalți strîngeau și spălau vasele. Nimeni nu se eschiva de la vreo îndatorire; dimpotrivă, ne ajutam mult unul pe altul. Mă socoteam norocoasă că am așa o familie unită.

Mă fascina să răsfoiesc vechile albume cu fotografii de familie, înfățișîndu-i pe părinții mei cînd erau tineri.

Trecutul îmi stîrnea curiozitatea. Mă interesa al doilea război mondial, mai ales pentru că tata luptase pe *Okinawa*, în cadrul infanteriei marine. Arăta foarte bine în uniformă — ai fi zis că s-a fotografiat pentru mama — dar surîsul era într-un fel cam nelalocul lui, mai ales cînd îți dădeai seama unde se afla. Cînd am citit cele scrise pe dosul pozei și am văzut ce dor îi fusese de mama, mi s-au umplut ochii de lacrimi.

Cotrobăind printre amintirile de familie, am dat de o casetă mică, de lemn. Înăuntru se afla un drapel american, împăturit cu grijă, dintre acelea despre care știam că se înmînează văduvelor de război. Tot în cutie se găsea o fotografie a mamei, cu brațul petrecut pe după mijlocul unui bărbat pe care nu-l cunoșteam, iar în poala ei — un copil. Pe spatele fotografiei scria: „Mama, tata, Priscilla“. Descoperisem un secret de familie.

Simțindu-mă trădată, am dat fuga la telefon, chemînd-o pe mama, care era la o petrecere, undeva prin apropiere. După cîteva minute cădeam în brațele ei, hohotind de plîns, în timp ce ea îmi explica faptul că atunci cînd eu aveam șase luni, tatăl meu bun, locotenentul James Wagner — un frumos pilot de hidroavion — murise într-un accident de zbor, în drum spre casă, unde venea în permisie. După doi ani și jumătate, mama se recăsătorise cu Paul Beaulieu, care mă înfiase și mă iubea ca pe propria-i fiică.

Mama a fost de părere că-i mai bine să nu comunic această descoperire și fraților mei. Se temea că astfel ar putea fi perlitată unitatea familiei, deși atunci cînd taina s-a aflat, n-a avut nici un efect asupra sentimentelor

noastre. Tot ea mi-a dat un medalion, pe care-l primise de la tata. L-am păstrat cu sfințenie și l-am purtat ani de zile, închipuindu-mi că tata murise ca un erou. Ori de cîte ori mă simțeam singură, cu inima grea, el era îngerul meu păzitor.

Către sfîrșitul anului, am fost desemnată să concurez pentru titlul de „Regina Liceului din Del Valley”. Era primul meu contact cu politica și competițiile, iar pentru mine situația se prezenta deosebit de grea, întrucît o aveam drept rivală pe Pam Rutherford, cea mai bună prietenă a mea.

Fiecare din noi avea cîte un impresar, care ne prezenta, în timp ce mergeam din casă în casă, bătînd la toate ușile. Impresarul meu se străduia să convingă pe fiecare persoană în parte să mă voteze pe mine, donînd în același timp cîte un penny sau mai mult, pentru fondul școlii. Candidata care aduna cei mai mulți bani cîștiga concursul. Eram convinsă că această competiție va dăuna relațiilor mele cu Pam, care aveau pentru mine mai mare importanță decît titlul de Regină. Mă bătea gîndul să mă retrag din competiție, dar nu-mi puteam dezamăgi nici părinții, nici suporterii. În timp ce mama colinda orașul în căutarea unei rochii pe care s-o port la încoronare, tata tot insista să învăț pe dinafară un discurs de mulțumire. Eu amînam mereu momentul, ferm convinsă că voi pierde întrecerea.

Era ultima zi a campaniei și începuse să circule zvonul că bunicii lui Pam donaseră o sută de dolari. Părinții mei au fost dezamăgiți: nici vorbă să-și poată permite o sumă asemănătoare și, chiar de-ar fi dispus de ea, detestau din principiu asemenea practici.

În seara când s-a anunțat câștigătoarea, eram împototonată cu o rochie nouă, de gală, din mătase turcoaz, fără bretele, care îmi dădea așa niște mîncărimi că abia așteptam să mi-o dau jos. M-am așezat lîngă Pam, pe estrada din sala mare de festivități a școlii. Puteam vedea expresia fericită și încrezătoare de pe chipul părinților mei, deși aveam convingerea că vor fi deziluzionați.

Atunci directoarea a pășit pe podium.

— Iar acum, a zis ea, lungind vorba pentru a mări suspansul, urmează momentul pe care l-am așteptat cu toți... punctul culminant al unei campanii de o lună de zile, susținută de cele două încîntătoare concurente: Priscilla Beaulieu... (Toți ochii s-au întors spre mine. M-am înroșit și am aruncat o privire spre Păm) și Pam Rutherford.

Ochii noștri s-au întîlnit pentru o clipă, trădînd o mare încordare.

— Noua Regină a Liceului din Del Valley este...

Răsună un ropot de tobe.

— ... Priscilla Beaulieu!

Sala a izbucnit în aplauze frenetice. Eram năucită. Am fost chemată pe scenă să-mi țin discursul, dar eu nu-mi pregătisem nici unul. Convinsă că voi pierde, nici nu mă obosisem să scriu ceva. M-am urcat pe scenă, tremurînd toată, și m-am întors către sala arhiplină. Tot ce puteam distinge era chipul tatălui meu, dezamăgit de faptul că nu aveam nimic de spus. Cînd în sfîrșit am deschis gura, am făcut-o ca să mă scuz.

— Doamnelor și domnilor, am murmurat. Vă rog să mă iertați. Nu sînt pregătită să țin un discurs, pentru că nu

m-am așteptat să câștig. Însă vă mulțumesc din tot sufletul că ați votat pentru mine. Mă voi strădui să nu vă dezamăgesc.

Apoi, privind către tatăl meu, am adăugat:

— Iartă-mă, tată.

Am fost surprinsă să văd că publicul aplaudă, încântat, dar încă aveam în fața ochilor chipul tatei, părîndu-mi-se că-l aud șoptind: „Ti-am spus eu!”

Alegerea mea ca Regină a fost o victorie dulce-amară, pentru că prietenia de odinioară dintre mine și Pam a pălit simțitor. Totuși, pentru mine, acea coroană simboliza un sentiment minunat, niciodată cunoscut pînă atunci: sentimentul de a fi acceptat de o comunitate.

Limanul abia găsit avea să fie distrus cînd tata ne-a anunțat că fusese transferat în Wiesbaden, în Germania Federală.

Eram zdrobită. Germania însemna celălalt capăt al lumii. Vechile temeri m-au copleșit din nou. Primul gînd care m-a săgetat a fost: „Ce se va alege de prietenii mei?” Mi-am deschis inima față de mama, care m-a mîngîiat și mi-a reamintit că tata făcînd parte din aviație, schimbarea locului era un aspect inevitabil al vieții noastre.

Am terminat gimnaziul; tot atunci mama l-a adus pe lume pe fratele meu mai mic, Jeff, apoi ne-am luat rămas-bun de la vecini și de la prietenii apropiați. Toți au promis că ne vor scrie, dar aducîndu-mi aminte de alte promisiuni similare, am știut cîtă bază puteam pune pe ele. Prietena mea, Angela, mi-a spus că Elvis Presley se afla și el la Bad Neuheim, în Germania Federală.

— Ți dai seama? Ai să fii în aceeași țară cu Elvis Presley! mi-a zis ea.

Ne-am uitat pe hartă și-am văzut că Bad Neuheim era aproape de Wiesbaden.

— Am să mă duc acolo, să fac cunoștință cu Elvis Presley, am răspuns eu.

Am rîs amîndouă, apoi ne-am îmbrățișat și ne-am luat rămas-bun.

Zborul de cincisprezece ore pînă în Germania mi s-a părut interminabil. În cele din urmă, am ajuns în vechiul și frumosul oraș Wiesbaden, sediul Forțelor aeriene americane din Europa. Am tras la hotelul „Hélène” — o clădire masivă și venerabilă. După trei luni, cazarea la hotel a devenit prea scumpă, așa că am început să căutăm o locuință cu chirie.

Ne-am considerat nòrocoși cînd am găsit un apartament spațios, într-o clădire construită cu mult înainte de primul război mondial. Curînd după ce ne-am mutat, am remarcat că toate celelalte apartamente erau închiriate unor fete singure. Aceste *Fräulein* se plimbau toată ziua prin casă în halat sau în néglijé, în schimb noaptea se îmbrăcau de-ți luau ochii. De cum am învățat ceva germană, am înțeles că deși pensiunea se dovedea foarte discret, ne găseam de fapt într-un bordel.

Nici nu se punea problema să ne mutăm de acolo — era criză de locuințe — dar ambianța nu mă ajuta prea mult să mă adaptez. Nu numai că mă vedeam izolată de alte familii americane, dar exista și bariera limbii. Fusesem obișnuită să schimb frecvent școlile, dar o țară străină punea probleme complet diferite, și în primul rînd pe aceea

că nu-mi puteam împărtăși gândurile. Am început să am sentimentul că viața mea încremenise în loc.

A venit luna septembrie, iar odată cu ea și școala. Eram iarăși „eleva cea nouă”. Nu mă mai simțeam la fel de simpatizată și în siguranță ca la Del.

Exista acolo un loc numit „Eagles Club”, unde mergeau familiile aviatorilor, ca să ia masa și să se distreze. Clubul era foarte aproape de pensiunea noastră și în curînd s-a dovedit a fi pentru mine o importantă descoperire. În fiecare zi, după școală, mergeam la snack-bar, ascultam muzică la tonomat și scriam le prietenilor din Austin, spunîndu-le ce dor îmi era de ei. Plîngînd în hohote, îmi cheltuiam banii de buzunar punînd cîntece care erau foarte populare acasă, în America: *Venus* cu Frankie Avalon, sau *All I Have to Do is Dream* cu Everly Brothers.

Într-o după-amiază caldă de vară, mă aflu acolo cu fratele meu Don, cînd am zărit un tînăr frumos, de vreo douăzeci de ani, care nu-și lua ochii de la mine. Îl mai văzusem și altă dată urmărindu-mă cu privirea, dar niciodată nu-i acordasem vreo atenție. De data asta, s-a ridicat și s-a apropiat de mine. S-a prezentat — se numea Currie Grant — și m-a întrebat cum mă cheamă.

— Priscilla Beaulieu, i-am răspuns, devenind imediat bănuitoare —era cu mult mai mare decît mine.

M-a întrebat din ce parte a Statelor Unite veneam, cum găseam Germania și dacă îmi plăcea Elvis Presley.

— Bineînțeles, am spus, rîzînd. Cui nu-i place?

— Sînt bun prieten cu el. Soția mea și cu mine mergem deseori la el acasă. Vrei să vii cu noi într-o seară?

Cum nu eram pregătită pentru o invitație atât de surprinzătoare, am devenit și mai neîncrezătoare, rămânând cu ochii în patru. I-am spus că trebuie să cer permisiunea părinților. În următoarele două săptămîni, Currie a făcut cunoștință cu părinții mei, iar tata a luat referințe despre el. Currie lucra tot în cadrul Forțelor aeriene și s-a întîmplat ca tata să-l cunoască pe comandantul lui. Asta a părut să spargă gheața dintre ei. Currie l-a asigurat pe tata că va avea mare grijă de mine cu ocazia vizitei la Elvis, care locuia în afara Bazei, într-o casă din Bad Neuheim.

În seara respectivă am răscolit prin șifonier, încercînd să găsesc o toaletă pentru această ocazie. Nimic nu părea suficient de potrivit pentru o vizită la Elvis Presley. Pînă la urmă am ales o rochie marinar, alb cu bleumarin, la care am asortat șosete și pantofi albi. Studiindu-mă în oglindă, am fost de părere că arătam foarte bine, dar cum aveam numai paisprezece ani, nu mi-am închipuit că voi face cine știe ce impresie asupra lui Elvis.

În sfîrșit, a sosit și ora opt, cînd au apărut la ușa noastră Currie Grant și frumoasa lui soție, Carole. Emoționată cum eram, nu știu dacă am schimbat cu ei mai mult de cîteva cuvinte în timpul celor patruzeci și cinci de minute, cît a durat drumul cu mașina. Cînd am ajuns în orașelul Bad Neuheim, cu străduțe înguste și pietruite, cu case urîte și demodate, am început să mă uit în dreapta și în stînga, căutînd din priviri ceea ce presupuneam a fi uriașa vilă a lui Elvis. Dar Currie a frînat în fața unei case cu trei etaje, cu nimic diferită de celelalte, și în jurul căreia se găsea un gard alb, gen palisadă.

Pe poartă se afla o pancartă scrisă în nemțește: **AUTOGRAFE DOAR ÎNTRE 7.00 și 8.00 P.M.** Deși era trecut de ora opt, un grup numeros de tinere nemțoaice dădea tîrcoale, pîrînd a fi în așteptare. Cînd l-am întrebat pe Currie de ce stăteau acolo, mi-a explicat că la poartă se puteau vedea întotdeauna grupuri de admiratori, care sperau că-l vor zări pe Elvis.

L-am urmat pe Currie, pășind pe poartă și apoi pe aleea scurtă ce ducea pînă la ușă. Aici am fost întîmpinați de Vernon Presley, tatăl lui Elvis, un bărbat înalt și frumos, cu părul argintiu, care ne-a condus printr-un coridor lung, ce dădea în salonul unde se auzea un disc cu glasul Brendei Lee, cîntînd *Sweet Nothin's*.

Încăperea urîtă, aproape mohorîtă, era plină de lume, dar l-am zărit pe Elvis din prima clipă. Era mai frumos decît în filme, mai tînăr, și părea mai vulnerabil, cu tunsoarea lui *G.I.*¹. Purta haine civile, un *pull-over* de un roșu strălucitor și pantaloni cafenii. Stătea pe un fotoliu foarte mîoale, cu un picior aruncat peste brațul lui, și cu o țigară în colțul gurii.

Cînd Curry m-a dus la el, Elvis s-a ridicat și a zîmbit.

— Ia te uită! a exclamat. Ce-avem noi aici?

N-am spus nimic. Nu eram în stare. Continuam să-l fixez cu privirea.

— Elvis, i s-a adresat Curry. Ți-o prezint pe Priscilla Beaulieu — fata despre care ți-am povestit.

¹ *G.I.* — prescurtare de la *Gouvernement Issue* sau *General Issue*, termeni folosiți în armata americană cu sensul „în spiritul regulamentului militar”. (n.t.)

Am dat mîna, iar el a spus:

— Bună! Sînt Elvis Presley.

Apoi între noi s-a așternut tăcerea, pînă în clipa cînd Elvis m-a invitat să iau loc lîngă el, iar Currie s-a îndepărtat.

— Așa! a zis Elvis. Mergi la școală?

— Da.

— Și ești la gimnaziu sau la liceu?

M-am înroșit și n-am spus nimic, nevrînd să dau în vileag că eram de-abia în clasa a noua.

— Ia zi! a insistat el.

— A noua...

Elvis părea nedumerit.

— A noua ce?

— Clasa a noua, am șoptit eu.

— *Clasa* a noua! a repetat el, începînd să rîdă. Bine, dar nu ești decît un copil!

— Mulțumesc! i-am replicat scurt.

Nici chiar Elvis Presley nu avea dreptul să-mi spună așa ceva.

— O-o! Fetița noastră e iute la mînie! a zis el, rîzînd din nou, amuzat de răspunsul meu.

Apoi mi-a adresat un zîmbet atît de fermecător că mi-a pierit toată supărarea.

Un timp, am mai discutat despre tot felul de nimicuri. Apoi Elvis s-a ridicat și s-a îndreptat spre pian, așezîndu-se în fața clapelor. În aceeași clipă, în încăpere s-a așternut o liniște adîncă. Toate privirile erau ațintite asupra lui, iar el a început să cînte.

A cîntat *Rags to Riches* și *Are You Lonesome Tonight?*, apoi cu prietenii, care-i țineau armonia, *End of*

the Rainbow. După aceea l-a imitat pe Jerry Lee Lewis, lovind clapele cu atîta putere, încît un pahar cu apă, pe care-l pusese pe pian, a început să alunece spre margine. Cînd Elvis l-a prins din zbor fără să scape nici o măsură din cîntec, toți au început să rîdă și să aplaude — în afară de mine. Eram tulburată. M-am uitat de jur-împrejur, prin salon, și am văzut pe perete un afiș cu Brigitte Bardot, în mărime naturală, aproape goală, care mi-a cam tăiat curajul. Era ultima persoană pe care mi-aș fi dorit s-o văd, cu trupul ei pietros, cu buzele țuguiate, cu o coamă de păr ondulat, răvășit pe umeri. Imaginîndu-mi gusturile lui Elvis în materie de femei, m-am simțit foarte tînără și nelalocul meu în acea societate.

Mi-am ridicat privirea și am văzut că Elvis încerca să-mi capteze atenția. Cu cît mă arătam mai indiferentă, cu atît se străduia să-mi demonstreze că-mi cînta mie. Nici nu-mi puteam imagina că Elvis Presley încerca să mă impresioneze tocmai pe mine.

Mai tîrziu, m-a chemat în bucătărie, unde m-a prezentat bunicii lui, Minnie Mae Presley, care stătea lîngă plită, frigînd slănină într-o tigaie uriașă. Cînd ne-am așezat la masă, i-am spus lui Elvis că nu-mi era foame. În realitate, eram prea surescitată ca să pot mîncă.

— Ești prima fată din America pe care o întîlnesc după foarte multă vreme, mi-a zis Elvis, începînd să devoreze primul dintre cele cinci uriașe sandvișuri cu slănină, pe care turnase muștar din belșug. Ce muzică mai ascultă puștanii acum?

Am început să rîd.

— Glumești! i-am răspuns. Toată lumea te ascultă pe tine.

Elvis nu părea prea convins. Mi-a pus o mulțime de întrebări despre Fabian și Ricky Nelson. Mi-a spus că era neliniștit la gândul cum îl vor primi fanii săi, când se va întoarce în Statele Unite. De când plecase în străinătate, nu apăruse deloc în public și nu făcuse nici un film, deși avea deja cinci discuri *single* cu melodii de succes, toate înregistrate înainte de-a părăsi SUA.

Aveam senzația că de-abia pornisem discuția, când Currie s-a apropiat și mi-a arătat ceasul. Mă temusem de această clipă. Seara se sfârșise atît de repede! Mi se părea că numai ce sosisem și deja Currie mă zorea să plecăm. Elvis și cu mine abia începusem să ne familiarizăm unul cu altul. Mă simțeam la fel ca și Cenușăreasa, conștientă că atunci când va bate ceasul, vraja se va destrăma. Am fost surprinsă să-l aud pe Elvis întrebîndu-l pe Currie dacă nu puteam să mai rămîn. Când Currie i-a povestit despre înțelegerea avută cu tatăl meu, Elvis a scăpat, ca din întîmplare, că poate-l mai vizitez și altă dată. Deși nu-mi doream nimic mai mult pe lume, nu mi-am închipuit că lucrul acesta chiar se va întîmpla.

Pe *Autobahn*¹, în drum spre Wiesbaden, ceața era atît de deasă, încît am ajuns acasă de-abia spre două noaptea. Părinții mei nu se culcaseră. Mă așteptau, dornici să afle în amănunt cum se desfășurase seara. Le-am spus că Elvis era un gentleman, și un om foarte agreabil, care petrecea cu prietenii toată noaptea, și că mă distrasem de minune.

¹ *Autobahn* (în original în germană): autostradă (n.t.)

A doua zi, la școală, nu mă puteam concentra la lecții. Gîndul îmi zbura numai la Elvis. Încercam să-mi amintesc fiecare cuvînt pe care mi-l adresase, fiecare cîntec pe care-l cîntase, fiecare privire a ochilor lui, ațintîți asupra mea. Mi-am repetat în minte conversația noastră iar și iar. Elvis avea un farmec irezistibil. N-am povestit nimănui nimic. Cine ar fi crezut că doar cu o seară în urmă fusesem cu Elvis Presley?

Nu m-am așteptat să mai primesc vreo veste de la el. Apoi, după cîteva zile, a sunat telefonul. Era Currie. Mi-a spus că tocmai îi telefonase Elvis, ca să-l întrebe dacă putea să mă aducă la el în seara aceea. M-a copleșit o fericire fără seamăn.

— Vorbești serios, Currie? Vrea să mă vadă? De ce? Cînd a sunat?

Nefăcînd față șuvoiului de întrebări, Currie mi-a răspuns cu calm:

— Vrei să vorbesc eu cu tatăl tău, ca să-ți dea voie?

Părinții mei au fost la fel de surprinși ca mine. Apoi au cedat rugăminții lui Currie, dar fără prea mare entuziasm.

Cea de-a doua vizită a fost destul de asemănătoare cu precedentă: discuții fără importanță, muzică, Elvis cîntînd la pian și toată lumea delectîndu-se cu mîncărurile preferate ale bunicii. Mai tîrziu, după ce a terminat de cîntat, Elvis a venit la mine:

— Vreau să fiu singur cu tine, Priscilla.

Stăteam față în față, privindu-ne drept în ochi. M-am uitat în jurul meu. Camera era goală.

— Chiar sîntem singuri, i-am zis, neliniștită.

S-a apropiat mai mult de mine, făcându-mă să mă sprijin de perete.

— Vreau să spun, singuri *cu adevărat*, a murmurat el. Vrei să urcăm împreună în camera mea?

Întrebarea mi-a stîrnit panica. *În camera lui?*

Pînă în clipa aceea, nu-mi trecuse prin minte că l-aș fi interesat din punct de vedere fizic. Putea avea oricare fată de pe lume. De ce să mă fi vrut pe mine?

— N-ai de ce să-ți fie teamă, iubito.

În timp ce vorbea, îmi mîngîia părul.

— Jur să nu-ți fac niciodată vreun rău.

Părea cît se poate de sincer.

— Mă voi purta cu tine ca și cum ai fi sora mea.

Tulburată și descumpănită, am privit în altă parte.

— Te rog!

Așa cum stăteam acolo, privindu-l în ochi, mă simțeam atrasă de el aproape împotriva voinței mele. Îl credeam; nici nu era greu. Pînă în momentul de față, n-aveam motiv să mă îndoiesc că intențiile lui n-ar fi fost frumoase și sincere. Clipele treceau, iar eu eram tot nemișcată. Apoi am încuviințat din cap.

— Bine. Vin cu tine.

M-a luat de mînă și m-a condus în sus pe scări, șoptindu-mi care era camera lui.

— Du-te tu înainte, a adăugat. Vin și eu numaidecît. E mai bine așa.

El a pornit spre bucătărie, în timp ce eu urcam încet scările, întrebîndu-mă oare ce voia de la mine. Ce-avea de gînd? Pentru prima oară, mă voi găsi absolut singură cu

el. De când îl întîlnisem, visasem mereu la un asemenea moment, convinsă că nu-mi va fi dat să-l trăiesc niciodată, iar acum mă trezeam în miezul unei realități la care nu mă așteptasem.

Am ajuns la etajul doi și am intrat în dormitorul lui. Era la fel de lipsit de strălucire și de impersonal ca și celelalte încăperi ale casei. Cu un aer afectat, m-am așezat pe un scaun cu spătar tare — și am început să aștept. Văzînd că Elvis nu apare nici după cîteva minute, am început să privesc de jur-împrejurul meu. Era o cameră ca oricare alta, fără nimic neobișnuit, care să ateste că-i aparținea unui celebru cîntăreț de muzică *rock-and-roll*. Se puteau vedea cărți, o colecție de discuri, uniformele lui, cizmele. Pe noptieră se găseau mai multe scrisori, primite de la fete din America. Multe din ele fuseseră trimise de o oarecare Anita. Elvis vorbea rareori despre Anita, dar toată lumea știa că avea o prietenă în țară. Aș fi vrut să citesc scrisorile, dar mă temeam să nu mă surprindă el.

Au mai trecut douăzeci de minute, pînă să-și facă apariția. A intrat, și-a scos haina, a deschis aparatul de radio, apoi s-a așezat pe marginea patului. Nici nu îndrăzneam să-l privesc, înspăimîntată la gîndul a ceea ce putea să-mi ceară. Mi l-am imaginat înșfăcîndu-mă și trîntindu-mă pe pat, și-apoi făcînd dragoste cu mine.

În loc de asta, mi-a spus:

— De ce nu vii să stai lîngă mine?

Ezitam, dar el m-a asigurat că nu aveam de ce să-mi fie teamă.

— Îmi placi cu adevărat, Priscilla. Ești o alinare pentru mine. E tare bine să stai de vorbă cu cineva de-acasă. Nu prea am parte de-așa ceva. Mi-e cam urît aici.

M-am așezat lângă el, fără un cuvânt, dar impresionată de cât era de vulnerabil — ca un băiețandru. Apoi mi-a zis că relația noastră va fi importantă pentru el și că avea nevoie de prezența mea. Era octombrie și peste șase luni trebuia să se întoarcă în Statele Unite. Cunoștea o mulțime de fete și, după spusele lui, multe veniseră să-l viziteze, la fel ca mine, numai că eu eram prima de care se simțise într-adevăr apropiat.

M-am cuibărit în brațele lui, convinsă că nu va grăbi lucrurile. M-a strâns la piept, șoptind:

— Păcat că mama n-a apucat să te cunoască!

A oftat și pe chip i s-a așternut o umbră.

— Te-ar fi plăcut și ea la fel de mult pe cât te plac eu.

— Și eu aș fi vrut s-o cunosc, am murmurat, mișcată de sinceritatea cu care îmi vorbise.

Am aflat că mama lui Elvis, Gladys, fusese marea iubire a vieții lui. Murise la 14 august 1958, la numai patruzeci și doi de ani, în urma unui atac de cord cauzat de o hepatită acută, care-o chinuise multă vreme.

Mi-a povestit cât de mult o iubise și cât de mult îi lipsea, și cât de tare se temea să se întoarcă în Graceland acum, când ea nu mai era acolo. Graceland fusese darul lui pentru mama sa: o proprietate privată, pe care i-o cumpăraseră contra sumei de 100.000 de dolari, cu un an înainte să moară.

Elvis era convins că, în cele din urmă, mama lui renunțase la viață. Sănătatea ei începuse să se deterioreze din clipa când el fusese luat în armată. Îi iubise atât de mult pe Vernon și pe Elvis, încât nu putea concepe să piardă pe vreunul dintre ei, și adeseori spusese c-ar vrea să fie prima

care să închidă ochii. În viziunea ei naivă, de femeie simplă, Gladys își închipuia că Germania încă însemna război și primejdie. Niciodată nu reușise să înțeleagă că acum erau respectate condițiile de pace.

Elvis avea obiceiul să-i telefoneze lui Gladys în fiecare zi. Am fost surprinsă să aflu că pînă cînd începuse să-și primească prietenii în vizită, nu lipsise niciodată nopțile de acasă. Mi-a povestit cum o dată îi luase foc mașina pe drum și abia scăpase cu viață. Deși Gladys se afla la mile depărtare, se ridicase în capul oaselor și-l strigase pe nume — atît de puternică era legătura afectivă dintre ei. Soarta lui, cînd se găsea departe de casă, o neliniștea atît de mult, încît nu dormea nopți întregi, așteptînd un telefon, care să-i spună că totul era în regulă.

Pe cînd făcea instrucție la Fort Hood, Texas, închiriasse o casă în afară bazei militare, pentru Vernon, Gladys și bunica lui. Mi-am dat seama că moartea ei îl afectase mai puternic decît și-ar fi imaginat cineva. Își făcea reproșuri că nu rămăsese alături de ea cînd se îmbolnăvise și fusese trimisă acasă, la Memphis, sub supraveghere medicală.

Cu timpul, își dăduse seama că Gladys începuse să bea, iar el se neliniștise ca nu cumva acest obicei să devină o problemă. Oricît o consolase, asigurînd-o că se va întoarce în optsprezece luni, și chiar implorînd-o să vină să locuiască undeva în apropiere, teama de a nu-și pierde unicul fiu o băgase pe Gladys în mormînt.

Durerea neostoită a lui Elvis pentru moartea mamei sale sporisese odată cu apariția lui Dee Stanley, pe care Vernon o cunoscuse în Germania. Dee și tatăl său deveniseră nedes-

părțiți la scurt timp după moartea lui Gladys, prea curînd ca Elvis să poată accepta asemenea lucru. Dee — o blondă atrăgătoare, de vreo treizeci de ani — era în proces de divorț cu soțul ei, și atunci cînd începuse să se întâlnească cu Vernon, trăia despărțită de soț și de cei trei copii. Ideea că lui taică-său îi putea măcar trece prin cap s-o înlocuiască pe Gladys îl chinuia îngrozitor pe Elvis. În plus, avea mari îndoieli în privința intențiilor lui Dee, nefiind convins că această legătură ar fi spre binele lui Vernon.

— Ce naiba are de gînd Dee asta? întreba Elvis cîteodată, neîncrezător. Vrea să facă din el un filfizon, ceea ce nu-i stă în fire? De ce nu-l acceptă așa cum este? Nu l-am văzut niciodată atît de îndrăgostit. Se întâlnește cu el la un restaurant și-și scriu bilețele toată ziua.

În acea seară, inima mea s-a deschis pentru Elvis, care-mi împărtășea problemele și grijile lui. Era un cîntăreț de faimă mondială, un mare *star* și, totuși, un om îngrozitor de singur.

Din nou, vizita a părut că se sfîrșește prea devreme. La despărțire, m-a sărutat: primul meu sărut adevărat. Niciodată nu mai trăisem un asemenea sentiment, în care se împleteau iubirea și dorința. Îmi pierise graiul, dar eram perfect conștientă de realitate — de faptul că mă strîngea în brațe, cu buzele lipite de ale mele. Dîndu-și seama de reacția mea — și de anii pe care-i aveam — s-a desprins primul din îmbrățișare, spunînd:

— De-acum încolo, avem tot timpul, fetițo!

M-a sărutat pe frunte și m-a trimis acasă.

La cea de-a patra întîlnire, tata a declarat categoric:

— Dacă vrei să continui să te vezi cu Elvis, va trebui să-l cunoaștem și noi.

Părinții mei nu erau atât de subjugați de celebritatea lui, încât să accepte sa-și compromită principiile. La început fusese suficient să vină Currie să mă ia și tot el să mă aducă înapoi acasă. Acum părinții mei voiau să știe de ce nu mă conduce seara chiar Elvis. Într-o sîmbătă i-am zis:

— Părinții mei doresc să te cunoască. Pretind să vii tu să mă iei de-acasă.

El s-a încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, am continuat eu tulburată, că nu ne mai putem întîlni decît cu condiția ca tu să vii și să-mi cunoști părinții.

A fost de acord — dar numai dacă i se îngăduia să-l aducă și pe taică-său.

În ziua cu pricina mi-am văzut de treburi ca de obicei, numai că în loc să fiu gata cu o oră înainte, am fost cu două. Am așteptat la fereastră, pîndind să-i zăresc mașina, în timp ce ascultam discurile lui, unul după altul — *Old Sheep, I Was The One* și *I Want You, I Need You, I Love You* — pînă ce tata a strigat la mine din bucătărie:

— Chiar e nevoie s-ascuți acum discurile alea? Ce Dumnezeu, doar omul ăla trebuie să pice dintr-o clipă în alta, și oricum îl vezi în fiecare seară!... Cred c-ar fi bine să mai faceți o pauză!

Eram foarte emoționată. Știam că tata voia ca Elvis în persoană să mă ia și să mă aducă acasă — și chiar intenționa să i-o spună.

N-aveam idee cum se gîndea să-l abordeze — dacă se hotărîse să fie prietenos sau sever — și cunoșteam perfect ce însemna la el severitatea! Stăteam în camera mea, așteptîndu-mă la ce era mai rău.

Cam după vreo oră, am zărit BMW-ul lui Elvis, apoi i-am văzut pe el și pe tatăl său coborînd din mașină. Elvis venise complet pregătit: purta uniformă, ca să-l impresioneze pe tata. Știa că serviciul militar crea o legătură între ei și miza pe acest lucru. Arăta grozav.

Și-a scos chipiul și m-a sărutat pe obraz. I-am invitat pe amîndoi înăuntru, poftindu-i în salon, unde Elvis a început să se agite, părăind pentru prima oară că nu-și găsea cuvintele.

— Părinții tăi sînt acasă? a îndrăznit el în cele din urmă.

N-am putut decît să dau din cap în semn de încuviințare, apoi el a continuat:

— Știi c-am întîrziat puțin, dar a trebuit să-mi pun nițel la punct înfățișarea și ne-a luat ceva timp pînă am găsit un loc unde s-o pot face.

Eram amuzată: auzi colo, Elvis Presley să-și ceară scuze! Pînă acum ajunsesem să-i cunosc destul de bine obiceiurile, ca să știu că-i trebuiseră trei ore să se îmbrace, să stea la discuții cu băieții, să savureze un prînz uriaș, gătit de bunica, și să mai dea pe drum cîteva autografe. Cu excepția momentelor cînd lucra, avea o atitudine cavale-rească în privința timpului.

În vreme ce Vernon stătea pe canapea, Elvis a arătat spre portretele noastre de familie, zicînd:

— Uite, tată, aici e Priscilla cu toată familia. Cred că seamănă cu mama ei. Nu văd prea mari asemănări cu frații sau cu sora... Adevărat că-s încă mult prea mici. Să nu te tunzi, fetițo. Îmi place cum îți stă cu părul lung. Ești frumoasă ca nimeni alta. Cum s-a întâmplat să dau de tine? Trebuie să fie voința destinului.

Ultimele remarci mi le-a adresat în șoaptă, în timp ce părinții mei intrau în salon.

În loc să spună „Bună!”, așa cum ar fi făcut cei mai mulți tineri, Elvis le-a întins mîna, zicînd:

— Bună seara! Eu sînt Elvis Presley. Vi-l prezint pe tatăl meu, Vernon.

Mi se părea absurd. Ai mei știau bine cine e, așa cum știa toată lumea. Dar Elvis era un gentleman perfect.

Era clar că-l impresionase pe tata, căruia din acel moment Elvis i s-a adresat numindu-l „Căpitane Beaulieu” sau „domnule”. Așa-i stătea în fire: indiferent de poziția socială a cuiva — doctor, avocat, profesor, regizor de film — afară de cazul cînd era vorba despre persoane din imediata lui apropiere, Elvis rareori li se adresa pe numele de botez, chiar și atunci cînd avea de-a face cu oameni pe care-i cunoștea de ani de zile. Așa cum mi-a explicat și mie odată: „E foarte simplu. Toți au muncit din greu ca să ajungă acolo unde sînt acum. Cineva trebuie să-i respecte pentru asta.”

Conversația purtată în acea seară cu părinții mei s-a învîrtit în jurul unor subiecte lipsite de însemnătate. Elvis a spus că avusese o zi grea la *Kaserne*¹, ceea ce a făcut ca discuția să se axeze pe serviciul militar.

¹ *Kaserne* (lb. germană în original): cazarmă (n.t.)

— Ce atribuții ți s-au încredințat aici? l-a întrebat tata, dînd a înțelege că dacă Elvis voia să iasă cu fiica lui, atunci ar fi fost mai bine să aibă o slujbă sigură.

— Domnule, acum conduc un jeep pentru Divizia a IV-a blindată din Bad Neuheim.

— E o treabă destul de grea în această perioadă a anului.

— Să știți că da, domnule. Deja am petrecut afară cîteva nopți cumplit de reci. Trebuie să fiu foarte atent. Cînd îmi scade rezistența, am probleme cu amigdalele, ceea ce nu face bine la voce.

— Bănuiesc că abia aștepti să te întorci acasă.

— Da, domnule. Mai am numai cinci luni.

Apoi Elvis i-a întrebat pe părinții mei cum le plăcea șederea în Germania.

— Foarte mult, a răspuns tata. Avem de gînd să rămînem aici vreo trei ani.

Brusc, s-a așternut tăcerea. Apoi tata l-a invitat la cină, dar Elvis a răspuns că nu avea timp. Îl priveam cu atenție, observîndu-i stînjeneala și amintindu-mi cît de dezinvolt era la el acasă. Se comporta cum putea mai bine, de-a dreptul înduioșător. Mama era pe cale să-și revizuiască opinia despre acest star de *rock-and-roll*, pe care afirmase că-l detestă din tot sufletul. Era limpede că farmecul lui de om din Sud reușise s-o cucerească.

În cele din urmă, tata a început să-i explice lui Elvis regulile de întîlnire, așa cum le înțelegea familia Beaulieu. Dacă voia să mă vadă, Elvis trebuia să mă ia de acasă și-apoi să mă aducă înapoi. Elvis a explicat că pînă ce-și

termina programul, se ducea acasă, se spăla și făcea drumul la Wiesbaden și înapoi, trecea toată seara. Era bine dacă venea să mă ia tatăl lui?

Tata a cugetat la cele auzite, apoi și-a exprimat îngrijorarea:

— Care sînt intențiile dumitale? Hai să spunem lucrurilor pe nume: ești Elvis Presley. O groază de femei sînt gata să ți se arunce în brațe. De ce tocmai fiica mea?

Atît Elvis cît și Vernon au fost luați prin surprindere. Vernon s-a foit puțin pe scaun, gîndindu-se probabil: „Ei, Elvis, cu asta cum ai să te descurci?”

— Domnule, întîmplarea face că țin foarte mult la ea, a răspuns Elvis. E mai matură decît o arată vîrsta și mi-e drag s-o am în preajmă. Pentru mine n-a fost ușor să stau departe de casă. Mă simt foarte singur. Vă pot spune că am nevoie de cineva cu care să pot schimba o vorbă. Nu trebuie să vă faceți griji, căpitane. Voi avea mare grijă de ea.

Sinceritatea lui i-a dezarmat atît pe tata, cît și pe mama. M-am apropiat de Elvis, care se ridicase, luîndu-și chipiul și spunînd:

— Domnule, avem un drum lung de făcut.

Rămînea o singură condiție: ca Elvis însuși să mă aducă acasă. El a fost de acord, dîndu-le noi asigurări că voi fi pe mîini bune și că la el în casă se găseau mai mulți membri ai familiei. Ar fi putut lua în derîdere propunerea tatei, totuși acceptase să mă conducă acasă în fiecare seară. Eram în culmea fericirii, dar încercam să mă stăpînesc. *Într-adevăr*, voia să fie cu mine.

În seara următoare, cînd Elvis m-a condus acasă, am parcat în fața pensiunii. Și-a deschis inima față de mine,

așa cum avea să facă tot timpul cît ne-am aflat în Germania. Se simțea singur. Avea temeri cum va fi primit de admiratorii săi cînd se va întoarce în America.

Cînd plecase în armată, se afla pe culmile gloriei. Înregistrase șaptesprezece discuri *single*, care se vînduseră în milioane de exemplare, și apăruse în patru filme, care avuseseră un mare succes de casă. Cînd fusese recrutat, se discutasese eventualitatea ca el să intre în Serviciile Speciale, unde ar fi putut cînta, continuînd astfel să rămînă într-un oarecare contact cu publicul. Dar colonelul Parker, impresarul lui, și RCA fuseseră de părere că trebuia să-și slujească țara la fel ca orice alt soldat, pretinzînd că publicul îl va respecta mai mult ca om dacă se comporta ca un soldat de rînd. Acum, însă, Elvis se temea să nu-și fi pierdut adeziunea la public.

În timp ce stăteam amîndoi în mașină, a trecut pe lîngă noi una din acele *Fräulein* care locuiau la pensiune. M-a salutat, iar cînd a aruncat o privire către Elvis, a rămas cu gura căscată, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Timpul îmi devenise dușman. Elvis trebuia să se întoarcă în SUA la 1 martie 1960. Îmi mai rămâneau numai câteva luni, în care să fiu alături de el cât mai mult posibil.

În fiecare clipă, când nu eram împreună, mă gîndeam la el. Acum viața mea ajunsese să fie dominată de prezența lui și, totuși, existau momente când mă dezamăgea. Într-o seară mi-a spus că va telefona, dar n-a făcut-o. Când, în sfîrșit, am avut un semn de la el, a doua zi, mi-a spus:

- Bună, fetițo! Crezi că poți veni diseară?
- Ce s-a întîmplat? Era vorba să-mi telefonezi.
- Zău? Ah, la dracu'!

Fusese preocupat de lecția de karate și uitase. A trebuit să învăț să nu pun la suflet tot ce mi se spune. Nu era prea încurajator, dar asta era felul lui.

De obicei, Elvis mă suna după șapte seara, ca să mă anunțe că taică-său va veni să mă ia pe la opt. Eram nevoită

să mă îmbrac în grabă, încercînd să par mai mare decît eram în realitate. Tatăl lui Elvis se neliîștea vâzînd cã fiul său are o legătură cu o minoră. Toate hainele mele erau numai fuste și bluze tinerești și nesofisticate. Uneori mîi împrumutam cîte cêva din lucrurile mamei, sperînd cã toți își vor închipui cã am cel puțin șaisprezece ani.

Pe măsură ce am ajuns să-l cunosc pe Elvis, am aflat cã atunci cînd nu se afla la baza militară, trăia de fapt ca un pustnic. Nici nu prea avea de ales. De cum punea piciorul în stradă, în jurul lui se aduna o mare de oameni. Chiar și faptul de-a merge la vreun cinematograf din apropiere necesita o pregătire minuțioasă. Cineva aducea mașina lui Elvis în fața casei, iar el se năpustea afară, ocoala în mare viteză gardul și sãrea în mașină, înainte ca vreunul din admiratori să înceapă să se roage pentru un autograf. Întotdeauna avea o mare mulțime pe urmele lui: îl vizitau, stăteau în fața casei sau pur și simplu nãvăleau asuprã lui ori de cîte ori se arăta în vreun loc public.

În multe seri, cînd Elvis trebuia să se prezinte la Bază a doua zi dimineată, eram dusă în Goethestrasse nr. 14 și adusă înapoi acasă fie de Lamar Fike, un prieten pe care Elvis îl invitase din SUA, fie de Vernon Presley.

Într-o seară, cînd nu m-au putut conduce acasă nici Lamar, nici Vernon, Elvis a apelat la un „prieten“, pe care-l vom numi aici Kurt (nu este numele lui real).

Kurt m-a dus cu mașina de la casa lui Elvis către Wiesbaden. Eram obosită și moțaiam. Deodată, am simțit cã am intrat pe un drum plin de hîrtoape. Am deschis ochii.

— Ce s-a întîmplat? am întrebat.

— Las' cã ai să vezi tu, a rãspuns el, întorcînd capul în altă parte.

Ieșisem de pe șosea, înfundându-ne pe un drum nepietruit. Puteam zări în depărtare luminile unei case, în rest întuneric beznă. A început să-mi fie frică.

— Ce se întâmplă? am întrebat, nedumerită.

Kurt frînase și oprise motorul.

Am repetat întrebarea, dar el nu mi-a răspuns. În schimb s-a întors spre mine, trăgându-mă spre el și încercând să mă sărute. L-am împins, zbatându-mă. M-a aruncat pe bancheta mașinii.

Înspăimântată, am început să-l implor: „Nu! Lasă-mă!”

Am început să mă lupt cu el. Am deschis cu piciorul o ușă, apoi și ușa șoferului, în timp ce loveam peste claxon și peste comanda farurilor, încercând să-l zgîrii pe față. Văzînd că nu are șanse de reușită, și temîndu-se să nu fie prins, în cele din urmă a renunțat.

Cît a durat drumul pînă acasă, n-a mai scos un cuvînt. Eu stăteam ghemuită pe locul meu, plîngînd cu sughituri, nevenindu-mi să cred și rugîndu-mă la Dumnezeu să ajung cu bine la Wiesbaden.

Abia la trei zile după aceea am primit vești de la Elvis. Părinții mei și-au dat seama că ceva era în neregulă. Totuși, nu le puteam spune că Kurt încercase să profite de mine, pentru că niciodată nu mi s-ar mai fi îngăduit să merg cu el în mașină. Și-atunci cum aș mai fi făcut drumul pînă la Elvis și înapoi, cînd Lamar și Vernon nu erau disponibili?

Imaginația mea o luase razna. Mi-era teamă să-i spun lui Elvis, pentru că-mi închipuiam că era prieten cu Kurt. Am început să cred că Elvis știa de tentativa lui Kurt. Poate

că pentru Elvis eu reprezentam o simplă jucărie, pe care o plasase apoi lui Kurt, sau oricui ar fi dorit. Mă torturau cumplit astfel de gânduri.

În cele din urmă, Kurt m-a sunat, spunându-mi că Elvis voia să mă vadă. N-am avut încotro, a trebuit să merg cu el.

Pe tot parcursul drumului spre Bad Neuheim, Kurt n-a făcut nici o aluzie la cele petrecute între noi, și nici eu. N-am scos o vorbă. Prezența lui îmi inspira teamă. Când își lua mâna de pe volan, nu știam dacă va încerca să mă atingă, sau ce era în mintea lui. N-aveam de ales: trebuia să-i spun lui Elvis.

În seara aceea, când am rămas singuri în camera lui, Elvis m-a întrebat dacă se întâmplase ceva.

Îmi tremura vocea. Abia puteam articula cuvintele.

Când, în cele din urmă, am reușit să-i povestesc, Elvis și-a ieșit din minți de furie.

— Îl omor! a strigat el.

Umbla de colo-colo prin cameră, blestemându-l pe Kurt. Eu eram *fetița* lui, spunea Elvis, și totuși niciodată nu mersese atît de departe cu mine. Iar acum, individul ăsta, așa-zisul lui prieten, încercase să mă violeze. L-am ascultat revărsîndu-și furia și am respirat ușurată, văzînd cum reacționează. Cum de mă putusem îndoi de el?

Era atît de mînios, încît toată seara mi-am dat silința să-l calmez. Pînă la urmă, l-am convins că părinții mei nu trebuiau să afle nimic despre tentativa lui Kurt, altfel nu mi-ar mai fi îngăduit niciodată să vin la Bad Neuheim. Elvis mă ținea strîns în brațe, parcă încercînd să-mi alunge

acea amintire dureroasă. Se simțea vinovat de-a mă fi pus într-o asemenea situație riscantă.

Din acel moment, Kurt a fost practic exclus din viața lui Elvis. Nu cred că Elvis i-a spus vreodată de ce, dar probabil că Kurt știa prea bine. După incident, Kurt rareori a mai pus piciorul în casa lui Elvis.

Am început să înțeleg că Elvis se aștepta ca prietenii să-i fie perfect loiali. Dacă cineva îl trăda, persoana era pur și simplu eliminată din viața lui.

Acum Vernon purta o mustață frumos aranjată, care — după părerea lui Elvis — fusese ideea lui Dee. Discuțiile noastre în mașină erau întrucâtva de circumstanță și întotdeauna aveam impresia că Vernon ar fi preferat să facă altceva — de exemplu, să-și petreacă timpul cu Dee, care uneori ne însoțea.

Pe vremea aceea, când soseam în Goethestrasse no. 14, îl găseam deseori pe Elvis studiind străvechea artă a karate-ului, împreună cu instructorul său, sau la parter, în salon, demonstrând cu mândrie ultimele mișcări învățate, în timp ce toți cei prezenți se minunau cât de bine stăpînea această tehnică, devenită de curînd foarte populară.

De asemenea, Elvis petrecea ceasuri întregi cu maseurul său german, un tip pe jumătate nebun, care-l convinsese că-și putea întineri pielea feței dacă urma tratamentele lui secrete. Elvis fusese întotdeauna conștient de tenul lui cu pori deschiși. Joe Esposito îl tachina, spunîndu-i:

— Ce naiba-ți face ăsta așa deosebit? După părerea mea, nu se observă nici o schimbare.

Elvis se apăra, spunînd:

— Ei, ce dracu'! Maseurul zice că trebuie să treacă un timp pînă începe să se vadă efectul.

— Timp? exclama Vernon. Păi da, probabil destul timp ca să ne aducă la sapă de lemn cu onorariul pe care ți-l cere. Eu unul nu i-aș acorda atîta încredere, mai curînd m-aș descotorosi de el.

Întotdeauna în casa lor centrul activității era bunica, pe care Elvis o poreclise Dodger¹.

Elvis îi dăduse acest nume cînd nu era decît un puști de cinci ani: într-o criză de furie aruncase în bunică-sa cu o minge de baseball, pe care ea o evitase în ultima clipă. Atunci Elvis spusese în glumă:

— Da' repede s-a mai ferit!

Și din clipa aceea, începuse s-o numească Dodger.

Bunica se îngrijea de casă, se ocupa de gătit, ținînd tot și pe toți sub control. Avea aerul unei persoane cu un scop bine definit în viață, care — în cazul lui Elvis — era să se asigure că nepotul dispunea de tot ce-i trebuie. Cînd căutam puțină tihnă, în vreme ce Elvis exersa karate, camera lui Dodger era locul cel mai nimerit. Stăteam împreună ore întregi, iar ea îmi povestea despre vremuri trecute, despre Gladys și iubirea ei nemărginită pentru Elvis, despre lupta crîncenă pentru supraviețuire dusă de familia Presley. Bunica rămăsese alături de Vernon și Gladys încă de la nașterea lui Elvis, ajutînd în casă atunci cînd Gladys își găsise de lucru, ca să contribuie la subzistența familiei

¹ Dodger — cel/cea care se ferește, care evită. (n.t.)

Bunica — o femeie înzestrată cu mare tărie sufletească — reușise să depășească momentul în care o părăsise soțul, lăsînd-o singură cu cinci copii. Ea dădea a înțelege că-i purta pică lui I. D. Presley, dar în realitate îl iertase, iar eu cred că încă mai ținea la el.

Ajutase la creșterea lui Elvis, de parcă ar fi fost propriul ei fiu, ba chiar răsfățîndu-l într-o oarecare măsură, așa cum fac bunicile. Întotdeauna îi sărise în apărare cînd i se păruse că Gladys era prea severă. Dodger mi-a povestit:

— Gladys mi-a spus întotdeauna „Doamna Presley“, din prima clipă cînd ne-am întîlnit și pînă și-a dat ultima suflare. Într-o zi, Elvis a năvălit în casă, strigînd: „Bună, Minnie!“ Mi-a părut rău pentru puști. Gladys s-a ridicat și i-a ars o palmă zicînd: „Să nu mai îndrăznești altă dată să-i spui pe nume! Asta-i lipsă de respect. E bunica ta.“ Elvis a plîns o oră întreagă. M-am dus la el și l-am liniștit: „E-n regulă, băiete. Mama a făcut ceea ce-a socotit că-i bine să facă. Acum te rog să te duci și să-i ceri iertare.“ Bietul de el și-a ridicat spre mine ochișorii lui albaștri. Mi-era așa de milă! Ah, uneori se purta tare rău cu băiatul. Totuși, era un copil bun. Niciodată n-a intrat în vreo belea. Întotdeauna cînd ieșea de la școală venea direct acasă și-și îndeplinea toate îndatoririle. Da, iar Gladys îl veghea ca o hultănoaică, îngrozită la gîndul că i s-ar putea întîmpla ceva. Elvis își dorea din tot sufletul să joace fotbal la școală.

Bunica se legăna în balansoar, parcă văzînd ceva în trecut; ceva care-o făcea să se joace cu părul prins în bigudiuri. S-a întins după cutioara cu tutun, a luat o priză, inspirînd adînc, apoi a continuat să-și depene amintirile:

— Da, tare-i mai plăcea sportul.

— Atunci de ce nu s-a apucat de nici unul, bunico?

— A, nu! Gladys nici nu voia să audă. Mereu îmi spunea: „Vai, doamnă Presley, n-aș suporta ca Elvis să se rănească. Cred c-aș muri. M-am uitat cum joacă ceilalți acolo, pe teren. Sînt violenți de-a binelea. Am impresia că le place să se lovească între ei. Elvis nu-i așa. Dacă s-ar duce printre ei, ar fi ca o pasăre rănită în mijlocul unei haite de câini turbați. Nu, nu-l las pe băiatul meu să facă așa ceva.“ Am aflat mai târziu că permanenta strădanie a lui Gladys de a-l proteja pe Elvis era consecința durerii încercate la moartea fratelui său geamăn, Jesse Garon.

Cu timpul, am ajuns s-o iubesc pe Dodger și ceea ce reprezenta ea: compasiune și nemărginit devotament față de familie.

Cea mai mare problemă pentru mine pe atunci era faptul că Elvis și cu mine nu aveam destul timp doar pentru noi.

Întotdeauna venea lume în vizită și stăteau cu toții în salon, rîzînd și discutînd, pînă ce Elvis cobora din camera lui. De cum apărea, cei de față tăceau brusc, așteptînd să vadă în ce toană era el. Nimeni — nici chiar eu — nu îndrăznea să glumească dacă el nu era bine dispus, iar cînd rîdea, atunci rîdea toată lumea.

Deoarece trebuia să împart cu mulți alții puținul timp petrecut alături de Elvis, am început să devin geloasă și posesivă. Abia seara târziu, cînd eram amîndoi în dormitorul lui, mă simțeam cu adevărat fericită.

Stabilisem un ritual de seară. Pe la zece-unsprezece, Elvis îmi arunca o privire, apoi își îndrepta ochii spre scări. Atunci, închipuindu-mi cu naivitate că nimeni nu știa unde mă duc, porneam cu un aer nonșalant spre dormitorul lui, unde mă lungeam pe pat, așteptându-l cu nerăbdare să apară.

— Te iubesc, îi șopteam.

— Sst, murmură el, punându-mi degetul pe buze. Nici eu nu înțeleg ce se întâmplă cu mine. M-am îndrăgostit de tine, Cilla. Tata îmi tot aduce aminte câți ani ai și-mi spune că așa ceva nu-i cu putință... Când am să mă întorc acasă... Timpul le va lămuri pe toate...

În fiecare seară petrecută împreună îmi împărtășea câte ceva din tainele sufletului lui: îndoieli, secrete, neîmpliniri. Pentru o fetiță de paisprezece ani era căm greu să priceapă toate aceste lucruri, dar îmi dădeam silința. I-am trăit și eu durerea încercată la moartea mamei. M-a impresionat dorința de a deveni un mare actor, cum erau idolii lui: Marlon Brando, James Dean, Karl Malden și Rod Steiger. Mă preocupa și acea teamă că nu-și va recăpăta popularitatea pe care considera că a pierdut-o odată cu plecarea în armată; astfel, m-a încântat să-l văd rîzînd și întrebîndu-mă:

— Dar dacă într-o bună zi aș sfîrși tot la volanul unui camion al companiei „Crown Electric”? N-ar fi grozav?

Eu eram acolo ca să-l ascult, să-l țin de mîină sau să fac o strîmbătură care să-i preschimbe încruntarea în surîs.

Uneori Elvis intra în dormitor cît se poate de bine dispus. Îmi erau nespuse de dragi serile cînd stingeă lumina și se culca pe pat, alături de mine.

— Scumpa mea, îmi spunea, luîndu-mă în brațe. Ești atît de frumoasă, iubito!

Apoi ne sărutam lung și pasional, iar mîngîierile lui îmi tăiau răsufierea, umplîndu-mă de dorință.

În nopțile cînd era calm și liniștit, îmi descria idealul lui de femeie și-mi spunea cît de perfect corespundeam eu acestui ideal.

Îi plăceau brunetele cu ochi albaștri și cu voce blîndă. Voia ca eu să mă modelez după părerile și gusturile lui. În ciuda reputației de nonconformist avea o atitudine tradiționalistă cu privire la relațiile din cadrul unui cuplu. Femeia deținea un loc bine determinat, dar inițiativa aparținea bărbatului.

Pentru el, fidelitatea era de mare importanță, mai ales din partea femeii. Îmi reamintea în permanență că prietena lui trebuia să-i fie întotdeauna credincioasă. Recunoștea că se gîndea la Anita; era regina frumuseții din Memphis și o personalitate la televiziune. Elvis spunea că în ultimul timp scrisorile ei deveniseră foarte impersonale și bănuia că avea acum un alt prieten.

În ciuda moralei pe care o predica, mă temeam că Elvis nu-mi era întotdeauna fidel. Flirtul cu cîteva fete care veneau în casa lui mă făcea să cred că probabil avusese relații intime cu ele.

Într-o seară cînta la pian pentru vizitatorii obișnuiți, la care se adăugaseră cîteva tinere englezoaice. Cînd și-a luat chitara, s-a uitat de jur-împrejur, negăsindu-și pana.

— A văzut cineva pana de la chitară? a întrebat el.

Una dintre englezoaice a privit spre Elvis, zîmbind.

— E sus, pe noptiera de lîngă patul tău. Ți-o aduc imediat.

Toți ochii, inclusiv ai mei, s-au ațintit asupra ei, în timp ce urca scările, conștientă că se afla în centrul atenției.

Furioasă de această evidentă trădare, m-am întors spre el, dar mi-a evitat privirea, uitându-se la chitară și ciupindu-i corzile de parcă ar fi fost nevoie s-o acordeze. Apoi brusc a început să cînte: *Lawdy, Miss Clawdy*.

• Probabil că, fără pană, degetele trebuie să-l fi durut îngrozitor, oricum însă, nu avea de gînd să lase chitara din mînă. Știa că intrase în încurcătură.

După ce a terminat un potpuriu de cîntece, Elvis s-a scuzat și s-a dus la bucătărie; am pornit pe urmele lui.

— Ai fost cu fata aia? l-am întrebat.

— Nu, a răspuns el.

— Atunci de unde știa unde ți-e pana și unde-i camera ta?

— A fost aici într-o seară și eu am zis în treacăt că-n dormitorul meu e mare dezordine! mi-a spus, rîzînd ca un băiețandru. Atunci ea s-a oferit să deretice puțin, atîta tot!

Cu toată declarația lui de nevinovăție, nu m-am liniștit. Era idolul sexual a milioane de fete, astfel că putea alege pe oricine dorea și oricînd avea chef. Iar eu am învățat curînd — spre binele meu — să nu pun prea multe întrebări.

Pe măsură ce treceau săptămînile, școala devenea o corvoadă insuportabilă. Întrucît mergeam la culcare atît de tîrziu, mi-era foarte greu să mă scol la șapte, și aproape imposibil să mă concentrez. Știam, însă, că dacă mă voi plînge că sînt prea obosită, sau dacă voi întîrzia la școală, părinții îmi vor interzice să-l mai văd pe Elvis.

Situația mea la învățătură s-a deteriorat. Eram corigentă la algebră și germană și abia obținusem note de trecere la istorie și engleză. La sfîrșitul primului trimestru, am modificat mențiunea *D-minus*¹ din carnetul de note în *B-plus*², rugîndu-mă la Dumnezeu ca tata să nu discute cumva cu profesorul. Îmi tot spuneam că pe viitor voi

¹ *D* — calificativ în învățămînt, însemnînd „foarte slab”. (n.t.)

² *B* — calificativ în învățămînt, însemnînd „bine”, „deasupra mediei”. (n.t.)

munci mai bine, încercînd să recuperez timpul pierdut, dar gîndul îmi era numai la Elvis.

Într-o noapte cînd mă aflam la el, am adormit, în timp ce-l așteptam să-și termine lecția de karate. Cînd a coborît și a văzut cît eram de obosită, m-a întrebat:

— Priscilla, cîte ore dormi tu pe noapte?

După o clipă i-am răspuns:

— Cam patru-cinci. Las' că mă dreg eu!

Apoi am adăugat repede:

— Astă-seară sînt înșă puțin mai obosită, pentru că azi la școală am dat cîteva teste.

Elvis părea cufundat în gînduri.

— Vino sus un moment, mi-a zis. Am ceva pentru tine.

M-a dus în camera lui, unde mi-a pus în mîină cîteva pilule mici, albe.

— Ia-le! O să te țină trează în cursul zilei. Cînd te simți obosită, ia una — dar nu mai mult, altfel ai s-ajungi să te plimbi în mîini pe coridor.

— Dar ce sînt astea? am întrebat.

— Nu-i nevoie să știi ce sînt. Nouă ni se dau astfel de pilule cînd mergem la instrucție. Dacă nu le-aș avea, cred că nici eu n-aș rezista o zi întreagă. Dar nu-ți fă griji, nu prezintă nici un risc, mi-a spus. Pune-le bine și nu povesti nimănui că ți le-am dat. Să nu iei în ficcare zi. Numai atunci cînd ai nevoie de ceva mai multă energie.

Elvis era sincer convins că-mi făcea un serviciu dîndu-mi-le. Sînt sigură că nici-o clipă nu și-a închipuit că ele ar fi făcut rău vreunuia din noi.

N-am luat pastilele. Le-am pus într-o cutioară, împreună cu alte cîteva mărunțișuri pe care începusem să

le colecționez — port-țigarete și bilețele de la el — apoi am ascuns cutia într-un sertar.

Mai târziu am aflat că era vorba de Dexedrine, pe care Elvis o descoperise prima oară în armată. Un sergent le dăduse pastile cîtorva soldați, pentru a-i ajuta să rămînă treji cît timp stăteau de sentinelă. Elvis, care era obișnuit să ducă o viață de artist, detestînd să se scoale devreme, se apucase să ia pastilele, ca să reziste la orele lungi și plicticoase ale zilelor de armată. Mi-a spus că începuse să ia pastile de dormit curînd după recrutare. Se temea de insomnii și de somnambulism, care-l chinuia periodic, încă din copilărie.

Cînd era mic, avușese o criză de somnambulism și ieșise în stradă numai în pijama. Un vecin îl trezise, iar el fugise rușinat în casă. Altă dată, fusese cît pe aci să cadă pe fereastră. Ca urmare, pentru a evita accidentele, dormise cu părinții pînă se făcuse mare, însă tot restul vieții a continuat să se teamă de somnambulism. Acesta era motivul pentru care întotdeauna dormea cineva cu el.

După ani de zile, am aflat că în Germania fusese angajat un om care să-l vegheze toată noaptea.

Se apropia Crăciunul anului 1959 și habar nu aveam ce cadou să-i fac lui Elvis. Am colindat pe străzile aglomerate ale orașului Wiesbaden, cu ochii pe la vitrine, încercînd să găsesc ceva mai deosebit. Întotdeauna îmi fusese ușor să aleg daruri pentru familie, fiindcă știam precis ce-și doreau sau de ce anume aveau nevoie ceilalți.

De fapt, deseori confecționam chiar noi darurile. De data asta, tata mi-a dat treizeci și cinci de dolari, ca să-i iau ceva lui Elvis; în ziua aceea geroasă, când am început să umblu prin oraș, mi se părea că dispun de o sumă enormă. Am fost foarte dezamăgită când am văzut prețul unei superbe tabachere, lucrate de mână, cu încrustații în porțelan, care subliniau un model decorativ. Lui Elvis, care era fumător, i-ar fi plăcut grozav. Dar când vânzătorul mi-a spus prețul — 650 de mărci sau 155 de dolari — am ieșit din magazin cu mâinile goale și cu... gustul meu pentru obiecte scumpe.

Ningea abundent, așa că m-am grăbit să intru în alt magazin, plin de jucării strălucitoare, printre care un solid trenuleț nemțesc, pe care mi-am imaginat că Elvis îl va instala imediat în salon. Însă trenulețul costa 2000 de mărci.

În drum spre casă, către seară, cu ochii în lacrimi, am trecut pe lângă un magazin de muzică, în vitrina căruia erau expuse două tobe, cu garnitură de alamă lucitoare. Costau patruzeci de dolari, dar vânzătorului i s-a făcut milă de mine și mi le-a vândut cu treizeci și cinci. Întorcându-mă acasă, mă frământam în fel și chip, cu certitudinea că tobele cu greu puteau fi socotite un dar romantic.

Mi se pare că i-am întrebat pe Joe Esposito și pe Lamar Fike dacă, după părerea lor, mergea să-i ofer lui Elvis tobele.

— Sigur că da, mi-a răspuns Joe. Orice i-ai da, o să-i facă plăcere.

Totuși, nu eram prea convinsă.

În seara când am făcut schimb de daruri, Elvis a ieșit din camera tatălui său și m-a tras într-un colț al sufrageriei,

unde mi-a dat o cutioară frumos împachetată, în care se afla un ceas delicat, din aur, cu o încrustație de diamant pe capac, precum și un inel, cu o perlă susținută de două diamante.

Niciodată nu avusesem un obiect atît de frumos și nici nu simțisem căldura unui zîmbet asemeni celui ce înflorise pe chipul lui Elvis în clipa aceea.

— Am să le păstrez cît voi trăi, i-am spus, iar el m-a rugat să-mi pun ceasul și inelul chiar atunci, ducîndu-mă să mă arate tuturor.

Am amînat cît mai mult momentul cînd trebuia să-i dau și eu ce cumpărasem.

— Tobe! Exact ce mi-am dorit întotdeauna!

Elvis vedea clar că eu nu-l credeam. Se pricepea mai bine să facă daruri, decît să le primească.

— Charlie, a insistat el. Nu-i așa că aveam nevoie de niște tobe?

Făcîndu-mi semn să mă așez lîngă el, la pian, a început să cînte *I'll Be Home for Christmas* cu atîta patimă, încît n-am îndrăznit să-l privesc, de teamă să nu observe că plîng. Cînd în cele din urmă i-am întîlnit privirea, am văzut că și el abia își stăpînea lacrimile.

Abia după mai multe zile am descoperit în subsolul casei un dulap întreg de tobe — ale mele nu erau însă acolo! Faptul că elefanții albi de la mine nu fuseseră dați uitării, ci așezați chiar lîngă chitara lui m-a făcut să-l iubesc și mai mult.

Pe măsură ce treceau zilele, am început să mă tem de clipa plecării lui Elvis. În ianuarie începuse deja să-și

facă bagajele, astfel că fiecare noapte pe care o petreceam cu el devenea și mai prețioasă decît precedenta.

Apoi, chiar cînd vremea a devenit geroasă, Elvis a fost trimis în afara Bazei timp de zece zile, pentru instrucție de teren. Or, dacă exista ceva ce Elvis nu putea să sufere, acela era dormitul afară, pe pămîntul înghețat.

În dimineața de după plecarea lui, a început să ningă, iar spre după-amiază s-a pornit și viscolul. În timp ce Michelle și cu mine ne întorceam de la școală, în mașina condusă de mama, am deschis aparatul de radio, chiar la țanc pentru a auzi ultimele știri.

„Stimați ascultători, întrerupem emisiunea pentru a vă anunța că într-un spital din Frankfurt a fost internat caporalul Elvis Presley, adus direct de la instrucția pe teren, în urma unei crize acute de amigdalită. Elvis, dacă ne asculți, să știi că toți sperăm că te vei însănătoși grabnic.“

Înnebunită de grijă, am sunat la spital, în nădejdea că voi afla mai multe despre starea lui de sănătate. Spre surprinderea mea, cînd centralista mi-a auzit numele, mi-a făcut legătura chiar cu Elvis, spunînd că așa o rugase caporalul Presley, în caz că voi telefona.

— Sînt bolnav, fetițo! mi-a vorbit Elvis, cu glas răgușit. Am nevoie să te știu în preajma mea. Dacă-ți dau voie părinții, îl trimit pe Lamar după tine chiar în clipa asta.

Bineînțeles că părinții mei au fost de acord să mă duc la spital, așa că o oră mai tîrziu, intram în salonul lui în timp ce infirmiera ieșea. Elvis stătea sprijinit în capul oaselor, cu un termometru în gură, înconjurat de zeci și zeci de coșuri cu flori.

De cum a ieșit sora, Elvis și-a scos din gură termometrul și, aprinzînd un chibrit, l-a ținut cu mare atenție sub rezervorul de mercur. Apoi și l-a vîrît iarăși în gură, trîntindu-se înapoi pe pernă, în același moment în care sora intra din nou, aducînd alte flori.

Cu un surîs cald, adresat celebrului ei pacient, i-a luat termometrul și, uitîndu-se la el, a rămas cu gura căscată:

— O sută trei¹! Vai de mine, Elvis, dar ești grav bolnav! Mă tem că va trebui să rămîi aici cel puțin o săptămînă.

Elvis a încuviințat din cap, fără un cuvînt, în timp ce ea i-a aranjat pernele, și i-a umplut paharul cu apă, după care a ieșit din salon. În aceeași clipă, el a izbucnit în rîs, sărind jos din pat, și m-a luat în brațe.

Detesta instrucția: cum vremea era atît de rea și toată lumea își făcea griji pentru vocea lui, răspunsul fusese amigdalita. Deja sensibil la răceli, Elvis învățase să-și agraveze puțin boala cu un chibrit aprins.

1 103 °F = 39,6 °C. (n.t.)

Era 1 martie 1960 — era în noaptea de dinaintea plecării lui Elvis din Germania, cu destinația Statele Unite.

Stăteam lungiți pe patul lui, strîns înlănțuiți. Eu eram în culmea disperării.

— Ah, Elvis! i-am spus. Aș vrea să existe o cale să mă poți lua în America. Nu suport gîndul să trăiesc fără tine. Te iubesc atît de mult!

Am izbucnit în plîns, durerea făcîndu-mă să-mi pierd controlul.

— Sst, fetițo! mi-a șoptit Elvis. Încearcă să te liniștești. N-avem ce face.

— Mi-e teamă c-ai să mă uiți de cum ai s-ajungi acasă, am strigat.

A zîmbit și m-a sărutat cu tandrețe.

— N-am să te uit, Cilla. Niciodată n-am simțit pentru vreo fată ceea ce simt pentru tine. Te iubesc.

— Spui drept?

Am rămas năucită. Cândva Elvis îmi declarase că eram o ființă deosebită, dar niciodată că mă iubește. Doream cu disperare să-l pot crede, dar mă temeam să nu sufăr. Citisem câteva din scrisorile Anitei și eram convinsă că Elvis se va întoarce în brațele ei primitoare.

M-a strâns în brațe și mi-a spus:

— Mi-e sufletul sfîșiat de iubire pentru tine. Nu știu ce să fac. Poate că, dacă plec departe, voi înțelege care sînt adevăratele mele sentimente.

În noaptea aceea mîngîierile noastre au fost mai disperate ca oricînd. Oare îl voi mai vedea vreodată, voi mai ajunge în brațele lui, așa cum mă aflasem seară de seară în ultimele șase luni? Deja îmi era dor de el. Nu suportam gîndul că seara se va sfîrși, iar noi ne vom lua rămas-bun — așa cum gîndeam eu — pentru ultima oară. Am plîns pînă ce-am simțit o durere în tot trupul.

Pentru ultima oară l-am rugat să mă lase să-i aparțin. Ce ușor i-ar fi fost! Eram tînără, vulnerabilă, îndrăgostită la nebunie și-ar fi putut oricînd profita de mine. Însă el a spus:

— Nu. Într-o zi o să facem dragoste, Priscilla, dar nu acum. Ești mult prea tînără.

În noaptea aceea, somnul nu s-a lipit de mine, iar a doua zi în zori m-am întors în Goethestrasse no. 14, pierzîndu-mă în mijlocul unui grup numeros, ce umbla de colo-colo prin salon. Toți așteptau să-și ia rămas bun de la Elvis. El era la etaj, împachetîndu-și ultimele lucruri. Faptul că mă știam singura care-l va conduce la aeroport nu era o prea mare consolare.

Cînd Elvis a coborît la parter, a rîs și a glumit cu toți cei de față. Apoi, după ce și-a luat rămas-bun și de la ultima persoană de acolo, s-a întors spre mine:

— O.K., Fetișo, e timpul să plecăm.

Am dat din cap cu tristețe și-am ieșit din casă în urma lui. Afară așteptau sute de admiratori, fără să le pese de burnița rece. Cînd l-au văzut pe Elvis, l-au asaltat, înnebuniți, implorînd autografe. Cînd a terminat cu ei, a sărit în mașina care-l aștepta și m-a tras după el. De cum am trîntit portiera, șoferul a accelerat și am pornit în viteză spre aeroport.

Mult timp am rămas tăcuți amîndoi, cufundați în gînduri. Elvis privea încruntat pe fereastră la ploaia de afară.

— Știu că n-o să-ți fie ușor să redevii școlăriță, după ce-ai fost cu mine, Cilla, dar trebuie! Nu vreau să stai și să jelești după plecarea mea, Iubito!

Am încercat să protestez, dar el mi-a făcut semn să tac.

— Încearcă să te distrezi și scrie-mi ori de cîte ori ai ocazia. Am să-ți aștept cu nerăbdare scrisorile. Cumpără-ți plicuri și hîrtie roz. Trimite-mi corespondența prin Joe. În felul acesta, voi ști că este de la tine. Vreau să-mi promiți că n-ai să te schimbi. Să rămîi curată, așa cum te las eu.

— Îți făgăduiesc, i-am răspuns.

— Am să te caut cu privirea din capul scării. Nu vreau să văd o figură tristă. Hai, zîmbește-mi puțin! Am să-ți duc zîmbetul cu mine.

Apoi mi-a înmînat veștonul de luptă și tresele de sergent, acordate de curînd, spunînd:

— Vreau să le păstrezi tu. Asta înseamnă că-mi aparții.

După care m-a strâns la piept.

Pe măsură ce înaintam spre aeroport, ovațiile mulțimii care aștepta aici răsunau din ce în ce mai tare. Ne-am apropiat de pistă cât mai mult posibil, apoi Elvis s-a întors către mine și mi-a zis:

— Până aici ne-a fost, Iubito.

Ne-am dat jos din mașină, în' timp ce flash-urile aparatelor de fotografiat fulgerau asupra noastră, reporterii țipau, iar admiratorii se înghesuiau să ne vadă. Elvis m-a ținut de mână și am traversat împreună platforma, spre pista de decolare, până ce militarul care se afla acolo pentru a-l escorta până la avion nu mi-a dat voie să merg mai departe.

Elvis m-a îmbrățișat în grabă, șoptind:

— Nu-ți face griji, te sun de cum ajung acasă, Iubito. Îți promit.

Am dat din cap, dar înainte să-i mai pot răspunde, am fost despărțiți de năvala mulțimii. Sute și sute de admiratori se împingeau și trăgeau unii de alții, împingându-mă la o parte și luptându-se să ajungă până la el. Am strigat: „Elvis!“, dar el nu m-a mai auzit.

A urcat în fugă scara avionului. Apoi s-a întors și a făcut un semn cu mâna spre mulțime, căutându-mă cu privirea. Mi-am fluturat brațul cu disperare, ca și sutele de oameni prezenți acolo, însă el m-a zărit și, pentru o clipă, privirile ni s-au întâlnit. Apoi a dispărut. Asta a fost tot.

Părinții mei au venit la aeroport și m-au luat cu mașina înapoi, la Wiesbaden. Cât timp a durat călătoria, n-am scos o vorbă.

6

In următoarele două zile, m-am încuiat în camera mea, neputînd nici să mănînc, nici să dorm. În cele din urmă, mama mi-a spus:

— Asta n-ajută la nimic. Dacă jalești aici, tot nu-l poți aduce înapoi. A plecat. De-acum el va începe o viață nouă. Ar trebui să faci și tu același lucru.

Am depus mari eforturi să reiau școala, dar m-am trezit asaltată de fotografi și reporteri, care mă numeau „fata pe care Elvis a lăsat-o în urmă“, supunîndu-mă unui tir de întrebări.

— Cîți ani aveți, domnișoară Beaulieu?

— Ăăă... păi...

— Actele dumneavoastră arată că sînteți de-abia în clasa a noua.

— Păi... da... asta...

— De cît timp îl cunoașteți pe domnul Presley?

- De... abia de vreo cîteva luni.
- În ce relații sînteți cu el?
- Sîntem... prieteni.
- V-a telefonat de cînd s-a întors acasă?
- Nu, dar...
- Știați că se întîlnește cu Nancy Sinatra?
- Cum?
- Cu Nancy Sinatra.

Mi s-a făcut rău dintr-o dată; m-am scuzat și am plecat.

În fiecare zi primeam telefoane din Statele Unite, cu oferte de bilete dus-întors clasa întîi, ca să apar la televiziune. Le-am refuzat, așa cum am refuzat și ofertele unor reviste europene de prima mîină, care-mi cereau interviuri și fotografii. Pe adresa mea soseau zeci de scrisori, de la soldați singuri din întreaga lume. Le atrăsesem probabil atenția, în calitate de iubită a unui soldat. De asemenea, mi-au scris și admiratoare de-ale lui Elvis — unele prietenoase, altele deznădăjduite că l-au pierdut.

Zilele se^{*} făceau săptămîni, și începusem să mă resemnez cu gîndul că Elvis se întîlnea acum cu Nancy Sinatra și că uitase complet de mine. La douăzeci și una de zile de la plecarea lui, a sunat telefonul, la ora trei dimineața. Am sărit din pat, am alergat să ridic receptorul, și-am auzit vocea lui-tulburătoare.

— Bună, iubito! Ce mai face Fetița mea?

— Oh, Elvis, bine! i-am răspuns. Numai că mi-e atît de dor de tine!... Am crezut că m-ai uitat. Toți mi-au spus c-ai să mă uiți.

— Ți-am promis c-am să te sun, Cilla! m-a dojenit el.

— Știu, Elvis, numai că aici au venit fotografi și reporteri, care mi-au pus tot felul de întrebări. Spune, Elvis, e adevărat că te întâlnești cu Nancy Sinatra?

— Stai așa! Stai așa! Ia-o încet! mi-a răspuns el, rîzînd. Nu, nu-i adevărat că mă întîlnesc cu Nancy Sinatra.

— Dar ei așa mi-au spus!

— Nu crede chiar tot ce auzi, Fetițo! Ai să vezi că există oameni care încearcă să tulbure apele, numai ca să-ți chinuie sufletul. Sîntem prieteni, draga mea, atîta tot. Eu apar într-un spectacol de-al lui taică-său, așa că s-a aranjat ca ea să participe la conferința mea de presă, cu ocazia întoarcerii în Statele Unite. Mi-e dor de tine, Fetițo, te port în gînd tot timpul.

După acel prim telefon, mi-am petrecut vremea scriindu-i scrisori după scrisori, la care nu mi-a răspuns niciodată. Pe urmă, într-o zi, mi-a telefonat și în glas i se citea o mare emoție.

— Peste două zile plec în California, Fetițo. Torn primul meu film de cînd m-am întors din armată.

Singurul lucru la care mă puteam gîndi era dacă se va îndrăgosti de partenera lui de film. L-am întrebat cît am putut de dezinvolt:

— Cu cine joci în film?

Elvis a izbucnit în rîs.

— N-are de ce să-ți fie teamă, Fetițo! Încă n-am făcut cunoștință, dar am auzit că-i foarte înaltă. O cheamă Juliet Prowse. E dansatoare și e încurcată cu Frank Sinatra.

Am răsuflat ușurată și l-am întrebat:

— Cum se numește filmul?

— Nici nu-ți trece prin minte, mi-a răspuns el. *G.I. Blues*. Și sper că va fi destul de bun. Mă îngrijorează faptul

că are prea multe cîntece, dar cred că va merge. Adică, va trebui să meargă, altfel vor avea de-a face cu mine!

După cîteva săptămîni, Elvis m-a sunat din nou. Entuziasmul lui pentru *G.I. Blues* se preschimbase în amară deziluzie.

— Tocmai am terminat tîmpenia aia de film, mi-a spus el, necăjit. Îl detest. Au vîrît în el vreo douăș'pe cîntece care nu fac nici cît o ceapă degerată, a continuat furios, apoi a adăugat: — Deja am discutat despre el cu colonelul Parker. Vreau să scoată jumătate din cîntece. Mă simt ca un idiot atunci cînd stau de vorbă cu o tipă în tren și deodată încep să cînt.

— Și ce-a spus Colonelul? l-am întrebat.

— Ce dracu' putea să spună? Sînt legat de mîini și de picioare. Totul a fost deja plătit! mi s-a plîns el. Lor li se pare că-i un film minunat, iar eu mă simt ca un dobitoc.

— Poate că următorul va fi mai bun, i-am zis eu.

— Da, da! a încuviințat el, începînd să se calmeze. Colonelul a cerut scenarii mai bune. Necazul e că-i primul meu film de cînd m-am întors, și-i o porcărie!

S-a așternut tăcerea, timp în care se auzeau paraziți pe linia telefonică. În cele din urmă, Elvis a spus:

— Trebuie să te las, Cilla, abia te mai aud. Te sun în curînd. Fii fetiță cuminte. Te iubesc.

Trăiam într-o stare de agitație permanentă, așteptîndu-i telefoanele, de altfel destul de rare. N-aveau nici o regularitate. Mă suna hodoronc-tronc, după trei săptămîni sau trei luni. De fiecare dată, el vorbea cel mai mult, povestind despre filmul pe care îl turna sau despre partenera cu care juca. Uneori pomenea despre Anita, spunînd că relația lor nu era așa cum s-ar fi așteptat la întoarcerea din armată.

Nu se mai simțea chiar atît de sigur că ar fi vrut să rămînă cu ea. Nici eu nu știam ce loc ocup acum în viața lui. Timpul și distanța dăduseră naștere unor îndoieli și nedumeriri. Aș fi vrut să-l întreb: „Care-i locul meu în viața ta? Mai exist oare pentru tine?”

Elvis îmi tot spunea că dorea ca eu să vizitez Grace-land, mai ales de Crăciun, cînd acolo era mai frumos ca oricînd. Mi-a zis că voi face cunoștință cu Alberta, menajera. Elvis o numea Alberta VO 5¹. Rîdea și zicea: „Ascultă, acolo, am o fetiță pe care-aș vrea să ți-o prezint”.

Acest lucru îmi mai dădea oarecare speranțe de viitor. Voiam să-l cred atunci cînd declara că încă ține la mine. Dar în lungile răstimpuri cînd nu primeam nici o veste de la el, nu puteam decît să mă îndoiesc că-l voi mai revedea vreodată. I-am ascultat ultimul disc, (*Marie's the Name*) *His Latest Flame*², convinsă fiind că s-a îndrăgostit de o fată pe nume Marie.

În vara aceea, Paul Anka făcea un turneu în Europa. Urma să concerteze ca invitat într-o sală a aviației, aflată prin apropiere, în Wiesbaden. Cu mare șiretenie, am aranjat ca mama să mă ducă acolo chiar la ora cînd fusese programat să sosească. Planul meu — de care ea nu avea habar — era foarte bine pus la punct și-l avea drept obiectiv exclusiv pe Elvis.

Voiam să-l întreb pe Paul Anka dacă, din întâmplare, îl cunoștea pe Elvis și dacă Elvis îi pomenise vreodată despre mine. Dar cînd a coborît din mașină, cîntărețul a fost înconjurat de admiratori, iar eu eram prea timidă ca să mă strecur prin mulțime și să-i vorbesc.

1 V.O. — prescurtare de la „verbal order” (ordin verbal). (n.t.)

2 *Marie's the Name, His Latest Flame* — „Numele ultimei lui iubiri e Marie” (n.t.)

Adunam pe cât posibil toate știrile despre Elvis. Ascultam cu regularitate posturile de radio de peste ocean și studiam în amănunt fiecare articol din ziarul *The Stars and Stripes*. Dar fiecare relatare despre Elvis pe care o citeam nu făcea decât să mă întristeze și mai mult. În afară de Anita, el părea să aibă legături cu multe alte tinere și frumoase vedete de la Hollywood, printre care: Tuesday Weld, Juliet Prowse, Anne Helm.

În cele din urmă m-am hotărât să-i scriu:

«Am nevoie de tine și te doresc din tot sufletul. Crede-mă, nu există altcineva în viața mea... Nici nu știi cât aș vrea să fim împreună acum. Am nevoie de tine și de dragostea ta mai mult decât de orice pe lume.»

7

Ningea și era o zi rece de martie a anului 1962, lă aproape doi ani după ce Elvis plecase din Germania. Tîrziu, spre seară, am primit un telefon de la el. Nû mai vorbisem de luni de zile.

— Aș vrea să-ți aranjez o vizită la Los Angeles, mi-a spus. Crezi c-ai să poți veni?

Buimăcită, abia-mi găseam cuvintele.

— Cum? Nu sînt sigură. Dumnezeuule, nu mă așteptam la asta. O să dureze puțin, trebuie să mă pregătesc.

Nu credeam să-l pot convinge în vecii vecilor pe tata să-mi dea voie să plec. Au mai urmat cîteva telefoane, în care Elvis încerca să caute cuvintele cele mai potrivite pentru a-i mulțumi pe părinții mei. Am stat de vorbă între patru ochi cu mama, sperînd că mă va ajuta să-l înduplec pe tata.

Și de data asta, Elvis s-a supus tuturor exigențelor tatei: să așteptăm să vină vacanța de vară; Elvis să-mi

trimită un bilet dus-întors clasa întâi, precum și programul exact al activităților mele zilnice în cele două săptămîni cît mă voi afla la Los Angeles; Elvis să fie în permanență cu ochii pe mine, iar eu să scriu acasă zilnic.

Următoarele luni mi s-au părut nesfîrșite, de parcă ar fi trecut ani. Însemnam pînă la calendar fiecare zi care ne despărțea de clipa cînd aveam să fim din nou împreună.

;

Cînd avionul a aterizat la Los Angeles, aeroportul era tixit de studenți pregătindu-se să plece în vacanță. Însă l-am zărit imediat pe Joe Esposito, care încă mai lucra pentru Elvis.

Mi-a părut bine să-l reîntîlnesc pe Joe. Zîmbetul lui generos și îmbrățișarea călduroasă mi-au mers drept la suflet. Mi-a făcut plăcere să-l aud spunîndu-mi că arătam grozav. Eu nu eram chiar de aceeași părere. Ultima oară cînd mă văzuse Elvis aveam paisprezece ani și cîntăream cu cinci livre¹ mai puțin. Mi-era teamă că va fi dezamăgit revăzîndu-mă, și că mă va trimite acasă chiar de-a doua zi.

Pe drumul de la aeroport, am putut admira pentru prima oară orașul Los Angeles. Era foarte frumos și complet deosebit de aerul mohorît al Germaniei postbelice. Trecînd pe lîngă studiourile MGM² din Culver City, Joe mi-a spus:

— Aici toarnă Elvis cele mai multe din filmele lui.

Curînd goneam de-a lungul legendarei Sun Strip, prin porțile largi, de fier forjat, de la Bel Air. Pătrundeam

¹ *Livră* — unitate de măsură englezească, echivalentă cu 0,453 kg. (n.t.)

² *MGM* — „Metro Goldwin Mayer”. (n.t.)

într-o lume pe care n-o cunoscusem niciodată pînă atunci. Fiecare vilă de pe marginea șoselei părea și mai impozantă decît precedenta.

Am cotit spre casa lui Elvis, din Bellagio Road — o clădire masivă, construită după modelul unei vile italiene. Am fost salutați de majordomul lui Elvis, care s-a prezentat cu numele de Jimmy și ne-a spus:

— Domnul P. este în vizuina lui.

Intrînd în casă, am auzit muzică pusă la maximum și hohote de rîs. Joe m-a condus într-o încăpere de la parter.

Înainte de-a păși înăuntru, am respirat adînc. Anii de așteptare luaseră sfîrșit.

În penumbra încăperii, am văzut oameni tolăniți pe canapea, în timp ce alții se învîrteau în jurul tonomatului, alegînd cîntece. Apoi l-am zărit pe Elvis, îmbrăcat în pantaloni negri și cămașă albă, cu o șapcă neagră, de căpitan. Era aplecat deasupra unei mese de biliard, pregătindu-se să dea o lovitură. Aș fi vrut să alerg către el, dar această cameră plină de lume nu era decorul pe care mi-l închipuisem pentru prima noastră întîlnire. Am rămas pe loc, cu privirea ațintită asupra lui.

A ridicat ochii și m-a văzut. După o scurtă pauză, chipul i s-a luminat de un zîmbet.

— A venit! a strigat el, aruncînd tacul cît colo. A venit Priscilla!

Și-a croit drum către mine, m-a ridicat în brațe și m-a sărutat. M-am lipit de el cît am putut de strîns — pînă ce m-a lăsat jos din nou.

— Era și timpul, a glumit Elvis. Pe unde-ai umblat de n-ai apărut pînă acum în viața mea?

Perfect conștientă că toți cei din jur erau cu ochii pe noi, mă simțeam stînjenită și încurcată. Mi-am șters repede lacrimile, înainte să le observe cineva. Elvis m-a luat de mîină și m-a prezentat fiecăruia în parte, apoi ne-am așezat unul lîngă altul.

— Ce bine-mi pare că ești aici, Baby! Îmi tot repeta. Abia aștept să te cunoscă toată lumea. Ai crescut. Arăți nemaipomenit. Ia să te văd. Ridică-te!

Pe măsură ce ochii lui mă cerșeau, deveneam din ce în ce mai conștientă de mine și-mi doream să nu mă mai privească atît. Mi-ar fi putut găsi cusururi.

Și el arăta grozav, deși am fost surprinsă să constat că părul cu sclipiri aurii pe care-l avea în armată fusese vopsit în negru. Arăta mai zvelt și părea fericit.

— Nu pleca, mi-a spus.

M-a sărutat cu tandrețe, apoi s-a întors la masa de biliard, să-și termine jocul. Seara trecea încet, mult prea încet. În vreme ce Elvis își continua partida, cîteva dintre fete și-au croit drum către mine, intrînd în vorbă. M-au informat că Elvis dădea petreceri aproape în fiecare seară.

Auzindu-le și privindu-l pe el pe măsură ce trecea timpul, am simțit că am pierdut legătura cu viața lui de acum, deși fetele mi-au povestit că Elvis vorbea deseori despre mine și chiar arăta oaspeților fotografii de-ale mele.

În timp ce juca biliard, Elvis rîdea și glumea tot timpul, iar cînd una dintre fete s-a aplecat deasupra mesei, ca să-și fixeze mai bine ținta, Elvis a întepat-o în fund cu tacul de biliard. Luată prin surprîndere, fata a scos un țipăt și toată lumea a izbucnit în rîs — toată lumea, în afară de mine. Nu puteam să nu observ că Elvis se schimbase într-o

oarecare măsură. Când plecase din Germania, era un băiat blând, sensibil și timid. În cursul serii aveam să-mi dau seama că acum era răutăcios și sigur pe el pînă la înfumurare.

Mai mult, părea să fie și irascibil. Când o fată i-a spus să aibă grijă de paharul de pe marginea mesei de biliard, Elvis s-a uitat urît la ea, de parcă ar fi vrut să-i spună: „Pune mîna și ia-l de-acolo!“

Dintr-o dată, m-am simțit foarte stingheră. Nu știam ce-aș fi putut să spun sau să fac. Între două lovituri la biliard, venea la mine și mă săruta drăgăstos, întrebîndu-mă dacă mă simțeam bine, apoi se reîntorcea la masa de joc. Între timp, admiratoarele lui nu mă slăbeau din ochi.

Abia după 12.30 noaptea a venit și Elvis să se așeze lîngă mine. Acum totul era ca pe vremuri, în Germania: mi-a propus să mergem în dormitorul lui.

— Urci scările și te oprești la prima ușă pe dreapta, mi-a spus. Lumina e aprinsă. Vin și eu numaidecît.

Am dat să mă ridic.

— Așteaptă cîteva clipe, pînă mă ridic și plec eu, a adăugat. În felul ăsta, n-o să bată la ochi.

Nu eram prea sigură că-mi plăcea procedeul. Știam că vrea să mă protejeze, dar erau atîtea fete drăguțe acolo, iar eu voiam să mă asigur că toată lumea știe că Elvis era al meu — cel puțin atîta timp cît mă găseam aici. Așteptasem prea mult ca să mai fiu discretă. M-am ridicat, m-am întins puțin, apoi am spus politicos „noapte bună“ tuturor, sperînd că nu vor avea nici o îndoială unde anume mă duc.

Am alergat la etaj, unde am găsit imediat dormitorul lui Elvis. Cît era de diferit de colțișorul lui obișnuit din

Germania! Niciodată nu mi-am imaginat c-ar putea trăi în asemenea lux — covoare groase, mobilier scump — totuși camera avea un aer primitiv, respirînd prezența lui.

Apoi ochii mi s-au oprit pe patul cu adevărat regesc, aflat în mijlocul camerei. Imediat m-am gîndit cîte femei dormiseră acolo... ale căror trupuri le îmbrățișase și le mîngîiase... dacă nu chiar mai mult!... cîte buze îl sărutaseră cu pasiune, scoțîndu-l din minți. Mi-am alungat din gînd aceste imagini îngrozitoare.

M-am îndreptat spre ferestrele înalte, care dădeau spre stradă și am văzut cum oaspeții lui Elvis își luau rămas-bun și se urcau în mașini. Gîndindu-mă că va urca în curînd, m-am dus repede în baie.

În zece minute, m-am îmbăiat, mi-am pieptănat părul, m-am spălat pe dinți și mi-am pudrat tot trupul cu o pudră pe care o găsisem în dulăpiorul de medicamente. Mi-am pus pijama mea preferată — una albastră — și am rămas nemișcată în fața ușii care dădea spre dormitor. Mi-era atît de frică încît nu eram în stare nici să deschid ușa. Sosise momentul pe care îl dorisem și de care mă temusem atît. M-am așezat pe un scaun și mi-am amintit că pe vremea cînd aveam paisprezece ani, Elvis spusese că eram „prea tînără“. Acum cînd împlinisem șaisprezece, încercam să-mi imaginez ce aștepta de la mine acest nou Elvis, pe care abia dacă-l cunoșteam.

Cam după un sfert de oră, l-am auzit deschizînd ușa dormitorului și spunîndu-i vărului Billy Smith, care era tot în serviciul lui:

— Mîine nu mă lăsa să dorm mai mult de ora trei, Billy.

Apoi l-am auzit închizînd ușa și trăgînd zăvorul.

— Unde ești, Fetișo? a strigat el.

— În baie! i-am răspuns. Ies îndată!

— Nu sta mult. Vreau să-mi văd fetița.

Tot nu puteam face nici o mișcare.

M-a strigat din nou:

— Ce faci acolo, Cilla? Nimănui nu-i trebuie atîta timp ca să se pregătească de culcare.

Sosise momentul adevărului. Trăgînd aer în piept, am deschis ușa și am pășit în dormitor.

Elvis era lungit pe pat, uitîndu-se la mine. M-am apropiat încet, m-am urcat în pat și m-am întins lîngă el. Fețele noastre erau foarte aproape una de alta. Era o clipă de iubire atît de neașteptată, încît m-am simțit ca vrăjită întîlnindu-i privirea. Am rămas așa amîndoi mult timp, pînă ce ni s-au umplut ochii de lacrimi.

Elvis m-a mîngîiat ușor pe obraz.

— Dumnezeu, mi-a șoptit. Nici nu știi ce dor mi-a fost de tine! Tu ai fost o revelație pentru mine. Nu mă întreba de ce, dar n-am fost în stare să mi te scot din gînd de cînd am plecat din Germania. Tu ești cea care m-a ajutat să trec prin toate încercările.

Nu m-am mai putut abține. Îmi curgeau lacrimile pe obraz. Elvis m-a luat în brațe și m-a lipit strîns de el, dar parcă tot nu eram destul de aproape. De-aș fi putut pătrunde *înlăuntrul* lui, n-aș fi ezitat s-o fac.

— Totul o să fie bine, Iubito! Îți promit. Acum ești aici. Ăsta-i lucrul cel mai important. O să ne distrăm de minune, fără să ne gîndim că într-o zi va trebui să te întorci acasă.

Așa cum stăteam amîndoi, culcați în penumbră, Elvis a descoperit curînd că eram la fel de curată cum mă lăsase cu doi ani în urmă. Liniștit și mulțumit, mi-a spus ce mult conta asta pentru el.

Era ca și cum abia în aceste clipe începeau să îmbocească toate sentimentele mele de femeie. Am început să-l sărut cu patimă. Îl doream — eram gata să mă dăruiesc lui cu totul. Mi-a răspuns cu aceeași pasiune. Apoi, brusc, s-a oprit.

— Stai o clipă, Fetito! mi-a zis el cu blîndețe. Riscăm să ne pierdem mințile.

— S-a întîmplat ceva?

Mă temeam că nu e mulțumit de mine. A clătinat din cap, m-a sărutat din nou, apoi mi-a luat mîna, punîndu-mi-o pe trupul lui. Mi-am putut da singură seama cît mă dorea, și fizic, și sufletește. Și-a lipit trupul de al meu. Era o senzație minunată.

— Elvis, te vreau.

Mi-a pus un deget pe buze, murmurînd:

— Încă nu. Nu acum. Ne așteaptă multe bucurii. Nu vreau să te răsfăț. Deocamdată doresc să te păstrez așa cum ești. Cînd va fi timpul și locul potrivit, cînd va sosi clipa, am să știu.

Deși nedumerită, nu voiam să-l contrazic. Îmi spusese foarte limpede care era dorința lui. O făcuse într-un mod atît de romantic! Într-un fel, *era* într-adevăr ceva ce trebuia așteptat cu nerăbdare, exact așa cum spusese el.

Tîrziu în noaptea aceea, m-a anunțat că urma să locuiesc la niște prieteni de-ai lui, George și Shirley Barris. Cînd am protestat, Elvis mi-a explicat:

— Nu vreau să-mi calc promisiunea făcută tatălui tău. Pe lângă asta, dacă ar afla că stai cu mine, te-ar chema imediat înapoi acasă.

Nu înțelegeam, dar m-am dat jos din pat, iar Elvis i-a spus lui Joe să mă conducă acasă la familia Barris, unde aveam să-mi petrec noaptea. Deși n-aveam nici un chef!

Mai târziu, printr-una din nevestele băieților, cu care m-am împrietenit, am aflat motivul pentru care mi-am petrecut prima noapte cu George și Shirley. Se pare că Anita fusese trimisă înapoi la Memphis cu o zi înainte, iar Elvis își luase măsurile de precauție ca să evite o eventuală situație penibilă, ce-ar fi putut rezulta din cine știe ce telefon dat în toiul nopții.

•

In după-amiaza următoare, era trecut de ora trei, când am primit un telefon de la Elvis.

— Alan a pornit spre tine, să te ia cu mașina, mi-a spus.

• Alan Fortas era un alt angajat de-al lui.

Când am ajuns acasă la Elvis, l-am găsit îmbrăcându-se în camera lui. De cum m-a văzut, m-a sărutat și m-a întrebat:

— Ce-ai zice să mergem la Las Vegas? Acolo ne-am putea distra grozav și ți-aș arăta locurile unde-mi place mie să merg.

Cum tot nu pricepusem ce voise de fapt să spună în seara precedentă cu privire la șederea mea cu familia Barris și cum, nu prea-mi venea să-i pun întrebări, i-am răspuns:

— Mi-ar face mare plăcere. Când plecăm?

— Astă-seară. Încărcăm autobuzul și pornim pe la miezul nopții. Ajungem în zori, dormim toată ziua și pe

urmă, cât e noaptea de lungă, o să mergem la spectacole și la petreceri.

Mă aștepta o experiență fascinantă — Las Vegas! Nici nu visam să ajung vreodată acolo și nu știam la ce să mă aștept. De fapt, nici nu-mi păsa unde mergeam, atîta timp cât eram împreună.

Aveam două mari probleme: una era că nu știam dacă mi-aș putea permite — sau dacă la vîrsta mea se cuvenea să port — vestimentația strălucitoare potrivită pentru Las Vegas, însă Elvis mi-a spus să nu-mi fac probleme, pentru că în aceeași după-amiază Alan mă va duce în oraș, să fac cumpărături.

Mi s-a părut ciudat să merg la cumpărături cu cineva pe care de-abia îl cunoscusem, mai ales că era bărbat. Și el arăta la fel de stînjedit ca mine, dar m-a asigurat că vom găsi ceva. Cunoștea toate magazinele și m-a dus chiar și pe Saks Fifth Avenue.

În timp ce-mi alegeam cîteva modele, mă frămînta a doua grijă: scrisoarea zilnică pe care o promisesem părinților. Cum să le explic de ce va purta timbre de Las Vegas? N-aveam cum! Dar aș fi putut scrie cîteva scrisori în avans, pentru perioada cît aveam să fim plecați, numerotîndu-le de la unu la șapte și rugîndu-l pe Jimmy să le expedieze din Los Angeles, cîte una pe zi. Îmi rezolasem ambele probleme. Puteam porni spre Las Vegas!

În seara aceea, pe pajiștea din fața vilei lui Elvis s-a desfășurat o activitate febrilă: un furnicar de oameni! Uriașul autocar, pe care George Barris îl comandase special pentru Elvis, era parcat pe alee. Băieții se urcau și coborau din el, încărcîndu-l cu valize, discuri, un sistem stereo și lăzi de Pepsi-Cola.

Toate pregătirile și permanenta agitație dădeau senzația că Elvis se muta cu locuința, însă de fapt el întotdeauna călătorea așa. Încă păstra o rezervă față de zborul cu avionul — o teamă pe care o căpătase în ultimul timp — și se simțea mult mai relaxat la volan. Cum nu știam cât timp vom rămîne acolo, Alan și Gene Smith încărcau în autobuz tot ce-i făcea plăcere lui Elvis, astfel încît să se simtă la fel de bine ca acasă. Eram fericită. Pentru prima oară aveam să fim împreună, fără restricții și fără oră fixă de mers la culcare.

Cu puțin înainte de miezul nopții, s-au adunat cu toții în jurul uriașului autobuz. Sosise vremea ca apropiatii lui Elvis să-și ia rămas-bun de la vizitatorii pe care-i lăsau în urmă.

Elvis era îmbrăcat în cămașă albă, pantaloni negri, mănuși negre de curse și omniprezenta sa șapcă de marinar. Cînd autobuzul a demarat, el a strigat de la fereastră: „Ne întoarcem curînd!”, apoi ne-am îndreptat spre autostrada care duce la Las Vegas, Nevada. Nu știam ce va urma, dar îmi plăcea ideea de aventură.

În același timp, mă simțeam mîndră. La dreapta mea era Gene, eu la mijloc, iar Elvis la volan. Am aflat că Elvis prefera să conducă noaptea: se făcea mai răcoare, iar șoseaua nu era așa aglomerată. Elvis cel din timpul zilei se deosebea mult de cel din timpul nopții. Cînd apunea soarele, parcă își schimba personalitatea, iar în noaptea aceasta era mai bine dispus ca oricînd. Aflat în pauza dintre două filme, departe de colonelul Parker, liber de griji și răspunderi, se putea destinde și glumi.

Pe drumul pînă la Las Vegas am ascultat cu toții muzică, ronțăind cîte o gustare și bînd Pepsi. Pe bancheta din față, Elvis și Gene făceau glume de-ale lor. Elvis spunea ceva, iar Gene îi dădea răspunsuri. Cînd conversația lîncezea, se atacau unul pe altul pe neașteptate, dîndu-și ghionturi. Cînd Gene era convins că i-a reușit o lovitură, o lua la fugă spre celălalt capăt al autobuzului, știind bine că Elvis era în stare să tragă pe dreapta și să se ia după el.

Și-au continuat giumbușlucurile aproape tot timpul cît a durat obositoarea călătorie prin deșert. Nu mă puteam adapta la glumele cunoscute numai de ei și nici la veselie lor zgomotoasă. Era limpede că băieții obișnuiau întotdeauna să-i cînte în strună lui Elvis. Dar eu rămîneam în afara distracțiilor lor.

Am sosit în Las Vegas pe la șapte dimineăta. Obosisem și tocmai eram pe punctul să ațipesc, cînd Elvis mi-a strigat:

— Intrăm în Las Vegas. Privește: tot ce vezi sînt hoteluri. Locul acesta se numește Sin City¹. Nu-i așa că i se potrivește, Smiff?

Gene a mormăit unul din răspunsurile lui idioate, iar Elvis a rîs, ca de obicei.

Bulevardul părea liniștit. Erau o mulțime de taxiuri, nu multe mașini și cîtiva oameni obosiți, care se plimbau pe străzi. Am remarcat că era foarte cald pentru ora 7 dimineăta, deși ne găseam abia în luna iunie.

Am tras la hotelul „Sahara“, unde spre marea mea mirare, în ciuda orei matinale, era o mulțime de lume.

¹ Sin City — Orașul păcatului. (n.t.)

Elvis a arătat spre cazino, de unde se auzea zgomotul ritmic al jocurilor mecanice, cînd și cînd un sunet de clopoțel și cîte o chiuitură de la mesele unde se jucau zaruri.

— Așa-i aici întotdeauna? l-am întrebat pe Elvis.

— Scumpa mea, încă n-ai văzut nimic. Așteaptă pînă diseară, mi-a răspuns el.

Ușor de zis. Deși mă-simțeam obosită, am rămas să privesc, fascinată, la amatorii de jocuri de noroc, îngrămădiți pe la diferite mese și în jurul *jackpot*-urilor. Elvis m-a luat de braț.

— Hai, Fetițo! Să mergem în cameră. O să avem destul timp pentru asta puțin mai tîrziu. E mai bine să ne odihnim acum.

L-am urmat cu toții pe băiatul de la hotel, care ne-a condus în apartamentul nostru, unde prietenii lui Elvis au început să aranjeze cu pricepere camerele, după gustul lui. Au despachetat hainele, le-au agățat frumos în dulap, i-au aliniat pantofii după culoare și i-au pus articolele de toaletă în baie. În salon, au instalat pickup-ul și difuzoarele, stingînd o parte din lumini, pentru a crea atmosferă, apoi au deschis toate televizoarele.

— De ce stai mereu cu televizorul deschis? l-am întrebat pe Elvis.

— Îmi ține de urît, mi-a spus el. Cînd e deschis, am impresia că-n jurul meu sînt o mulțime de oameni.

Nu suporta să intre într-o cameră tăcută, astfel încît curînd mi-am însușit și eu obiceiul de-a deschide în mod automat televizorul, de cum intram într-o încăpere.

O oră mai tîrziu, însoțitorii lui Elvis făcuseră ca apartamentul să arate a casă locuită, cu fiecare lucru la

locul său. Elvis le-a urat noapte bună și i-a avertizat să nu ne trezească prea devreme. A încuiat ușa dormitorului și s-a urcat în pat, fără să se mai dezbrace. În timp ce mă întindeam lângă el, am observat că lua mai multe somnifere din cele ce-i fuseseră prescrise, dar n-am acordat cine știe ce atenție amănuntului. Nu știam atât de multe pe vremea aceea, încât să mă tem de un potențial pericol.

M-am lungit lângă el, nespus de fericită. În sfârșit, puteam să dormim o noapte întreagă împreună.

Elvis mă privea:

— Ți vine să crezi, Fetito? După atîta timp, iată-te aici. Cine-ar fi crezut că vom reuși o asemenea ispravă? Hai să nu ne gîndim că va trebui să pleci înapoi. O să ne distrăm bine. La celelalte ne vom gîndi cînd va veni vremea lor.

Cuvintele îi deveneau nedesluite. Reacțiile i se încetinisă. M-a tras lângă el, repetîndu-mi iar și iar:

— Sînt fericit că ești aici...

Apoi, tăcere. Am aruncat o privire la sticlutele cu pastile de la căpătîiul patului și mi-am dat seama că mai aveam și alte rivale.

9

Cînd m-am trezit, în după-amiaza următoare, m-am uitat spre Elvis și m-am cuibărit lângă el cît am putut mai aproape. M-a înlănțuit cu brațele, ținîndu-mă așa, în timp ce continua să doarmă. I-am privit cu atenție sprîncenele, genele lungi și negre, nasul perfect desenat, gura frumoasă, cu buze pline. După un timp, a început să mă doară tot trupul de prea mult stat în aceeași poziție, însă nu m-am mișcat, de teamă să nu-l trezesc.

M-am gîndit la pastilele pe care le luase. Mă nedumerirea prezența lor acolo, dar probabil că Elvis era cel mai în măsură să știe ce anume îi făcea bine, astfel încît mi-am scos din minte incidentul.

Probabil și-a dat seama că-l priveam. A deschis brusc pleoapele și-a început să rîdă.

— Ce tot faci acolo? Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că-mi faci farmece.

— Nu puteam să dorm, am spus, stînjinită de faptul că mă surprinsese studiindu-l. Bănuiesc că sînt prea emoționată.

Ridicîndu-se în capul oaselor, mi-a spus:

— Ei, Fetito, primul lucru de care am nevoie acum e o ceașcă de cafea neagră. Apasă butonul patru de pe interfon și zi-i lui Billy să ne comande ceva pentru micul dejun. Știe ce-mi place, așa că nu trebuie să-i spui decît ce vrei tu. Să ne-aducă tăvile în jumătate de oră și să se asigure că-i fierbinte cafeaua.

Dîndu-se jos din pat, a deschis televizorul și a intrat în baie. O clipă mai tîrziu, a scos capul pe ușă, rîzînd.

— Îmbracă-te, Fetito, vreau să te arăt pe ici, pe colo.

Atîta așteptam. Am sărit din pat și am dat fuga în baia mea, ca să mă pregătesc. În timp ce mă îmbrăcam cu o rochie obișnuită, de vară, am auzit muzică alături. Am întredeschis ușa care dădea spre salon și, spre marea mea mirare, am văzut că toți băieții se sculasera și se îmbrăcaseră, iar acum se aflau la micul dejun.

Am terminat cu pieptănatul și am intrat în salon, unde toți m-au întâmpinat cu zîmbete și exclamații prietenoase. Elvis încă nu venise, așa încît nimeni nu începuse să mănînce. Toți erau tăcuți. Deși era ora patru după-masă, mi se părea că-i dimineața devreme.

După vreo cincisprezece minute, a intrat Elvis, îmbrăcat într-un costum din trei piese, clipă în care mi-am dat seama că în dulapul meu nu se afla nimic potrivit pentru această ocazie. Elvis s-a îndreptat spre pick-up, unde a pus ultimul lui disc, spunînd că terminase de curînd niște înregistrări și voia ca eu să cunosc cîntecele. Apoi ne-am așezat cu toții la micul dejun.

Era interesant să-i aud discul înainte de-a fi lansat pe piață. M-a întrebat ce părere aveam despre fiecare cântec în parte; întrucît știam ce fel de muzică ascultau tinerii în Europa, am simțit că, poate, comentariile mele erau utile. Cel puțin, așa îmi închipuiam.

— Îmi plac cele rapide, am spus. Cum e *Jailhouse Rock*. De ce nu înregistrezi mai multe cântece din astea? Celelalte nu par a fi la fel de *rock and roll* ca primele tale discuri.

Elvis mi-a aruncat o privire atît de dezgustată, încît am încremenit.

— La dracu'! s-a răstit el. Nu te-am întrebat în ce stil trebuie să cînt. Te-am întrebat dacă-ți plac cântecele. Da sau nu — nimic mai mult. Și-așa înghit destule păreri neavizate. N-am ce face cu încă una.

S-a ridicat și a pornit cu pași mari spre dormitor, trîntind ușa după el. M-am străduit să-mi țin firea și să-mi stăpînesc lacrimile. Eram nedumerită și încurcată. Cu ce greșisem în cele ce i-am spus? Oare ce-l supăraseră atît de tare?

Din fericire, băieții plecaseră deja de la masă și se îndeletniceau cu fel de fel de treburi, sau umblau prin camera cealaltă. Nu-mi dădeam seama dacă vreunul auzise vorbele lui Elvis, dar nu îndrăzneam să dau ochii cu ei. Știam că Elvis era irascibil — văzusem asta în atîtea ocazii, în Germania — dar niciodată nu-și revărsase furia asupra mea.

M-am ridicat încet de la masă, întrebîndu-mă unde m-aș fi putut duce. Ușa de la dormitorul lui Elvis era încă închisă și deși împărțeam aceeași cameră, nu aveam curaj să intru, de teamă să nu începă să țipă la mine. Neștiind ce să fac, m-am așezat lîngă albumele de discuri

și am început să mă uit la ele, prefăcându-mă interesată. Curînd am auzit deschizîndu-se ușa de la dormitor și l-am văzut pe Elvis stînd în prag. Mi-a făcut semn să mă apropii. Fără prea mare tragere de inimă, am pus deoparte discurile și am intrat în cameră, îngrozită de ce-ar fi putut să-mi spună. A închis ușa, m-a așezat pe marginea patului și, spre marea mea surpriză, a început să se scuze.

— Iartă-mă, Fetițo! Ce s-a întîmplat adineauri n-a fost din vina ta. Tocmai am terminat de înregistrat discul și e al naibii de bun, față de ce mi se cere să fac prin filme.

A continuat să vorbească despre ultimul lui film, despre scenariu, cîntece, dialog, considerînd că toate erau ineptii.

Începeam să înțeleg o parte din nemulțumirile-și insatisfacțiile lui. Mi-am amintit de discuțiile noastre din Germania. Înainte de-a fi luat în armată, Elvis se mîndrise cu realizările lui cinematografice. Își manifestase speranța că va turna filme cu conținut mai serios și cu mai puține cîntece.

— Cilla, pe viitor am de gînd să nu-mi mai amestec cariera de cîntăreț cu cea de actor.

Era convins că poate juca și roluri mai dificile decît cele ce i se ofereau, astfel încît se pregătea, studiind cîțiva actori pe care-i admira, ca James Dean în *Giant*¹ sau Marlon Brando în *On the Waterfront*² și *The Wild One*³.

— Mereu mi se oferă aceleași filme muzicale, cu aceleași subiecte, s-a plîns el. Și sînt din ce în ce mai proaste.

1 *Giant* — *Urișul*: film avîndu-i ca protagoniști pe Elisabeth Taylor, Rock Hudson și James Dean. (n.t.)

2 *On the Waterfront* — *Pe chei*. (n.t.)

3 *The Wild One* — *Sălbaticul*. (n.t.)

Cea mai mare problemă a lui era că aceste filme și albumele de cîntece care reprezentau banda sonoră se bucurau întotdeauna de un succes răsunător.

Scuturîndu-se de tristețea care-l cuprinsese, m-a apucat de mîină spunînd:

— Hai, Fetițo, mergem la cumpărături.

Acesta era modul în care Elvis încerca să se facă iertat pentru izbucnirea de mai aduneauri. Mie, însă, mi-a trebuit ceva mai mult timp ca să uit. Silindu-mă să zîmbesc entuziasmată, l-am urmat. Începeam să înțeleg de ce fiecare încerca să-i între în voie.

;

Luîndu-i pe Gene și pe Alan cu noi, am sărit în limuzina care ne aștepta și am colindat ici-colo, pînă ce Elvis a descoperit un mic magazin, în a cărui vitrină se aflau niște manechine frumoase, îmbrăcate în rochii șclipitoare, făcute din paiete, dantelă și volănașe.

— Oprește aici, i-a strigat el șoferului.

Luîndu-mă de mîină, m-a condus înăuntru, urmat de ceilalți doi însoțitori — cu siguranță, cel mai ciudat grup care intrase vreodată într-un magazin de îmbrăcăminte atît de elegant. Vînzătoarea rămăsese fără grai.

— Bună ziua, doamnă. Eu sînt Elvis Presley. Tocmai treceam pe aici și ne-am întrebat dacă nu cumva ne-ați putea arăta ceva interesant pentru micuța mea prietenă.

Amîndoi au întors privirea către mine. Expresia de pe chipul vînzătoarei mi-a dat a înțelege că amîndouă ne gîndeam la același lucru: hainele din magazin erau cu mult prea pretențioase pentru o fată atît de tînără. Dar cînd Elvis punea ochii pe ceva, nu ținea cont de criteriul vîrstei. În

timp ce vânzătoarea se dusesse în depozit, în căutarea unor modele măsura șase și patru, Elvis scotocea prin rafturi, scoțînd de-acolo o grămadă de lucruri uluitoare și întrebîndu-mă care din ele îmi plăcea.

— Toate sînt frumoase, i-am spus. Numai că nu știu cum am să arăt în ele.

— Asta am s-o apreciez eu, mi-a spus Elvis, făcînd cu ochiul către Gene, care iar i-a răspuns ceva fără noimă.

Cu toții am izbucnit în hohote de rîs; vânzătoarea a revenit în mare grabă, cu un maldăr de rochii, alese pentru mine. Elvis mi-a arătat care dintre ele îi plăceau și mi-a spus:

— Probează-le pe astea! Pe urmă, alege-ți ce mai vrei tu.

Încîntată, m-am oprit asupra unui număr de șase rochii lungi, cu pantofi asortați, după care m-am îndreptat spre cabina de probă. Vânzătoarea a venit cu mine. Acum cînd Elvis rămăsese în magazin, fata mă trata ca pe o puștoaică, dar eram atît de fericită de rochii, încît nu-mi păsa.

În timp ce mă priveam în oglindă, îmbrăcată într-o rochie lungă de jerseu negru, și încălțată cu o pereche de sandale aurii, cu toc înalt, cu greu mă mai recunoșteam. Cu siguranță că păream mult mai mare, foarte sexy și foarte sofisticată.

Pe cînd ieșeam din cabina de probă, vânzătoarea a murmurat:

— Nu-i rău pentru o puștoaică.

Elvis mi-a aruncat o privire și a spus:

— Mii de draci, pe asta o luăm!

Am mai rămas acolo vreo două ore, timp în care Elvis mi-a cumpărat nu numai rochia strîmtă de jerseu, ci și una de saten bleumarin, cîteva mătăsuri și alte șaluri

adorabile, precum și o superbă rochie de brocart bleu deschis, fiecare avînd capă, poșetă și pantofi asortați.

Cînd am ieșit din magazin, am descoperit că în fața intrării se adunase o mulțime de oameni. Elvis a aruncat o privire spre Alan, care a dispărut într-o clipă. Apoi Elvis a dat cîteva autografe, le-a spus tuturor „la revedere“, iar Gene ne-a dus repede înăuntrul magazinului, din care ne-am strecurat afară pe ieșirea de serviciu; aici ne aștepta Alan, cu mașina pregătită, ca să ne ducă înapoi, la hotel.

Întorcîndu-ne în apartamentul nostru, Elvis a spus:

— Mi-e foame, Joe. Comandă-mi o friptură, da' spune-le să fie bine pătrunsă. Tu ce vrei, scumpa mea?

— Ce dracu', *E*¹! a exclamat Joe. Întotdeauna le spun să fie bine pătrunsă.

— Nu-i nimic, spune-le și de data asta! i-a replicat Elvis. Să mă ia dracu' dacă nu ne-o aduce de fiecare dată pe jumătate crudă.

Pentru Elvis, „crud“ însemna ușor trandafirie. Cînd se comanda ceva pentru el, trebuia specificat „ars“.

Elvis s-a întors către Alan și i-a spus:

— *Hog Ears*² (avea cîte un nume de alint pentru fiecare din angajații săi), aranjează pentru spectacolul nocturn al lui Red Skelton și vezi dacă există careva în hotel, care s-o poată coafa și machia pe Cilla.

— Să mă coafeze și să mă machieze? am repetat eu. Dar ce arc părul meu?

Aveam părul lung, șaten închis, și pieptănat fără pretenții. Dar dincolo de sentimentul că lui Elvis nu-i

1 *E* = prescurtare de la Elvis. (n.t.)

2 *Hog Ears* — Urechii de Porc. (n.t.)

plăcea părul meu, acum începeam să cred că nu-i plăcea nici cum arătam.

— N-are nimic, scumpa mea. Numai că așa e la Las Vegas. Toate femeile se coafează. E nevoie să-ți machiezi mai mult ochii. Să ți-i pui astfel în valoare. Fără machiaj, sînt doar niște ochi ca oricare alții. Mie îmi place machiajul foarte accentuat. Pune în valoare trăsăturile.

„Pune în valoare trăsăturile?” La vremea aceea, mi se părea o remarcă plină de semnificații — și oricum, Elvis știa mai bine de ce aveam nevoie.

În timp ce așteptam cina, Elvis a pus unul din discurile sale pe pickup-ul stereo, apoi s-a așezat lângă mine, cîntînd odată cu propriu-i glas, înregistrat pe disc. În acea clipă, m-am îndrăgostit din nou. Cînd cînta despre o iubire pierdută sau despre o viață trăită în tristețe și durere, rostea cuvintele cu atîta convingere, încît simțeam și eu aceeași suferință. Fusese un mare admirator al muzicii *country* cu mult înainte ca aceasta să devină un gen atît de gustat de public și întotdeauna îl mișca farmecul naiv al unor astfel de cîntece.

După cină, ne-am îmbrăcat pentru seară. La solicitarea lui Elvis, Armand — coaforul hotelului — a venit în apartamentul nostru, unde și-a petrecut aproape două ore, încercînd să-mi creeze o nouă înfățișare. Mi-a pieptănat părul, răsucindu-l în creștetul capului și lăsîndu-mi o șuviță lungă pe umărul stîng. Apoi mi-a aplicat un strat de machiaj atît de gros, încît nu se mai cunoștea dacă ochii mei erau negri, albaștri, sau negri și albaștri. Era moda anilor șaiszeci, dar mult exagerată. Așa voia Elvis.

Cînd mi-am pus rochia nouă de brocart, transformarea mea dintr-o fată inocentă de șaisprezece ani într-o sirenă

cu înfățișare pretențioasă, a fost completă. Arătam ca una din solistele baletului de la „Folies-Bergère”¹.

— La naiba, ia uite cum s-a schimbat micuța noastră Cilla! a exclamat Elvis, văzîndu-mă. Ești tare frumoasă! Joe, vino-ncoa! Hai să vezi ce-am eu aici!

Joe a intrat în cameră și s-a uitat la mine cu luare-aminte.

— Cu siguranță că nu mai are nimic din fata pe care am cunoscut-o în Germania, cînd purta o rochie de marinar! a zis Joe.

Cei de față au izbucnit în rîs, după care am pornit cu toții să vedem spectacolul nocturn al lui Red Skelton.

Am sosit imediat după ce se stinseseră luminile, iar șeful de sală ne-a condus la masa noastră, folosind o lanternă de buzunar. Elvis se străduia întotdeauna să treacă neobservat, astfel încît să nu abată atenția publicului de la vedeta care concerta. Însă întotdeauna vestea că el era acolo se răspîndea ca fulgerul: după cîteva minute, începeau murmurele și toți întorceau capul în direcția lui.

La sfîrșitul spectacolului, Elvis încerca să iasă din sală înainte de-a se aprinde luminile, dar în seara aceea, n-am reușit. S-a făcut lumină și, dintr-o dată, ne-am trezit înconjuțați de o mulțime entuziastă, care dădea din coate și se îmbulzea, în speranța de-a obține un autograf.

Cum eu nu eram mai înaltă de un metru cincizeci și patru, m-am pierdut în mulțime și m-a cuprins o senzație de leșin. Am întins mîna către Elvis, simțind că intru în panică.

— Nu pot să respir, am spus. Trebuie să ies la aer.

¹ *Folies-Bergère* — celebru teatru de varieteu parizian. (n.l.)

Eu la doi ani

Eu la treisprezece ani

Cine să fie oare?
Elvis

Elvis într-un *rock 'n roll* dezlănțuit, 1956

Repetînd pentru spectacolul
lui Ed Sullivan, 1956

Elvis în *Loving You*, 1957

Elvis în *Jailhouse Rock*, 1957

Elvis în *King Creole*, 1958

Casa din Goethestrasse nr. 14, unde l-am întâlnit pentru prima dată pe Elvis

Eu și bunica Presley

Paul și Ann Beaulieu, părinții mei

Elvis părăsind Germania, pornind spre State...

L-am condus la aeroport...

Mi-a spus să fac semn cu mâna
sa mă poată repera în mulțime...

Așa cum a promis, s-a întors spre
mulțime căutîndu-mă cu privirea...

...și și-a fluturat mîna în semn de
rămas-bun

Momentul adevărului: Elvis
plecase...

...iar eu am fost condusă spre
ieșire

Graceland

Elvis demolind vechea casă din spatele Graceland-ului

Coafura și machiajul cu
care mă plăcea Elvis

Elvis la volan, eu la
mijloc, Charlie Hodge și
Joe Esposito în drum spre
California – ultima noastră
călătorie cu autobuzul

Eu și Honey, 1963

Prima mea mașină Elvis mi-a dăruit acest Corvair la absolvirea liceului

Elvis cu Ann-Margret în *Viva Las Vegas*, 1963

Eu și Domino, 1967

Elvis și Bear, calul său din Tennessee

În ziua nur

itii

La început a rîs, apoi, văzînd cît eram de disperată, pe chipul lui s-a așternut îngrijorarea. Continuînd să zîmbească și să dea autografe, s-a întors către Alan:

— Scoate-ô de aici pe Cilla, repede! Vin și eu numaidecît.

Alan s-a uitat la mine, m-a apucat de mînă, apoi și-a croit drum prin mulțime, afară din hotel. De cum am respirat aer curat, mi-am venit în fire. De la acea experiență, am învățat să reperez ieșirile ori de cîte ori intram împreună cu Elvis într-o încăpere aglomerată.

Cînd am ieșit în stradă, cîteva minute mai tîrziu, limuzina ne aștepta cu precizie de ceasornic. Am sărit în mașină și am pornit în viteză spre hotelul „Sahara“, unde aveam să trăiesc prima mea experiență în privința jocurilor de noroc. Elvis nu era un jucător înveterat. Pentru el nu conta dacă pierdea ori cîștiga. Juca numai pentru plăcerea jocului. Cu țigara în colțul gurii, cu o alură plină de efect, cu paharul într-o mînă, încruntîndu-se bănuitor la cărțile pe care le ținea în cealaltă, era copia perfectă a lui Clark Gable în rolul lui Rhett Butler. M-am așezat lîngă el, foarte mîndră — simțindu-mă Scarlett O'Hara a lui.

Nu jucasem niciodată pînă atunci *blackjack*¹, dar după cîteva partide, Elvis și-a închipuit că învățasem regulile. Mi-a dat cinci sute de dolari, spunîndu-mi în glumă:

— Acum te descurci singură, fetițo. Ce cîștigi, îți aparține, iar ce pierzi... ei, asta vom discuta mai tîrziu.

Am zîmbit și l-am rugat pe crupier să mă includă în joc. Mi-am privit mîna, numărînd pe degete, pe sub masă. Nouă plus opt fac șaptesprezece, pe urmă cinci înseamnă...

¹ *Blackjack* — joc de cărți. (n.t.)

— Douăzeci și unu! am strigat. Aruncându-mi cărțile pe masă, m-am uitat înspre Elvis, căutându-i din priviri aprobarea.

— Să vedem, a zis el încet, răsfirînd cărțile.

Închizînd un ochi, le-a numărat. Apoi, aplecîndu-se spre mine, a zîmbit larg și mi-a șoptit:

— Îmi pare rău, Fetițo. E douăzeci și doi.

Mi-a fost atît de rușine, încît m-am scuzat și m-am refugiat la toaletă. Cînd mi-am adunat destul curaj ca să mă întorc la masa de joc, mi-am încercat din nou norocul și-am sfîrșit prin a cîștiga două sute de dolari.

În următoarele două săptămîni, am dormit ziua și am jucat noaptea. Dacă se dădea vreun spectacol, mergeam să-l vedem. Dacă descopeream vreun cazino, ne duceam să jucăm acolo. Ca să mă adaptez acestui stil de viață vijelios, precum și orelor neobișnuite pentru mine, îi imitam pe Elvis și pe ceilalți, luînd amfetamină și somnifere. Cu toate temerile mele în privința drogurilor, totuși le luam. Îmi deveniseră indispensabile, ca să pot rezista.

Mă adaptam. Inhibițiile îmi dispăreau una cîte una și deveneam tot mai combativă, îndeosebi după ce înghițeam pastilele. Îmi plăcea senzația pe care mi-o dădeau. Deși reprezentau o evadare din realitate, totuși țineam pasul cu Elvis, și în ceea ce mă privea, mă integram mai bine în lumea lui. Învățam tot mai mult unul despre celălalt și ne foloseam de acest sejur pentru a recupera cei doi ani cît fusesem despărțiți. Pe zi ce trecea, amîndoi ne îndrăgosteam tot mai mult unul de altul, evitînd să ne gîndim la clipa cînd trebuia din nou să ne despărțim.

Cu o zi înainte de reîntoarcerea mea în Germania, Elvis m-a luat deoparte și mi-a spus:

— Fetițo, oricît de puțină plăcere îmi face să ți-o spun, trebuie să privim lucrurile în față. A sosit clipa despărțirii.

Am izbucnit în plîns și l-am îmbrățișat pătimaș, lipindu-mi capul de pieptul lui.

— Nu plec! am hohotit eu. Nu plec! Am să-i sun pe părinții mei și-am să le spun c-am pierdut avionul.

— Haide, haide, Fetițo! Chiar îți închipui c-or să te creadă?

— Atunci am să le spun adevărul: că te iubesc și că nu mă mai întorc acasă.

— Gata, gata! a încercat el să mă calmeze. Așa nu reușești decît să-ți îngreunezi situația pe viitor. Uite la ce m-am gîndit: întotdeauna am vrut să vii să vezi Graceland. Însă acum am treburi la Memphis timp de cîteva săptămîni,

după care urmează să torn alt film. Prin urmare, dacă te întorci și faci treabă bună la școală, purtându-te așa cum trebuie, poate că părinții tăi te vor lăsa să-ți petrești Crăciunul la Graceland, cu mine și cu ai mei.

Ideea era grozavă, dar pînă la Crăciun mai rămîneau șase luni. Pînă atunci se puteau întîmpla multe.

În noaptea aceea, în pat, Elvis m-a lipit strîns de el și-am rămas așa vreme îndelungată. Simțeam că dorea să-mi ofere mai mult decît o simplă consolare — voia să-mi arate cît ținea la mine.

Și mai era ceva: convingerea lui că iubirea noastră trebuia să-și afle împlinirea numai în căsătorie îmi dădea mari speranțe de viitor.

Mai tîrziu, dragostea dintre noi avea să devină mai profundă și mai intensă ca oricînd. Elvis nu m-a lăsat să plec acasă fără să duc cu mine o părticică din el. Nu pătrunsese în mine; nici nu fusese nevoie: îmi împlinise toate visele.

— Te vreau înapoi așa cum ești acum, mi-a șoptit chiar înainte de ivirea zorilor. Și nu uita: voi ști întotdeauna!

Am zîmbit, încuviințînd din cap. Nici nu concepeam c-aș fi putut dori pe altcineva, în afară de el.

;

Elvis nu m-a condus la aeroport. Ne-am sărutat și ne-am luat rămas-bun în limuzină. A fost un moment de mare tandrețe, dar cumplit de scurt. Nu cred c-aș fi trăit o durere mai adîncă nici dacă mi-ar fi spus că nu mă voi întoarce la el niciodată.

Am pășit spre avion ca un robot. Vreme de unsprezece ore, cît a durat zborul, m-am aflat într-o stare de amorțeală.

N-am adresat nimănui un cuvînt și nu-mi păsa că lumea mă vede cu ochii plini de lacrimi. Visul meu se sfîrșise brusc. În cele din urmă, am închis pleoapele și-am re trăit în gînd fiecare clipă petrecută alături de el. Deodată, stewardesa ne-a spus să ne fixăm centurile de siguranță pentru că în curînd aveam să aterizăm. Nici o clipă nu mi-a dat prin gînd să-mi șterg lacrimile înainte de-a coborî din avion. Pur și simplu am rămas într-o stare de prostrație, pînă ce s-au oprit motoarele. Apoi mi-am adunat lucrurile cu aceeași indiferență și am pornit către ieșire.

Cînd am dat pentru prima oară cu ochii de părinții mei, mama plîngea de bucuria revederii, iar tata zîmbea larg, în semn de bun-venit. Dar pe măsură ce mă apropiam, expresia de încîntare de pe chipul lor s-a preschimbat în oroare. Tata și-a întors capul furios. Mama a rămas uitîndu-se fix la mine, fără o vorbă. Apoi a vîrît mîna în poșetă, scoțînd o oglinjoară, pe care mi-a întins-o:

— Uită-te ce îngrozitor arăți! Cum ai putut să cobori din avion în halul ăsta?

Am aruncat o privire în oglindă și am înțeles imediat de ce reacționaseră așa. Cu două săptămîni în urmă, cînd plecasem de lîngă ei, eram o tînră de șaisprezece ani, cu ten proaspăt, îmbrăcată într-un taior alb de bumbac, potrivit cu vîrsta mea și absolut naturală, cu excepția genelor ușor rimelate. Acum nu numai că purtam un strat gros de machiaj — așa cum îi plăcea lui Elvis — dar lacrimile mi-l întinseseră, mînjindu-mi toată fața. Nu mă obosisem nici măcar să-mi pieptăn părul, care era încîlcit și dezordonat. Părinții mei erau șocați și dezamăgiți.

Prea stînjenită ca să ridic privirea spre ei, mi-am pus mîna pe față, încercînd să îndepărtez urmele de rimel și creion negru. Apoi am spus:

— Aș vrea să merg puțin la toaletă.

— Ai să mergi direct acasă! s-a răstit tata. Dacă ai stat așa atîta timp, poți să mai suporti încă o oră.

Aproape că n-a mai scos o vorbă pînă cînd am ajuns acasă și m-am spălat pe față.

Crăciunul era întotdeauna un eveniment de importanță majoră la familia Beaulieu, însă de Crăciunul anului 1962 nu m-a mai preocupat problema cadourilor. Urma să plec spre locul la care visasem adesea, fără a-mi închipui că voi ajunge să-l văd vreodată: Graceland.

Lucrurile nu decurseseră chiar foarte ușor. Începusem să punem țara la cale într-o noapte, pe la ora 2, cînd am ridicat receptorul cu o mîna somnoroasă, ca să aud glasul lui Elvis. Părea foarte bine dispus. Rîzînd și glumînd, mi-a spus că RCA îi trimisese niște discuri oribile, pentru următorul film.

— Tocmai le ascult, Fetito, și nu-mi vine să-mi cred urechilor. N-am încotro și rîd, pentru că altfel m-ar bufni plînsul.

Am chicotit compătimator, dar i-am putut simți tristețea în glas. Pe urmă mi-a spus cu blîndețe:

— Fetito, vreau să vii aici de Crăciun. Nu-mi pasă cum aranjezi treaba asta sau ce-ai de gînd să le spui alor tăi. Sînt de acord cu tot ce faci, numai să fii cu mine.

Cînd am pus receptorul în furcă, mîna îmi tremura. Nici nu-mi închipuiam că părinții m-ar fi lăsat să plec din nou — mai ales de Crăciun — totuși nu vroiam cu nici un chip să-l dezamăgesc.

După cîteva zile în care am tăcut, evitînd să abordez subiectul, am deschis ca din întîmplare discuția despre invitația lui Elviș, în prezența mamei.

— Categorie nu! mi-a spus ea. Scoate-ți din minte una ca asta. Crăciunul e o sărbătoare de familie. Așa a fost întotdeauna și nu ne vom schimba obiceiurile — nici chiar de hațîrul lui Elvis Presley.

N-am vrut să mă dau bătută. Biata mama era sfîșiată între dorința de a împlini visul fiicei ei și cea de a proceda conform datoriei de părinte.

— Oare cînd se vor sfîrși toate astea? a murmurat ea, neliniștită.

În cele din urmă, a acceptat să stea de vorbă cu tata. A fost primul pas.

Au urmat alte rugăminți. Alte promisiuni.

O lună mai tîrziu, mă aflu în avion, cu destinația Statele Unite. Elvis îmi rugase pe Vernon și pe Dee să mă întîmpine la aeroportul La Guardia, din New York, apoi să mă conducă la Memphis, pentru că nu voia să călătoresc singură.

Cînd am ajuns la Memphis, eram obosită, dar fericită. Am mers în casa lui Vernon, pe Hermitage Drive, la mică distanță de Graceland. Elvis le dăduse instrucțiuni exprese că nimeni în afară de el nu avea voie să mă conducă pe poarta proprietății Graceland.

La foarte puțin timp după sosirea noastră, a telefonat Elvis. Tatăl său mi-a întins receptorul. Înainte de-a apuca să scot o vorbă, mi-a spus că în clipa aceea pornea spre mine. Cîteva minute mai tîrziu, ușa s-a dat de perete și m-am trezit în brațele lui.

Graceland era exact așa cum îmi povestise Elvis. Pe pajiștea din fața casei se găsea o sculptură reprezentînd nașterea lui Cristos, iar colonadele albe ale fațadei străluceau, luminate de sărbătoare. Era una din cele mai frumoase priveliști pe care le văzusem vreodată.

Înăuntru mă așteptau o mulțime de prieteni și rude ale lui Elvis, dornici să mă întîmpine. În timp ce mă prezenta celor de față, m-am simțit relaxată și în largul meu, mai ales pentru că pe unii din ei îi cunoscusem cu ocazia vizitei la Los Angeles.

Apoi Elvis mi-a spus:

— Cilla, am aici pe cineva care vrea să-ți ureze bun venit.

Zîmbind, m-a condus la etaj și a deschis ușa de la camera bunicii.

— Dodger, a strigat el. Ia te uită cine-a venit! Micuța Cilla. A venit de departe, Dodger, ca să fie aici, cu bunicuța mea și cu mine.

Folosirea unor vorbe de alint, ca „bunicuța mea și cu mine”¹ făcea parte din felul lui de-a se arăta afectuos. Maică-sa îl crescuse cu astfel de cuvinte de răsfăț, iar Elvis se adresa la fel celor pe care-i iubea. De exemplu, în loc de picioare, spunea „piciorușe”, laptele era „lăptic”, dinții — „dintîșori”, iubita — „iubițica”, mic — „mîtitel”. În clipele de intimitate, vorbea la persoana a treia: „El te iubește” și „ea îl iubește”.

Dodger a zîmbit și m-a salutat cu glasul ei blînd.

— Doamne, fata mea, da' mult ți-a mai trebuit pîn' să vii aici.

¹ În original *little us*. (n.t.)

Stătea într-un jilț confortabil, cu spătar înalt. M-am aplecat înspre ea, și bătrîna m-a îmbrățișat, bătîndu-mă ușor pe spate. Am fost foarte încîntată văzînd ce bine se ținea Dodger; părul, cîndva complet cărunt, era acum de un șaten închis, cît se poate de natural. Am observat că nu mai era la fel de slabă ca în Germania. În Goethestrasse no. 14, Dodger condusese o casă în plină activitate. La Graceland se retrăsese în camera ei.

După ce Elvis ne-a lăsat singure, mi-am dat seama că o frămînta ceva și am întrebat-o:

— Bunicuțo, cum o mai duci?

Ea s-a uitat la mine, apoi și-a coborît privirea spre batista de mătase din poală.

— Nu știu ce să-ți spun, iubita mea. Mă neliniștește relația dintre Elvis și Vernon. Elvis e încă supărat din cauza căsătoriei lui taică-său.

Vernon și Dee făcuseră nunta cu un an în urmă.

— Elvis nu-și mai petrece prea mult timp la Graceland și taică-său e îngrijorat. Nu-mi place să văd că nu se înțeleg. Dumnezeu să ne ajute! Elvis nu s-a dus la nuntă, știi tu? Se străduiește să se stăpînească, da' atunci cînd intră Dee, el se ridică și iese din cameră. Nu cred c-o să se împace vreodată cu situația asta.

Bunica s-a întins după cutioara cu tutun de prizat. Era un obicei înduioșător, pe care încerca să-l țină secret.

— Nu vreau, totuși, să-ți faci griji și tu! a continuat ea. Du-te și distrează-te bine în compania lui Elvis. Are mare nevoie de tine acum.

Am încuviințat din cap și am sărutat-o pe obraz.

— Îți promit să am grijă de el, Dodger! i-am făgăduit, cu un sentiment de vinovăție că trebuia s-o părăsesc.

Își făcea prea multe griji, ca toți cei din familia Presley. Era un obicei contagios.

Bătrîna a rîs ușurel și mi-a zis, zîmbind:

— Nimeni nu mi-a spus așa pînă acum, în afară de Elvis.

În noaptea aceea, băieții au jucat biliard, s-au uitat la televizor și au dat tîrcoale prin bucătărie, bătînd-o la cap pe Alberta (VO 5), care pregătea de mîncare după gustul și dorința fiecăruia.

Mi-am dat seama că la Graceland nu exista nici un fel de program prestabilit. Toți erau liberi să vină și să plece cînd doreau. Graceland nu reprezenta atît un cămin, cît o casă deschisă, aflată la dispoziția băieților și-a prietenelor lor — bineînțeles, cu îngăduința lui Elvis.

Seara s-a încheiat pe la... 4 dimineata, cînd în 'sfișit, Elvis le-a spus tuturor „noapte bună“ și m-a luat de mîna. Eram frîntă de oboseală, pentru că emoția plecării mă ținuse trează două nopți la rînd. În timp ce urcam scările așternute cu un covor alb, mi se închideau ochii și tare-mi doream să fi fost deja în pat.

Ajunși în camera lui, Elvis mi-a dat două pastile mari, roșii, explicîndu-mi:

— Ia asta și cînd ai să te urci în pat, ai să te simți bine și relaxată.

La drept vorbind, n-aș fi avut nevoie de nici un medicament, însă el a insistat, spunîndu-mi că pilulele îmi vor da un somn mai liniștit și că erau ceva mai tari decît tot ce luasem pînă atunci.

Nu le-am recunoscut. Păreau mai mari decât cele pe care mi le dăduse în alte ocazii.

„Trebuie să fii cal ca să-ți alunece pe gît așa ceva“, m-am gîndit, înghițindu-le fără prea mare tragere de inimă.

M-am dus să fac o baie și cînd m-am cufundat în apă, a trebuit să-mi proptesc capul de marginea căzii. Brațul îmi era atît de greu, încît abia îl puteam mișca. Îmi simțeam pleoapele ca de plumb. Dar aveam totuși o senzație plăcută, deși puțin ciudată.

Cu cît stăteam mai mult în apă, cu atît îmi piereau puterile și abia am reușit să ies din cadă. Încercînd să-mi îndrept privirea către pat, m-am dus clătînîndu-mă spre locul meu de lîngă Elvis, care zăcea la orizontală. Apoi am leșinat.

După aceea, tot ce-mi amintesc este că din cînd în cînd mă trezea un zvon depărtat de glasuri. La un moment dat, mi s-a părut că-l aud pe Elvis șoptindu-mi ceva. Altă dată l-am văzut pe taică-său. Nu știam dacă visez sau am halucinații, dar cînd închideam ochii, se învîrtea camera cu mine.

Apoi am simțit o mînă moale masîndu-mi și mîngîindu-mi brațul cu blîndețe:

— Priscilla... Priscilla... Iubita mea, sînt eu, bunica. Ți-e mai bine?

Am făcut un efort să-mi ridic capul, dar atîrna prea greu: m-am lăsat să cad înapoi pe pernă.

— Ce i-ai dat fetei ăsteia? am auzit pe cineva întrebînd. Nu trebuia s-o lași să ia ceva cu care nu-i obișnuită. Poate n-ar fi rău să chemi un doctor, fiule. N-arată deloc bine. Cred că nu-i cazul să riscăm.

Am reușit să-mi ațintesc ochii pe jumătate închiși asupra lui Elvis, clipind spre el, cu un zîmbet amețit.

— La naiba! Nu chemăm nici un doctor! Uite că-și vine în fire, a spus el.

Îngenunchind lîngă mine, mi-a sprijinit capul și am văzut că nu mă aflu în camera lui, ci pe fotoliul alb din biroul de lîngă dormitor.

— Cum am ajuns aici?

— Eu te-am așezat aici, după prima zi, mi-a răspuns cu voce îngrijorată. Am încercat cu toții să te readucem în simțiri.

— Dar abia am plecat la culcare, am îngăimat eu, articulînd cu greu cuvintele.

— Fetito, ne-ai speriat pe toți! Două zile n-ai mai știut de tine, numai după cinci sute de miligrame nenorocite de Placidyl. Am fost nebun să ți le dau așa!

— Două zile! Două zile din șederea mea aici! În ce dată sîntem azi?

— Douăzeci și trei decembrie.

— Nu se poate!

— Nu-ți fă griji. Mai avem destulă vreme.

Mi-a zîmbit și mi-a spus:

— Îți promit, Fetito, să te fac să recuperezi timpul pierdut.

— **L**a mulți ani! Crăciun fericit! mi-a urat Elvis, întinzându-mi mîndru un cățeluș de șase săptămîni, cu blana de culoarea mierii.

— Vai, Elvis! N-am văzut niciodată un cățel așa de drăguț! Și așa de mic!

L-am îmbrățișat strîns pe Elvis, pînă ce dintre noi a răsunat un scheunat înăbușit.

— Vai, scumpule! am exclamat. Iartă-mă!

Fără voia mea, botezasem cățelul cu numele de *Honey*¹.

Era ajunul Crăciunului. Elvis se rugase să avem un Crăciun cu zăpadă și — ca la comandă — în noaptea aceea se așternuse un strat de nea de aproape opt centimetri.

¹ Joc de cuvinte: *Honey* înseamnă „miere”, fiind în același timp și un apelativ afectuos. (n.t.)

În jurul bradului se adunaseră Vernon, Dee, cei trei băieți ai ei — David, Ricky și Billy — apropiați de-ai lui Elvis, împreună cu soțiile, precum și alte rude și prieteni. Toți erau foarte drăguți și se străduiau să mă facă să mă simt bine, deși probabil li se părea ciudat să mă vadă lângă Elvis, în locul Anitei. În ultimii doi ani, Anita petrecuse Crăciunul alături de el. Uneori nu puteam să nu mă întreb dacă îi era dor de ea. Elvis nu se despărțea ușor de prieteni. Știam asta foarte bine.

Mă amuza să-l privesc despachetînd cadourile.

— Exact ce-mi trebuia: altă casetă de bijuterii! a glumit el, ajungînd la al patrulea obiect de acest fel.

Apoi s-a uitat la Gene Smith, unul din puținii care-l făceau întotdeauna să rîdă.

— Tu mi-ai cumpărat asta, Gene? l-a întrebat.

— Nu, a mormăit Gene. Nu ți-am cumpărat-o eu.

Elvis a rămas pe gînduri o clipă.

— Dacă mă uit bine, e clar că nu tu, Gene. Prea e de bun gust.

— Vai, E, cum poți să spui așa ceva? a ripostat Gene, cu vocea lui tăragănată, tipică Sudului.

— Foarte simplu.

Elvis și-a îngustat pleoapele.

— Uită-te la tînc, Gene. Ești un exemplu viu de prooost guuust!

Prefăcîndu-se ofensat, Gene s-a îndepărtat, scărpinîndu-se în cap, în timp ce toată lumea rîdea.

Deși se glumea mult, am ghicit în ochii lui Elvis o umbră de tristețe, ori de cîte ori privirile noastre se întâlneau.

N-am putut să nu mă gîndesc la ce-mi spusese cîndva, în Germania: „Crăciunul la Graceland nu va mai fi nicicînd același fără mama. O să mi se pară tare greu și nu știu dacă voi suporta singurătatea. Probabil că pînă la urmă voi reuși, Dumnezeu îmi va da cumva puterea asta.“

— Uite, Elvis! am exclamat, încercînd să-i abat atenția spre un cadou în hîrtie colorată. Pe asta ai uitat să-l desfaci.

Era darul meu, o tabacheră muzicală, pe care înadîns o lăsasem la urmă. În timp ce despacheta, mi-am ținut respirația.

A deschis tabachera și în aceeași clipă a răsunit cîntecul *Love Me Tender*¹.

— Îmi place foarte mult! Zău că-mi place, Cilla. Mulțumesc!

Îi sclipeau ochii și mi-am dorit să-l pot face întotdeauna atît de fericit.

După Crăciun, în fiecare seară aveam în program cîte ceva deosebit, de obicei după miezul nopții. Uneori Elvis închiria fie cinematograful „Memphian“, fie teatrul „Malco“, și mergeam cu toții la film. Alteori închiria tot patinoarul „Rainbow“, acel cumplit patinoar pentru patine cu roțile, despre care auzisem vorbindu-se atît.

În prima noapte, în timp ce-mi legam patinele, băieții m-au întrebat:

¹ Titlul unuia din marile succese ale lui Elvis Presley, *Iubește-mă cu tot sufletul*. (n.t.)

- Știi să patinezi?
- Bineînțeles, am răspuns eu.
- Bine, dar știi cum? au insistat ei.

Am priceput despre ce era vorba imediat ce mi-au atașat o pereche de genunchere de protecție. Era cu totul altceva decât clasică evoluție pe muzică, de jur-împrejurul patinoarului. Aici trebuia să ai grijă să-ți păstrezi oasele întregi.

M-am dus clătinându-mă pe picioare pînă pe planșeu, apoi m-am întors de acolo, tot clătinându-mă. N-aveam intenția să rămîn cu ceilalți patinatori, după ce le văzusem privirile hotărîte. Pe lîngă ei, Derby-ul Patinatorilor pe Rotile era o joacă de copii. De la mantinelă, i-am privit dînd ocol patinoarului, potrivindu-și vestele și cămășile, astfel încît să nu fie prea strîmte, și verificînd dacă brațele și picioarele le erau destul de protejate.

Apoi Elvis s-a oprit în mijlocul lor, strigînd:

— E-n regulă pentru toată lumea! Acum eliberați planșeul. Nu vreau să pățească nimeni nimic. Iubito, de ce nu treci în partea cealaltă, cu Louise (soția lui Gene Smith)? Ceilalți să-și miște fundul în altă parte!

Toți au izbucnit în rîs, iar el a spus:

— O.K. Dați-i drumul!

Vreo douăzeci și cinci de patinatori s-au luat de mîna, formînd ceea ce ei numeau „un bici”. Patinînd unul lîngă altul, au început să înconjoare patinoarul, cu viteză din ce în ce mai mare. Ideea jocului era să rămîi nevătămat la o viteză de peste zece mile¹ pe oră. Putea fi foarte riscant

¹ *Mila* — unitate de măsură pentru distanțe terestre, echivalentă cu 1609,344 m. (n.t.)

dacă-ți pierdeai echilibrul sau dacă erai la coada șirului, atunci când cotind repede „plesneau din bici”.

Au fost o mulțime de căzături dar, cu tot pericolul, Elvis părea că știe foarte bine ce face. Am observat că ori de câte ori se lovea cineva, el era primul care se grăbea să vadă dacă totul era în ordine, hotărînd apoi că jocul putea reîncepe.

Nici acum nu înțeleg cum de se puteau feri de lovitură grave. Nimeni nu se plîngea; cei mai mulți se arătau dornici să repete experiența și în noaptea următoare. Era un joc dur, dar așa cum spunea Elvis: „Dacă cineva e destul de bărbat ca să iasă pe patinoar cu noi, atunci trebuie să fie suficient de bărbat să suporte bușiturile”.

Se apropia ajunul Anului Nou. Elvis i-a dat dispoziție lui Alan să închirieze Clubul Manhattan pentru Revelion și să invite vreo două sute de oameni: prieteni de-ai lui Elvis, apoi președinți și membri ai cluburilor sale de admiratori.

Deși așteptam cu nerăbdare petrecerea, totuși nu-mi puteam scoate din minte că după Anul Nou va trebui să plec. Elvis mă tot îndemna să nu mă gîndesc la asta. Am remarcat că ori de câte ori îi pomeneam de vreo problemă oarecare, singurul lucru pe care-l spunea era:

— O să se rezolve, nu-ți fă griji. Și-așa am destule pe cap!

Întotdeauna evita problemele. Dacă eram tulburată sau deprimată, sau dacă simțeam o oarecare îndepărtare între noi și voiam să discut cu el despre asta, ca să lămurim

situația, fie mă evita, fie îmi spunea că nu era momentul. Pentru el nu era niciodată momentul.

Odată i-am reproșat atenția excesivă pe care o acorda prietenei unuia din obișnuiții casei. Era foarte frumoasă, atrăgătoare, cam de aceeași statură ca a mea, cu părul negru și o siluetă delicată. Intrase în bucătărie, unde se aflau mai mulți dintre noi, iar Elvis, care purta ochelari de soare fumurii, a început să facă aluzii de genul:

— Mamă, începe să se facă cald aici! Mai e ceva înfierbântat?

Cuvintele lui m-au mîhnit atît de tare încît am ieșit din bucătărie. L-am așteptat să urce, apoi m-am dus după el.

— Elvis, vreau să stăm de vorbă! i-am spus.

— Sigur, draga mea. Ce s-a întîmplat?

— Am văzut cum te holbai la fata aia. M-ai întristat.

— Uite ce e, femeie! s-a răstit el, pierzîndu-și răbdarea. Mie să nu-mi spună nimeni la cine pot să mă uit și la cine nu. În afară de asta, pur și simplu ți s-a năzărit! Doar nu-și mișcă fundul pe-aici de ieri, de-alaltăieri!

Auzindu-l, am ieșit în fugă din dormitor, trîntind ușa după mine. Mă simțeam înșelată, pentru că putea dori o altă femeie, și în același timp iritată la gîndul că nu voia cu nici un chip să recunoască. A început să mă obsedeze ideea de-a descoperi ce-i plăcea lui Elvis, ce-l atrăgea, încercînd să-i ofer tot ce și-ar fi închipuit el că poate găsi la o femeie — și chiar mai mult decît atît.

Petrecerea de Anul Nou la Clubul Manhattan a început în jurul orei 10 seara, dar Elvis a hotărît că noi trebuia să

sosim cu cîteva minute înainte de miezul nopții. Abia am avut timp să comandăm două pahare mari de vodcă cu suc de portocale, că orologiile au început să bată ultimele secunde dinaintea Anului Nou. Apoi am cîntat cu toții *Auld Lang Syne*¹.

În timp ce toți strigau „La mulți ani!“ Elvis m-a strîns în brațe, spunîndu-mi:

— Iubito, nu vreau să te mai întorci în Germania. Rămîi aici. Mîine dimineată îi vom suna pe părinții tăi.

Eram atît de fericită, încît nici nu mi-am dat seama ce beau: patru pahare mari de vodcă, toate cu paiul. După primul, mă simțeam grozav, după al patrulea, mă clătinam pe picioare. M-am dus la toaletă cu Louise și am rămas acolo un timp — mie părîndu-mi-se c-au trecut ceasuri întregi — încercînd să-mi vin în fire.

Cînd ne-am întors în sfîrșit la masă, m-am străduit să mă comport de parcă totul ar fi fost O.K., dar Elvis s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Fetițo, ar fi mai bine să te ducă cineva acasă. Nu mai poți rămîne aici în starea asta.

L-a rugat pe vechiul său prieten, George Klein — disc-jockey la Memphis — să mă conducă acasă.

Aproape tot drumul pînă la Graceland, am stat cu capul scos din mașină. George și prietena lui m-au dus pînă la ușă, apoi ne-am luat rămas-bun, iar eu m-am strecurat înăuntru.

¹ *Auld Lang Syne* — cîntec pe versurile bardului național scoțian Robert Burns, care se cîntă în finalul unor petreceri de anvergură, ca Revelionul. (n.t.)

Ținîndu-mă bine de balustradă, am urcat scările albe, scoțîndu-mi hainele din mers — mantoul, poșeta, pantofii și bluza — și aruncîndu-le una cîte una în urma mea, pe trepte. Cînd am ajuns în dormitor, mai aveam pe mine doar chiloții și sutienul. M-am prăbușit pe pat și am adormit instantaneu.

După vreo cîteva ore l-am auzit pe Elvis intrînd în cameră în vîrfurile picioarelor și apropiindu-se de mine. Nici el nu arăta cu mult mai bine. I-am zărit silueta aplecată asupra mea, profilată pe albul tavanului. N-am făcut nici o mișcare. Mi-a îndepărtat cu blîndețe ce mai aveam pe mine. Apoi m-a sărutat iar și iar. În noaptea aceea aproape că am mers prea departe. Cît pe-aci să-și calce jurămîntul. Pasiunea mea i se transmisese și, sub influența alcoolului, nu mai avusese voința să reziste. Apoi, înainte să-mi dau seama ce se întîmplă, s-a ridicat, spunînd:

— Nu! Nu așa!

Trebuiau să fie niște clipe cu totul aparte, după cum le anticipase.

Sînt silită să recunosc că în momentul acela puțin îmi păsa dacă era ceva deosebit sau dacă el jurase un anume lucru. De fapt, puțin îmi păsa ce dorea Elvis. Tot ce știam, era cît îl doream eu.

A doua zi de dimineată îmi plesnea capul de durere. Eram stînjenită și rușinată — dar nu pot spune că-mi părea rău de cît se întîmplase. Ne apropiasem cu un pas mai mult de momentul cînd avea să-mi aparțină cu totul.

Sosise clipa adevărului: i-am telefonat tatei în Germania. Elvis asculta la derivația din biroul lui, iar eu

vorbeam de la un alt aparat din casă. Deși pe firul de Wiesbaden se auzeau mereu pîrîituri, totuși înțelegeam foarte limpede ce-mi spunea tata.

— Domnișoară, nu e cazul să-ți mai repet. Am avut o înțelegere. Urma să te întorci acasă pe 2 ianuarie. Ți-a mai rămas o zi și te sfătuiesc să iei avionul, așa cum ai promis.

Elvis a intervenit.

— Căpitane... domnule, dac-ar mai putea rămîne vreo cîteva zile... Curînd trebuie să mă întorc la L.A.¹ și-ar fi grozav...

— Elvis, nu se poate! Trebuie să se întoarcă la școală. Așa ne-a fost înțelegerea. Îmi pare rău. Priscilla-Ann, ești la aparat?

— Da, am răspuns eu.

— Te așteptăm la aeroport. Cunoști ora. Ne vedem atunci.

Eram furioasă. Am dat buzna în biroul lui Elvis. Acesta se afla în fotoliul lui și tocmai pusese receptorul în furcă.

— Îi urăsc! Îi urăsc pe amîndoi! am țipat, ca un copil răsfățat. De ce ni se împotrivesc? Vor să mă întorc acasă ca să fac pe dădaca, să mă ocup de ăia mici, asta vor!

Elvis era roșu la față de mînie.

— Am avut o înțelegere... Cine dracu' se crede, cu educația aia a lui militară, de-mi vorbește așa la idiotu' ăsta de telefon?

A înșfăcat receptorul și a sunat în bucătărie.

— Unde-i tata? E cumva pe-acolo? Spune-i să vină sus, în birou!

În cîteva clipe, Vernon s-a ivit în pragul ușii.

¹ L.A. — prescurtare uzuală pentru Los Angeles. (n.t.)

— Ce s-a întâmplat, fiule?

— La dracu' cu căpitanul Beaulieu! a strigat Elvis. Am telefonat să întrebăm dacă Cilla mai poate rămîne cîteva zile, iar dumnealui îmi vine cu nu știu ce aere și mă refuză, în stilul lui caracteristic, spunîndu-mi c-am avut o înțelegere.

— Liniștește-te, fiule. Nu-i nici o nenorocire. Probabil că-l preoțupă ideea ca fata să se întoarcă la timp, pentru că începe școala.

— Școala? Ce dracu'-mi pasă mie de școală? s-a răstit Elvis, neluînd în seamă încercarea lui Vernon de a-l calma. N-are decît s-o dea la școală aici, asta ar rezolva tot. Nici n-are nevoie de școală. La dracu'! Și-așa, în zilele noastre, la școală nu se mai învață nimic!

— Ascultă-mă, băiete, fata va trebui să se întoarcă. Nu există altă soluție. O zi în plus sau în minus nu mai contează.

— Fir-ar să fie, tată, nu mai pune și dumneata paie pe foc! a zis Elvis, începînd să-și mai vină în fire.

S-a lăsat pe spate în fotoliul lui cel mare, apoi l-a întors astfel încît să privească afară pe fereastră, rămînînd cu privirea ațintită asupra cîmpurilor. În cele din urmă, s-a răsucit din nou spre Vernon și spre mine, anunțîndu-ne că avea un plan.

Strategia lui prevedea ca eu să mă întorc în Germania, să mă arăt cît se poate de bine dispusă și să mă silesc să fac treabă bună la școală, astfel încît părinții mei să nu poată invoca notele mele proaste drept pretext și să-mi interzică să mai vin la el. Elvis voia ca eu să termin liceul la Memphis, și ca urmare, avea să aranjeze în așa fel încît să mă întorc cît de curînd posibil.

.

Deși Elvis spusese că trebuie să-mi întâmpin părinții cu un zîmbet afectuos, de cum am coborât din avion, atitudinea mea la adresa lor a fost una de sfidare. Ajunsesem să cred că părinții reprezentau un obstacol în calea fericirii mele viitoare. Nu înțelegeam că grijile și temerile lor erau cît se poate de firești. Pentru mine nu conta decît dorința mea și-a lui Elvis, astfel că eram decisă să nu las pe nimeni să ne stea în cale.

Vremea era rece și mohorâtă, ceea ce cu siguranță că nu-mi ridica moralul. Am trecut prin vamă și m-am îndreptat către părinții mei, care mă așteptau. Remarcîndu-mi atitudinea, chipurile lor au devenit severe. Primirea a fost rece. Nu m-au strîns în brațe cu afecțiune, nu m-au întâmpinat cu vorbe drăgăstoase. Tata a ordonat scurt: „Să mergem!”

Drumul cu mașina, înapoi la Wiesbaden, mi s-a părut mult mai lung decît patruzeci și cinci de minute. Am stat

pe bancheta din spate, într-o tăcere de gheață. Nici unul dintre noi n-a adus în discuție dorința mea de-a mai rămîne la Graceland.

— Pe scurt, te-ai distrat bine? a îndrăznit tata.

— Da, am răspuns, privind pe geam la pîlcurile de copaci, despuiați de asprimea iernii.

— I-a plăcut lui Elvis darul tău? a întrebat mama, plină de speranță.

— Da, am spus. Foarte mult.

— La Memphis e tot așa frig ca aici? a vrut să știe tata, întreținînd o conversație de suprafață, astfel încît să mă deschid și să vorbesc.

— Nu, aici e mai rece! am replicat cu duritate, referindu-mă atît la vreme, cît și la atitudinea mea.

Privirile ni s-au întîlnit în oglinda retrovizoare și, spre surpriza mea, tata a preferat să se uite în altă parte decît să reacționeze în vreun fel la aceste vorbe tăioase.

Știam că merg la risc, dar nu-mi puteam înăbuși sentimentele, prefăcîndu-mă că nimic nu s-a întîmplat. Eram atît de îndrăgostită, încît trîncăneala asta inutilă nu avea nici un sens. De fapt, nimic nu avea sens pentru mine, *cu excepția* lui Elvis. Mi-am amintit cum mă îmbrățișase înainte de-a ne lua rămas-bun: cu atîta emoție și dorință încît nimic nu mă putea ține departe de el. Cum să le explic aceste sentimente de adult părinților mei, care — așa credeam eu — nu mă vor înțelege niciodată, sau mă vor considera, dacă nu proastă, atunci cu nasul pe sus?

Cînd am ajuns acasă, tata mi-a spus:

— Nu uita că mîine ai cursuri. Încearcă să te odihnești cît mai bine la noapte.

— Ar trebui să mănînci și pe urmă să te duci la culcare, a adăugat mama.

Oare chiar credeau amândoi că mă puteam întoarce așa ușor la rutina zilnică?

M-am revoltat împotriva ideii de-a merge la școală. Chiuleam de la ore, mă duceam în oraș, unde trăgeam câteva beri cu oricine se întâmpla să fie prin preajmă. Purtarea mea se înrăutățea odată cu notele.

Părinții erau nedumeriți, ca orice alți părinți preocupați de soarta copilului lor, dar sperau că pînă la urmă, totul va trece de la sine. Nu le făceam deloc viața ușoară. Ceea ce pentru ei începuse ca o simplă cunoștință cu cea mai mare vedetă mondială a rock-and-roll-ului, se preschimbase cu timpul într-un coșmar.

Elvis a început să mă sune aproape imediat după întoarcerea mea și stăteam de vorbă cu orele. Părinții mă auzeau discutînd în șoaptă și rîzînd pe înfundate pînă pe la trei noaptea și se întrebau despre ce naiba puteam vorbi atîta timp. Într-adevăr, despre nimic deosebit — și totuși, pentru noi asta însemna totul.

Am început să-i destăinui mamei că Elvis și cu mine ne iubeam și că tînjeam să fim împreună. În cele din urmă, într-o zi mi-am luat inima în dinți și i-am spus că Elvis dorea ca eu să termin liceul la Memphis. Răspunsul a fost un „nu” categoric. Părerea ei era că întoarcerea mea în SUA putea aștepta pînă ce tata își termină stagiul aici. Asta însemna sfîrșitul verii și de altfel, nici n-aveam nevoie să mă duc la Elvis mai devreme de acea dată.

— Dar nu pricepi, mamă? am implorat-o eu. Elvis vrea să fiu lîngă el.

— De ce tu? m-a întrebat ea, cu glasul tremurînd de încordare. De ce nu-și poate găsi pe cineva de vîrsta lui?

Tu n-ai decît şaisprezece ani. Ce vrea să facă omul ăsta din familia noastră?

Şi-a îngropat faţa în palme şi a început să plîngă.

Mi-a fost milă de ea. Întotdeauna am fost apropiate, întotdeauna era gata să mă sprijine, dar de data asta, pur şi simplu nu înţelegea. Nu puteam suporta s-o văd necăjită, dar pentru mine nimic nu era mai important ca Elvis. Nici chiar mama.

— Nu-i deloc aşa cum ţi-l închipui, mamă! i-am spus. Are nevoie de mine. N-am să sufăr. Te rog, vorbeşte cu tata!

Mama şi-a ridicat încet fruntea şi s-a uitat la mine.

— Cilla, nu mi-aş ierta niciodată dacă te-aş lăsa să pleci şi te-ai întoarce la noi cu inima frîntă. Eşti atît de tînără! Habar n-ai ce te aşteaptă. Tot ce ştii tu e că iubeşti. Ai idee ce înseamnă să lupţi?

A oftat.

— N-aş dori nici unui părinte să treacă prin aşa ceva.

Şi-a şters lacrimile şi, după o clipă, mi-a spus:

— Bine, voi vorbi cu tata, dar nu acum. E încă prea curînd.

Am îmbrăţişat-o, fericită, şi i-am şoptit:

— Mulţumesc, mamă. Sînt convinsă că vei reuşi. Te iubesc.

Acum trebuia să aştept intervenţia mamei. Ştiam cît de pornit era tata împotriva acestei idei. Părinţii mei încă nu aflaseră adevăratele intenţii ale lui Elvis în privinţa mea. Nu ştiau decît ceea ce le spusese eu. Dar citiseră în ziare că Elvis se întâlnea cu fiecare din partenerile sale de-film, aşa încît era firesc să se arate neîncrezători.

Într-o zi, i-am spus la telefon lui Elvis:

— Dacă vrei să mă întorc și să urmez școala acolo, va trebui să vorbești chiar tu cu tata.

— Dă-mi-l la telefon! a zis Elvis. Nu sînt MacArthur¹, dar pot să încerc, ce dracu'!

Făcînd apel la tot farmecul lui, Elvis l-a asigurat pe tata că dacă mi se va permite să mă mut la Memphis, nu voi locui cu el, la Graceland, ci împreună cu tatăl lui, Vernon, și soția acestuia, Dee. Elvis a promis că mă va înscrie la o școală catolică serioasă — pe care o va alege chiar el — și va avea grijă să trec clasele cu bine. A mai spus că întotdeauna fusesem ținută sub supraveghere și că se va ocupa de mine din toate punctele de vedere. Declarînd că intențiile lui erau onorabile, a jurat că mă iubea și mă respecta, și că avea nevoie de mine. A adăugat că, de fapt, nu putea trăi fără mine., dînd a înțelege tatei că într-o zi ne vom căsători.

Părinții mei s-au aflat în fața unei dileme. Dacă Elvis era atît de sincer pe cît părea, existau șanse ca relația noastră să aibă un deznodămînt fericit. Dar dacă se întîmpla exact contrariul, atunci riscau să mă întorc la ei dezamăgită și cu sufletul distrus. Dacă refuzau să mă lase să plec, s-ar fi putut să nu le-o iert niciodată și să regret toată viața o iubire neîmplinită. În aceste circumstanțe, nu prea aveau de ales decît să spună „da“, ceea ce pînă la urmă au și făcut.

În realitate, nici eu nu înțelegeam mai mult decît părinții mei de ce ținea Elvis să vin să locuiesc în preajma

¹ Douglas MacArthur (1880—1964) — comandant al forțelor aliate în S-V Pacificului în al doilea război mondial, precum și al forțelor de ocup. în Japonia (1945—1950); comandant ONU în războiul cu Coreea. (n.t.)

lui. Probabil era atras de faptul că mă bucurasem de o copilărie normală și stabilă, că aveam simțul răspunderii, întrucât îmi ajutasem părinții să-i crească pe frații și pe sora mea mai mică. La șaisprezece ani, mă găsea mai matură decît la paisprezece, cînd mă cunoscuse, nu numai pentru că trecusem printr-o perioadă firească de creștere dar și pentru că trăisem experiența celor doi ani departe de el.

Însă în primul rînd, știa că putea conta pe mine. Nu mă interesa o carieră la Hollywood și nici altceva care mi-ar fi putut abate atenția de la el. De asemenea, aveau însușirile fizice pe care le prefera — datele de bază, de la care putea porni să facă din mine idealul lui de femeie.

Pe scurt, îi ofeream tot ceea ce Elvis pretindea de la o femeie: tinerețe și inocență, devotament absolut și nici o problemă personală. Erau calități greu de găsit într-o singură persoană.

Intenționez să fac tot ce-mi stătea în puteri pentru a-l păstra, pentru că de m-ar fi trimis acasă, aceasta ar fi însemnat nu numai că am greșit venind la el, dar că și părinții mei greșiseră, dîndu-și acordul. Am luat hotărîrea fermă de-a stabili între noi o relație frumoasă, indiferent ce obstacole mi-ar fi stat în cale.

13

Elvis a trimis două bilete de avion clasa întâi. Tata s-a învoit de la serviciul lui din Germania și-am zburat amîndoi la Los Angeles, unde Elvis filma *Veselie la Acapulco*.

Am tras la hotelul „Bel Air Sands“, iar Elvis a fost o gazdă perfectă. Venea să ne ia fie cu Rolls-Royce-ul alb, fie cu celebrul său Cadillac auriu, și ne ducea în plimbare spre Maliбу sau la Hollywood.

Tata a fost impresionat de ospitalitatea lui Elvis — nu însă chiar într-atît încît să uite de ce venise acolo, și-anume ca să discute despre educația și despre viitorul meu la Graceland. Elvis nu voia să periclitizeze înțelegerea încheiată cu căpitanul Beaulieu, astfel încît ori de cîte ori tata aborda subiectul școlarizării mele, el găsea să-i arate cîte ceva în Hollywood.

— Iar acolo, căpitane, a spus, schimbînd vorba, în timp ce mergeam de-a lungul bulevardului Hollywood, este Teatrul chinezesc al lui Grauman¹. Sînt sigur c-ați auzit de el. Dacă mergeți aici, puteți vedea amprente palmelor și tălpilor tuturor celebrităților din vremea dumneavoastră. Aici e și Betty Grable², v-o amintiți, nu- i așa? Marilyn Monroe, prietena lui Kennedy, și dacă vă uitați bine, puteți da și de urma de copită a lui Trigger.

În timp ce tata cobora din mașină, Elvis a adăugat:

— Nu cred ca amprente lui MacArthur să fi ajuns deja aici, dar eu îmi dau toată silința.

Am rîs cu toții, de ideea bizară ca MacArthur să-și lipească palmele și tăpile de betonul umed, alături de Jane Russell.³

După vreo cîteva zile, tata și cu mine am plecat cu avionul la Memphis, unde el și Vernon m-au înscris la școala aleasă de Elvis, „Imaculata Concepție“ — un liceu de fete. În acest timp, Elvis rămăsese la Los Angeles, să termine filmul.

Înainte de plecare, m-a asigurat că se va întoarce acasă în curînd și că ne vom vedea peste cîteva săptămîni.

Elvis și cu mine am plănuit ca în cele din urmă să locuim împreună la Graceland, dar părinților le spuseseam că voi sta la Vernon și Dee, astfel încît, sosind la Memphis,

1 *Teatrul chinezesc al lui Grauman* — unul din punctele de atracție ale orașului Los Angeles. (n.t.)

2 *Betty Grable* — actriță americană (1916—1973). (n.t.)

3 *Jane Russell* — actriță americană, născută în 1921. (n.t.).

m-am mutat în casa lor. Vernon l-a asigurat pe tata că eram pe mîini bune și că nu trebuia să-și facă griji.

M-a mișcat expresia înduioșată de pe chipul tatei. Părea tare neajutorat, și în același timp cuprins de îndoieli și temeri în privința hotărîrii pe care o luase. Asta numai timpul avea să decidă. Tata s-a întors în Germania, iar eu am început noua mea viață.

În primele zile, Vernon mă ducea și mă aducea cu mașina de la școală, unde curînd s-a răspîndit vestea în legătură cu identitatea mea. Cînd ieșeam pe coridor, toți întorceau capetele și începeau să șușotească. Odată s-a întîmplat ca un bilet care circula prin clasă să aterizeze pe podea. Am văzut că pe el era menționat numele meu, așa că l-am ridicat.

„O cheamă Priscilla“, scria în bilet. „Se pare că e noua prietenă a lui Elvis Presley. Dacă intrăm în relații cu ea, poate că ni-l prezintă și nouă. Doamne, ce grozav ar fi!“

Nu știam cine-l scrisese, dar sensul era cît se poate de clar. Zîmbetele prietenoase nu făceau decît să ascundă intenția celorlalți de-a ajunge la Elvis prin mine. Ca urmare, mi-era teamă să mă apropiu de careva la școală și am început să mă simt singură și tristă.

Nici traiul alături de Vernon și Dee nu era mai ușor. La ei în casă nu eram chiar în largul meu și nu voiam să intervin în viața lor intimă. Treptat, am ajuns să-mi petrec tot mai mult timp la Graceland, cu bunica, deseori rămî-nînd acolo peste noapte. Apoi, încet-încet, aproape pe neobservate, mi-am dus toate lucrurile la vilă. Cînd Elvis mi-a sugerat să mă mut la Graceland, s-a găsit în fața unui fapt împlinit.

Dar viața „pe deal” — cum îi spuneam noi — se dovedea singuratică. Aici locuiau numai bunica și came-ristele, iar în timpul zilei, secretarele Becký Yancy și Patsy Presley. Patsy era de două ori verișoară primară cu Elvis (avînd drept părinți pe Cletis, sora lui Gladys, și pe Vester, fratele lui Vernon). Patsy devenise în același timp confidenta lui Vernon. Eram foarte apropiate, așa că după școală mă duceam în birou, să stau cu ea și cu Becky. Dar Vernon considera că vizitele mele le împiedicau pe fete să lucreze, astfel încît pînă la urmă a pus la ușă un anunț: **ACCESUL ÎN BIROU INTERZIS, CU EXCEPȚIA PERSOANELOR CARE LUCREAZĂ AICI SAU AU ORĂ DE AUDIENȚĂ.**

Mi-am dat seama că anunțul mă viza în primul rînd pe mine, așa că mi-am întrerupt vizitele.

Mai existau și alte restricții. Mi s-a pus în vedere că nu-mi puteam aduce la vilă nici o prietenă, deoarece străinii nu erau îngăduiți în casă. Într-o zi, am fost aspru criticată pentru că mă așezasem sub copacii de pe pajiștea din fața intrării. Mă jucam cu Honey, pudelul pe care mi-l dăruise Elvis de Crăciun, cînd a venit la mine un prieten de-al lui Dee, ca să-mi spună că mă dădeam în spectacol.

Chiar și la școală mă simțeam supusă unor restricții, pentru că Vernon încă mă ducea și mă aducea cu mașina. Nu aveam cum pleca de la școală la ora prînzului și nici cînd terminam cursurile mai devreme. În cele din urmă l-am întrebat pe Vernon dacă mă puteam folosi de mașina lui Elvis, un Lincoln 5, iar el a acceptat, fără prea mare tragere de inimă.

În seara aceea, am ieșit la o plimbare cu mașina. Cu radioul dat la maximum și ferestrele deschise, am pornit în

viteză pe Highway 51 South, bucurându-mă de libertatea recent cîștigată. Am oprit în fața casei lui Patsy Presley și i-am spus:

— Urcă-n mașină. Mergem să dăm o raită.

Patsy m-a dus la „Leonard — Drive In“, unde am luat obiceiul să petrecem cel puțin o noapte pe săptămîină, cînd nu mergeam la bowling sau la cinema. Însă cînd cei două sute de dolari pe care mi-i dăduse tata au început să-mi alunece printre degete, am fost silită să ies în oraș ceva mai rar. Elvis îl asigurase pe tata că nu trebuia să-și facă probleme în privința banilor și că, dacă va fi nevoie, tatăl său se va îngriji de acest aspect. Astfel, cum la cheltuielile mele se adăugau banii de benzină, n-am avut încotro și a trebuit să-l abordez pe Vernon, așa cum mă învățase Elvis. Am intrat șovăind în biroul lui. Mă simțeam stîmjenită că trebuia să discut cu Vernon, care avea limba ascuțită și spunea exact ce gîndea. În cele din urmă, i-am zis:

— Domnule Presley, aș dori să vă întreb dacă mi-ați putea da niște bani. Cheltuiesc foarte mult pe benzină și nu-mi prea rămîne și de altele.

— Cît crezi că ți-ar trebui? m-a întrebat el, îngustîndu-și pleoapele, bănuitor.

— Mmm... Nu știu... am îngăimat.

S-a gîndit o clipă, apoi a spus:

— O.K. îți dau treizeci și cinci de dolari. Crezi că-i destul?

Pentru moment, treizeci și cinci de dolari era o sumă frumușică, însă nu mă putea ține prea mult, dacă din ea trebuia să-mi cumpăr bilete de cinema, benzină și haine. După două săptămîni i-am cerut bani, ca să merg în oraș cu Patsy.

— Ce dracu'! s-a stropșit el. Nu ți-am dat mai deunăzi treizeci și cinci de dolari?

— Asta a fost acum două săptămîni, domnule Presley. Nu pot trage de ei mai mult decît atît.

M-a privit furios, apoi chipul i s-a îmblînzit.

— Mda, probabil că prețurile sînt destul de mari, mi-a spus, numărîndu-mi alți treizeci și cinci de dolari. Aveți grijă cum conduceți prin oraș. Știi că se întîmplă o mulțime de accidente pe autostrada aia? De ce nu-mi dai telefon cînd ajungi la teatru?

La vremea aceea, grija lui m-a surprins, dar amintindu-mi ce-mi povestise Elvis despre Gladys, mi-am dat seama că această atitudine era tipică tuturor celor din familia Presley. Întotdeauna se simțeau mai liniștiți dacă telefonai cînd ajungeai la destinație și încă o dată, înainte de-a porni spre casă.

Tîrziu, în aceeași seară, a sunat Elvis. În cursul discuției, m-a întrebat:

— Cum stai cu banii, Fetito?

— Mă mir că mă întrebi, i-am răspuns, povestindu-i reacția lui taică-său, cînd îi cerusem bani.

Elvis a izbucnit în rîs.

— Așa-i tata. Întotdeauna a fost strîns la punga. E mai greu să scoți bani de la el decît de la bancă, chiar dacă ai un cont substanțial. De asta l-am rugat să se ocupe de facturile mele. Ține socoteala pînă la ultimul bănuț. N-aș avea încredere în nimeni altcineva. Prea mulți hoți! Nu-ți fă griji. Am să vorbesc cu el.

Pînă la urmă, am început să rîd și eu. Umorul lui Elvis era molipsitor. Rîdea de lucruri care deseori nu făceau

altora nici o impresie, totuși, de regulă, și ceilalți sfârșeau prin a râde împreună cu el.

Din păcate, Elvis a uitat să vorbească cu tatăl lui. Decît să ajung la mîna lui Vernon, am hotărît să-mi cîștig banii eu însămi. Am început să pozez ca model, cu ora, într-un atelier de lîngă Graceland. Cînd i-am spus lui Elvis că am o slujbă, mi-a zis:

— Va trebui să renunți la ea.

— Dar mie îmi place, am protestat.

— Va trebui s-alegi între mine și serviciu, Fetito.

Pentru că atunci cînd te chem, vreau să te găsesc acasă.

În ziua următoare am renunțat la slujbă, ceea ce însemna că nu aveam aproape nimic de făcut. Am început să-mi petrec și mai mult timp în camera bunicii. Îmi plăcea să stau cu ea. Întotdeauna o găseam în jilțul ei preferat, gata să-mi povestească istorioare înduioșătoare despre Elvis.

Cele mai multe din ele erau despre copilăria lui Elvis și despre eforturile familiei de-a scăpa de sărăcie. Suferința și grija păreau să fie esența vieții familiei Presley. De fiecare dată cînd Elvis uita să telefoneze acasă două zile la rînd, se nelișișteau că s-a petrecut ceva îngrozitor în California. Cu tot succesul și averea lui uriașă, erau convinși că într-o zi se va întîmpla o nenorocire care-i va lipsi de tot. Uneori aceste discuții despre suferință mă deprimau.

Singura mea destindere era Patsy Presley. Mă duceam la ea ori de cîte ori aveam ocazia. Însă în asemenea situații, bunica se plîngea că-i neglijată. Îmi amintea că fostele prietene ale lui Elvis obișnuiau să stea cu ea în toate nopțile cînd Elvis era plecat. Mi-a fost tare greu pînă la întoarcerea lui.

Îi așteptam cu nerăbdare telefoanele. De obicei suna seara devreme.

— Bună, Fetițo! Ce mai face fetița mea? mă întreba cu glas răsunător și plin de entuziasm.

Fericită să primesc vești de la el; îi răspundeam:

— Bine, Elvis.

Încercam să-i spun cât eram de singură, dar mă întrerupea:

— Nu mai durează mult, Fetițo. Doar cîteva săptămîni și ne facem bagajele.

— Mă bucur. Abia aștept să te văd.

— În cazul ăsta, vreau să-ți aud entuziasmul.

Începea să-mi povestească vreun incident caraghios de la filmarea din ziua aceea, ca să mă facă să rîd.

Aș fi vrut să-i spun:

— Elvis, vorbește-mi, ajută-mă să trec cu bine prin aceste noi experiențe.

Însă mi-am dat seama că nu-l interesează problemele mele. Pentru că avea destule el însuși. Cînd m-a întrebat ce mai fac, i-am răspuns cu multă însuflețire:

— Grozav, Elvis! Totu-i minunat!

Dar după ce am închis telefonul, încă simțeam un gol în jurul meu. Am început să număr zilele pînă la sosirea lui acasă.

.

După cîteva amînări, în cele din urmă Elvis a terminat *Vesellie la Acapulco* și s-a întors la Graceland. Cum se temea de zborul cu avionul, a călătorit împreună cu suita lui, în uriașul autobuz de comandă, același în care mersesem spre Las Vegas cu un an în urmă. La fiecare escală, telefona la Graceland, ca să ne informeze unde se află.

— Vă sun din Flagstaff, spunea de pildă. Încă vreo cîteva zile și ajung acasă. Ce mai face Fetița mea?

Cu fiecare telefon pe care-l primeam, deveneam tot mai nerăbdătoare. Îi așteptam sosirea cu brațele deschise și cu un zîmbet fericit.

În sfîrșit, într-o seară a sunat și-a spus că va fi acasă pe la miezul nopții. În jurul orei zece, deja în fața porții se

adunaseră grupuri de admiratori. Cum aflaseră de întoarcerea lui rămîne pentru mine un mister. Eu eram în salon, împreună cu cîțiva prieteni și cîteva rude de-ale lui Elvis. Toți ne uitam cu sufletul la gură pe fereastra înaltă, care dădea spre marea alee circulară.

Sperasem că regăsirea noastră va fi intimă și romantică. Acum, însă, îmi dădeam seama că nu aveam nici o șansă și mă întrebam dacă pe Elvis îl va deranja să găsească acasă atîta lume.

La vreo jumătate de oră după miezul nopții, admiratorii de la poartă au început să strige, iar aleea a fost inundată de lumina orbitoare a farurilor.

Elvis, care era la volan, a încetinit și a oprit în fața casei. A sărit primul din autobuz, năpustindu-se pe ușa de la intrare ca o vijelie.

— Unde-i Cilla mea? a strigat el, căutîndu-mă din ochi, de jur-împrejur.

— Bună seara! i-am răspuns.

Aveam senzația că trecuseră luni de zile de la despărțirea noastră.

— Bună seara? a repetat el, glumeț, venind drept spre mine. Am lipsit atîta timp și tot ce găsești să-mi spui e „bună seara“?

Apoi m-a ridicat în brațe, sărutîndu-mă și strîngîndu-mă la piept.

— Doamne, ce bine e să fii acasă!

A înălțat privirea și-a zărit-o pe bunica.

— Dodger, și tu m-ai așteptat! Dumnezeu să te binecuvinteze!

A îmbrățișat-o, mângâind-o ușor pe păr. Apoi i-a salutat pe toți ai casei. Elvis putea fi teribil de afectuos, iar în seara aceea a strâns în brațe pe fiecare.

Odată cu sosirea lui, Graceland s-a trezit la viață. Menajerele au început să gătească, băieții stăteau de vorbă, întâmpinându-și soțiile și prietenele. Apoi s-au apucat să-și aducă bagajele și să despacheteze.

După ce trăisem singură atîta timp, energia și intensitatea revărsate dintr-o dată asupra casei m-au copleșit.

Am rămas în mijlocul agitației generale, urmărindu-l cu privirea pe Elvis, care a strigat către Alberta:

— VO 5, ce-avem la masă?

Nu știam dacă să pornesc în urma lui sau să-l aștept. Nu voiam să mă arăt prea emoționată, așa încît am rămas jos, pînă ce i-am auzit glasul:

— Cilla, vino-ncoace!

În clipa aceea, mi s-a părut că nu urc scările destul de repede.

În camera lui am petrecut cîteva momente liniștite împreună. M-a întrebat cum o mai duc, dacă îmi plăcea la școală, dacă taică-său se ocupa de mine. Am început să-i povestesc tot ce nu putusem să-i spun la telefon: că-mi fusese dor de el, că mă simțisem singură, că voiam într-adevăr să-mi caut o slujbă. Apoi m-am oprit. Nu asta voia să audă Elvis de la mine.

După ce-ăm discutat puțin despre bunica, m-a sărutat și mi-a spus:

— Acum, hai să ne întoarcem la ceilalți și să mîncăm.

Cînd am coborît la parter, încăperile atît de tăcute săptămîni la rînd erau pline de oaspeți care rîdeau și glumeau.

Așa cum spusese *D.J.*-ul ¹ local George Klein, Grace-land-ul stătea „gata să se legene și să se rostogolească” ².

S-a servit o cină ca de întoarcere acasă: antricoate de porc, pâine de grâu, cartofi prăjiți și mazăre.

În timpul mesei au trecut pe-acolo prieteni de prin partea locului, dornici să afle cât mai multe despre ultimul film al lui Elvis.

— La dracu'! Era o femeie zdravănă, povestea Elvis despre partenera lui din film. Cu un trup ca de bărbat — fără șolduri, mai lată în umeri decît mine. La naiba, mi-era și jenă să-mi scot cămașa lîngă ea!

— Așa o fi, *E.*! I-a tachinat Alan Fortas. Dar n-avea ochi decît pentru tine.

— Nici o șansă, fătul meu, cîtă vreme John Derek se ținea scai de noi. Să mă ia dracu' dac-aș fi intrat în vorbă cu ea, cu privirea aia lacomă pe care-o ațintea asupra mea. Știi că Derek i-a dăruit o mașină și că pe volan scria: „Iubito, nu mă pot lipsi de tine”? Era îndrăgostit de ea pînă peste urechi. În viața mea n-am văzut așa ceva.

M-a surprins să aud cum vorbea Elvis despre Ursula Andress, seducătoarea zeiță sexy din „Doctorul Nu”.

— Nu era drăguță? I-am întrebat.

— Drăguță? a chicotit el. La dracu', avea niște oase așa de ascuțite că dacă te răsuceai prea repede te tăia în două.

Toți au izbucnit într-un rîs nestăpînit, ca și mine. Elvis a continuat cu istorioarele lui ore în șir. Din nou m-am

1 *D.J.* — prescurtare de la *disk-jockey*. (n.t.)

2 *Gata să se legene și să se rostogolească* — joc de cuvinte bazat pe sensurile inițiale ale cuvintelor ce denumesc stilul muzical ilustrat cu brio de Elvis Presley: *rock-and-roll*. (n.t.)

simțit pe dinafară și-mi doream nespus să știu și eu câteva povestioare nostime. Mă tot întrebam când vom avea puțin timp și pentru noi singuri. Elvis era toată lumea mea. Stăteam liniștită, urmărindu-l cu o privire fericită. Ori de câte ori îmi făcea cu ochiul sau îmi strîngea ușor mîna, îi răspundeam la gest, gîndindu-mă: Acum? Oare vrea să plec, astfel încît să poată veni după mine? Dar el se tolănea pe scaun și începea să povestească altceva.

Aproape de mijirea zorilor, a căscat și-a zis:

— Ei, n-ar fi rău să și dormim puțin.

Ne-am ridicat cu toții de la masă.

Elvis m-a privit și m-a întrebat:

— Oare trebuie să scriu un bilet prin care să te învoiesc de la școală, spunînd că ești bolnavă? Ce zici, m-ar crede?

Au rîs cu toții, iar eu m-am înroșit.

M-a luat pe după mijloc și-am pornit împreună pe scări, spre camera lui. Dacă-i păream rece, asta se întîmpla pentru că țineam cont de ce-mi spusese cîndva și anume că nu putea suferi femeile agresive. În realitate, eram în culmea fericirii. Mă gîndeam că în sfîrșit, voi fi singură cu el. Se terminase cu telefoanele, cu neliniștea, cu iluziile, cu amînările.

M-am pregătit de culcare cu cel puțin un sfert de oră înainte ca el să iasă din baie. Și-a scos din cutie numărul obișnuit de somnifere și le-a luat unul cîte unul.

— De ce le iei acum? l-am întrebat. Ai s-adormi.

Aveam planurile mele și ultimul lucru pe care mi-l doream era să moțâie lîngă mine.

— Nu-ți fă griji, mai durează pînă-și fac efectul.

Mi-a întins și mie o pastilă.

— Uite, ia și tu una, ca să poți dormi liniștită. Din moment ce mîine nu te duci la școală, n-ai de ce să-ți faci probleme.

I-am zîmbit și-am înghițit pastila. Mi-a dat o senzație foarte plăcută. Simțeam furnicături în tot trupul. Aveam capul limpede și de data asta, îmi păstram controlul.

Cuibărită în brațele lui Elvis, eram fericită să pot sta alături de el, lipită de trupul lui fierbinte. Datorită somniferului, mă eliberam treptat de toate inhibițiile.

— Și ce-a mai făcut Fetița mea?

Îmi vorbea acum foarte blînd.

— Mi-a fost dor de ea. A fost o fetiță cuminte?

— Da, a fost cuminte! i-am răspuns. Dar te-a așteptat. Și s-a simțit singură aici. Abia aștepta să fie în brațele tale. S-a gîndit la tine tot timpul.

— Sst, să nu mai aud nici un cuvînt. Știu că ți-a fost dor de mine. Acum însă vreau să stai aici cu mine și să nu te mai gîndești la altceva. Hai să ne bucurăm unul de celălalt.

Percepeam bîzîitul înăbușit al instalației de aer condiționat, muzica de la radio, lucirea discretă a lămpii de veghe. A început să mă mîngîie blînd și tandru.

Îl simțeam plin de pasiune și din nou părea că vrea să recupereze timpul pierdut. Aveam convingerea că seara se va încheia cu noi doi, în sfîrșit, făcînd dragoste. Eram beată de fericire. Îl doream. Am devenit îndrăz neață, venindu-i în întîmpinare, deschisă și sinceră în dorința mea.

Apoi, ca și data trecută, când am ajuns aproape de punctul culminant, Elvis s-a oprit și mi-a șoptit:

— Nu te lăsa copleșită de pasiune, Fetițo! Lasă-mă să hotărâsc eu când trebuie să se întâmple. Pentru mine e ceva sacru. Așa a fost întotdeauna. Știi bine că vreau să fie un lucru pe care amîndoi să-l așteptăm cu nerăbdare. Asta face ca dorința să nu se stingă. Înțelegi ce vreau să spun?

M-am ridicat în capul oaselor, furioasă.

— Dar Anita? i-am strigat. Vrei să spui că-n patru ani de zile, cît ai fost cu ea, n-ai făcut dragoste?

— Numai pînă la un punct. După care ne-am oprit. Și pentru ea a fost foarte greu, dar eu așa simt.

— Tu așa simți! Dar eu? Cît timp crezi că mai putem continua așa? Doamne, Elvis! Aici e nevoie de o mare putere de stăpînire. E cumplit pentru cel de lîngă tine, care te iubește și care are dorințe puternice și sănătoase!

— Să nu mă înțelegi greșit. N-am spus că nu putem face chiar nimic. E vorba doar de actul în sine. Vreau să-l amîn pentru cînd voi socoti că a sosit momentul potrivit.

Temîndu-mă să nu-l nemulțumesc, distrugînd imaginea pe care și-o făcuse despre mine ca fiind Fetița lui, m-am resemnat la o lungă așteptare.

În loc să desăvîrșim actul nostru de dragoste, Elvis a început să mă învețe alte moduri de a-l satisface. Între noi exista o relație strînsă, în mare parte bazată pe sex. Amîndoi știam să creăm niște clipe de pasiune înnebunitoare.

Pe vremea aceea era la modă Polaroidul și începuseră să apară casetele video. Elvis era regizorul, iar eu vedeta supunîndu-se fanteziei lui. Ne îmbrăcam și ne dezbrăcam,

ne jucam, ne luptam, istoriseam, interpretam diverse roluri și inventam noi scene. Fie că-mi puneam uniforma școlară și făceam pe școlărița inocentă, fie că eram o secretară întoarsă acasă de la lucru și odihnindu-se în tihna dormitorului, fie o profesoară care-și seducea elevul — mereu inventam noi și noi scenarii, așa încît pînă la urmă am învățat ce-l stimula pe Elvis cel mai mult.

Aproape în fiecare seară dădeam fuga la magazinul din apropiere, de unde cumpăram cantități impresionante de film pentru Polaroid. Unele din casierite mă știau și mă întrebam dacă bănuiau cumva ce făceam cu ele.

Mi-am pus ochelari negri, ca să „mă deghizez“, dar în cele din urmă n-am reușit decît să ies și mai mult în evidență, atunci cînd ceream cîte douăsprezece pachete de film Polaroid, cu scuze ca: „Fir-ar să fie, cred că celelalte au fost defecte, nu-mi ies fotografiile cum trebuie“, sau „Poate n-o să mă credeți, dar mi-a furat cineva filmul“.

Nu era ușor nici să intru și să ies din Graceland. Trebuia să trec pe lîngă domnul Stall, de la poartă, la ore bizare din noapte, zîmbind și făcîndu-i semne cu mîna, ca să mă întorc în scurt timp, cu același zîmbet și același semn prietenesc. Eram convinsă că avea oarecare bănuieli asupra scopului plecărilor mele.

Cînd i-am spus lui Elvis, a început să rîdă.

— Totul se petrece-n mintea ta. Ăla nu gîndește mai mult decît un cîine care doarme.

— Bine, dar dacă începe să vorbească despre mine în dreapta și-n stînga, spunînd de pildă că plec de-acasă noaptea?

— Asta s-ar putea să mai învioreze lumca. Orașul ăsta-i mort. Memphis-ul chiar are nevoie de puțină bîrfă.

Atît lui Elvis cît și mie ne plăcea grozav să creăm aceste fantezii sexuale, care păreau că ne-aduc mai aproape unul de altul. Eu nu avusesem nici o altă experiență erotică pînă la el, pe care s-o pot compara cu sexualitatea lui inventivă, astfel încît eram gata să-i acord toată libertatea. Avînd gustul aventurii, era deschis tuturor plăcerilor pe care i le oferea viața. Senzațiile obișnuite erau de multe ori insuficiente, mai ales cînd se afla sub influența unor droguri puternice.

La început, am fost cît se poate de deschisă față de Elvis acceptînd multe din ideile lui. Trăiam pentru aceste clipe, cînd rămîneam singuri. Aveam grijă să nu spun lucruri care să primejduiască în vreun fel relația noastră. Îi îndeplineam dorințele, iar convingerile lui deveneau și ale mele. Ideile sau plăcerea lui actoricească nu erau în nici un caz perverse sau dăunătoare.

La câteva zile după ce s-a întors acasă, Elvis m-a luat în limuzina lui lungă și neagră și-am pornit spre unul din cele mai scumpe magazine, situat pe Union Street, în Memphis. Am făcut cumpărături după ora închiderii, la fel ca în Las Vegas. În timp ce băieții se uitau prin magazin, iar vânzătoarele încercau să pară indiferente, Elvis m-a adus la exasperare, tot punându-mă să probez zeci și zeci de rochii, taioare și haine uluitoare, atât de elegante încît mă îndoiam că le voi putea purta vreodată. Eram încă o adolescentă nesigură pe mine.

— Elvis, i-am spus, îmbrăcînd o rochie lungă din lamé auriu, foarte sexy, care se mula pe trup. Hainele astea sînt prea pretențioase pentru mine.

— Pretențioase? m-a întrebat el, privindu-mă admirativ. Ce-i așa pretențios la ele? După părerea ta, și-o pană ar fi prea sofisticată.

— Atunci n-ai decît să-mi cumperi o pană.

Am petrecut la magazin vreo patru ore, timp în care am primit o lecție pe viu despre ceea ce s-ar fi putut numi „Cursul de modă Elvis Presley“.

Pe măsură ce probam rochie după rochie, Elvis a început un comentariu asupra culorilor. Îi plăcea cum îmi stătea în roșu, albastru, turcoaz, verde-smarald, alb și negru — aceleași culori pe care le purta și el. Prefera rochiile uni, declarînd că imprimeurile cu desene mari abăteau atenția de la persoana mea, îndreptînd-o asupra modelului.

— Distrag privirea, mi-a spus.

Detesta cafeniul și verdele închis, culori pe care mintea lui le asocia, fără excepție, cu armata.

Istovită și oarecum descumpănită de noua mea înfățișare, am ieșit din magazin, îmbrăcată într-un taior de în de un negru strălucitor, cu pantofi cu toc înalt de zece centimetri. Elvis a rămas mîndru lîngă mine, iar băieții au îngrămădit în limuzină pachete peste pachete. Mă simțeam plină de importanță.

Cînd m-am întors la Graceland, Elvis m-a pus să îmbrac toate hainele cele noi, ca să mă vadă bunica, iar ea a stat răbdătoare și m-a privit timp de două ore, cît m-am îmbrăcat și m-am dezbrăcat.

Ajunsesem păpușa lui Elvis, păpușa vie pe care o îmbrăca după gustul lui.

La începutul anilor șaizeci, vestimentația și machiajul erau cît se poate de exagerate. Se purta un strat gros de dermatograf, părul foarte tapat și fustele mai scurte ca oricînd. Toate regulile învățate de mine despre îmbrăcăminte și machiaj (mai puțin înseamnă deja mult; cu cît mai simplu, cu atît mai bine) erau încălcate și se părea că

bărbaților moda aceasta le plăcea la nebunie. Cel puțin Elvis o adora. Dacă nu-mi dădeam cu destul rimel sau creion negru, mă trimitea înapoi, în fața oglinzii, să mă machiez mai tare. Azi îmi vine să rîd privindu-mi fotografiile făcute pe vremea aceea. Abia mi se văd ochii de sub camuflaj.

Lui Elvis îi plăcea părul lung. Când m-am tuns fără să-i cer permisiunea, a fost de-a dreptul șocat.

— Cum dracu' de-ai putut să-ți tai părul? Știai că-mi place părul lung. Bărbaților le plac femeile cu părul lung.

Voia să port părul lung și negru ca pana corbului, vopsit astfel încît să semene cu al lui.

— Ai ochi albaștri ca mine, Cilla! îmi spunea. Părul negru îți va pune mai mult în valoare ochii.

Mi s-a părut că are perfectă dreptate, și în curînd mi-am vopsit părul în aceeași culoare ca el: negru ca smoala.

Cu cît stăteam mai mult împreună, cu atît ajungeam să-i semăn din toate punctele de vedere. Gesturile, neliniștile și eșecurile lui deveniseră și ale mele.

De exemplu, lansase moda gulerelor înalte, nu pentru că i-ar fi plăcut în mod deosebit, ci pentru că i se părea c-ar avea gîtul prea lung. Niciodată nu se simțea în largul lui decît dacă purta o cămașă cu guler înalt, făcută de comandă, deși la nevoie își ridica gulerul unei cămăși obișnuite, așa cum procedase și pe vremea cînd era la școală.

Cînd mi-a spus că gulerul unei bluze pe care o purtam era prea mic pentru gîtul meu „lung și slab” am început și eu să port bluze cu guler înalt. De ce nu? Nu nutream decît o singură ambiție — să-l mulțumesc, astfel încît să-mi primesc răsplata: aprobarea și afecțiunea lui. Cînd mă critica, aveam senzația că se prăbușește ceva în mine.

Relația gen Pygmalion-Galateea¹ stabilită între noi, prezenta două aspecte. Lucrul esențial în acest stadiu al vieții noastre împreună îl constituia faptul că Elvis era mentorul meu: omul care-mi studia toate gesturile, care asculta într-o atitudine critică tot ce spuneam și care se arăta excesiv de generos cu sfaturile.

Cînd făceam ceva ce nu-i convenea, mă corecta. Sub o asemenea privire scrutătoare, cu greu mă puteam simți relaxată. Rareori se întîmpla să-i scape ceva. Poate doar lucrul cel mai vizibil dintre toate: că eram un vulcan gata să erupă.

În unele seri mă trimitea înapoi în cameră, să-mi schimb hainele, pentru că alesesem ceva „tern“, „care nu-mi venea bine“ sau care nu i se părea „destul de elegant“ pentru mine. Pîna și mersul meu era supus criticii. Mi-a atras atenția să mă mișc mai încet și un timp m-a pus să merg prin casă cu o carte pe cap.

I-am apreciat strădaniile, dar nu puteam suferi să-mi aducă aminte tot timpul de defectele mele, iar eu să-i promit de fiecare dată că nu va mai trebui să repete ce mi-a spus.

Mă întrebam dacă voi reuși vreodată să arăt și să mă comport la înălțimea imaginii lui despre femeia ideală. O astfel de femeie trebuia să fie sensibilă, iubitoare, extrem de înțelegătoare, gata să-i îndeplinească unele dorințe neașteptate, pe care o femeie obișnuită le-ar fi respins din

¹ *Pygmalion* — sculptor grec legendar, îndrăgostit de propria-i creație, statuia Galateei; la rugămintea artistului, zeița Afrodita a însuflețit statuia. (n.t.)

capul locului. Între aceste calități, se includea și cea de-a fi lăsată acasă atunci cînd el făcea inopinate și bizare călătorii „de afaceri”.

Femeia ideală trebuia să fie frumoasă și să aibă un simț al umorului ieșit din comun, ca să poată supraviețui tuturor glumelor făcute la Graceland. Deseori, duminică după-amiaza se întîmpla să mă aflu în mijlocul unor grupuri de microbiști, unde auzeam comentarii de-ale lor la adresa frumoaselor conducătoare de galerie. Pînă la urmă, m-am trezit că gîndesc la fel ca oricare dintre băieți; îmi spuneam: „Are țîțe și fund frumos! Pulpele nițel cam groase, da’ dacă te uiți la fața ei, nici nu bagi de seamă restul.”

Elvis nu suporta să poarte blugi. Pe vremea cînd era sărac, nu avusese încotro și fusese silit să-i îmbrace, așa că nici nu voia să-i vadă în ochi. Regula se aplica tuturor celor din grup.

Ideile lui stricte despre garderoba mea făceau să nu-mi fie deloc ușor să ies în oraș ca să-mi cumpăr singură haine. Într-o zi, m-am întors acasă foarte mîndră de o rochie pe care tocmai mi-o luasem și ardeam de nerăbdare să mi-o pun. Știam că nu-i plăceau imprimeurile, dar acum era vorba de o mătase înflorată, alb cu negru, care mi se părea foarte deosebită.

De cum m-a văzut, primele lui cuvinte au fost:

— Rochia asta nu-ți vine bine. Nu-ți face nici un serviciu. Îți pune în umbră fața și ochii. Nu se vede decît rochia.

În timp ce mă desființa astfel, am început să plîng.

— Mai ai ceva de spus? l-am întrebat și fără a-i mai lăsa timp să răspundă, m-am repezit în baie, trîntind ușa în urma mea.

După cîteva minute i-am auzit glasul, de cealaltă parte a ușii:

— Trebuie să te ferești de imprimeuri cu desene mari. Doar ești mică de statură!

Am deschis ușa și m-am răstit la el:

— Foarte bine, am s-o dau dracului înapoi!

Elvis s-a trîntit pe podea, rîzînd în hohote. Pîna la urmă, am început și eu să rîd, fără să mă pot abține. Și de stă-dată reușisem să demonstrez că sînt lipsită de bun-gust.

Nu trecea cu vederea nici un amănunt al înfățișării mele, inclusiv dantura. M-a dus la dentistul lui, căruia i-am spus să-mi curețe dinții și să mi-i examineze cu atenție. Medicul urma doar să se uite după eventuale carii, iar în caz c-aș fi avut nevoie de plombe, acestea trebuiau făcute numai cu porțelan alb. Pentru Elvis, o gură plină de aur sau argint era o priveliște care-ți întorcea stomacul pe dos.

Se arăta la fel de fanatic și în privința ținutei. Dacă mă așteam cocoșată, îmi îndrepta spatele. Cînd mă uitam la el creștîndu-mi fruntea, îmi netezea cutele — sau mă atingea șor cu degetul — spunîndu-mi să am grijă să nu rămîn cu biceii ăsta. Nu-mi plăcea să-mi bată cu degetul în frunte, așa că lecția asta am învățat-o repede.

Într-o noapte cînd ne-am întors acasă de la film, tocmai mă pregăteam de culcare, iar el era în birou, cîntînd la pian. Am intrat ca să-l ascult, sprijinindu-mi piciorul pe bancheta care era așezat. A privit spre o mică zgîrietură de pe oja pe care-mi făceam pedichiura, iar eu mi-am retras imediat piciorul de pe scaun, încercînd să găsesc o scuză.

— Mîine îmi dau din nou cu oja, i-am promis.

— Bine! a răspuns el. Nu așa trebuie să arate picioarele frumoase ale Fetiței mele. Întotdeauna să te preocupe să fie îngrijite.

Duceam o viață dublă: ziua elevă, noaptea femeie fatală. Apariția noastră seara, în salon, avea de obicei aerul unei intrări triumfale. Chiar și atunci când singura noastră intenție era să servim cina, întotdeauna ne îmbrăcam special pentru această ocazie. Elvis își punea un costum din trei piese, cu o vestă de brocart și o pălărie cu boruri largi. Întotdeauna purta o armă pe sub haine. Îmi dăduse și mie un mic pistol, un *derringer* cu mîner de sidef, pe care-l țineam în sutien sau vîrît într-un toc legat la brîu. Astfel, amîndoi arătam ca o versiune modernă a cuplului Bonnie și Clyde¹.

Lui Elvis îi plăceau foarte mult filmele, astfel că mergeam la cinematograful „Memphian“ aproape în fiecare seară. Păstrase obiceiul de-a închiria toată sala, după orele de spectacol, întrucît nu putea intra la un film fără să fie înconjurat de o mulțime de admiratori. Unul dintre băieți pregătea întotdeauna mai multe filme, în caz că lui Elvis se întîmpla să nu-i placă vreunul sau avea chef să vadă trei-patru la rînd. De regulă, soseam pe la miezul nopții și parcam limuzina în spatele cinematografului „Memphian“. De acolo pătrundeam în sală pe o ușă laterală, ca o pereche regală pășind în sala tronului.

Aici îi găseam deja instalați pe aceeași treizeci-patrzeci de prieteni și admiratori din oraș. Elvis își avea

¹ *Bonnie și Clyde* — celebru cuplu de îndrăgostiți, autori ai unor jafuri cu mînă armată. (n.t.)

întotdeauna locul lui, cu Joe Esposito în dreapta și cu mine în stînga.

Înainte de-a striga: „Dă-i drumul!“, îşi plimba privirea prin întreaga sală, ca să se asigure că toată lumea stătea jos. Era extrem de perspicace și imediat remarcă o figură nepoftită sau necunoscută. Dacă vedea vreun străin prea aproape de el, îi cerea să-și caute alt scaun. Cu fetele era mai îngăduitor. Nu le spunea neapărat să-și schimbe locul, dar fără excepție, voia să știe cine erau. Dacă vreuna refuza să-i răspundă la întrebări sau încerca să facă pe grozava, Elvis nu ezita să pună pe unul din băieți s-o conducă pînă la ieșire, avertizînd-o să nu mai îndrăznească să vină înapoi.

Uneori Elvis închiria toată zona de agrement din Memphis, bineînțeles după ora de închidere, și petreceam ceasuri întregi distrîndu-ne după pofta inimii. Încercam tot felul de isprăvi în *roller-coaster*¹, de exemplu, cine putea rămîne mai mult timp cu amîndouă brațele întinse, în timp ce mașina vîjîia și se răsucea iar și iar în jurul pistei.

;

Elvis adora să conducă mașinuțele electrice și de obicei forma o echipă cu apropiații lui, în opoziție cu cîțiva prieteni din oraș. Petreceau o noapte întreagă prefăcîndu-se că vor să se omoare unii pe alții, rîzînd și izbindu-se ca niște „duri“, în timp ce noi, fetele, îi priveam de pe margine, încurajîndu-i cu ovații. După cîteva ore, mie una îmi pieria entuziasmul.

¹ *Roller-coaster* — un fel de bob pe roțile, care circulă de-a lungul unei șine încolăcite în aer (*montagnes russes*). (n.t.)

Elvis Presley își crease o lume a lui. Numai în acest mediu se simțea bine, apărat și în siguranță. La Graceland existau relații de adevărată prietenie. Trăiam cu toții ca o singură mare familie: mîncam, discutam, comentam, glumeam, ne jucam și călătoream împreună.

Deși mă înțelegeam bine cu băieții din suita lui Elvis, el nu-mi îngăduia — nici mie, nici altora — să uit că eram prietena lui. Niciodată nu aveam voie să mă apropiu sau să fiu prea familiară cu vreunul din obișnuiții casei.

Într-o seară, după ce ne-am întors de la un film, ne-am spus unii altora „noapte bună“, după care am urcat în dormitor. Întorcîndu-mă la bucătărie după cîteva minute, ca să caut ceva de mîncare, l-am zărit aici pe Jerry Schilling, care tocmai începuse să lucreze pentru Elvis și care acum își pregătea o gustare. Am discutat puțin cu Jerry. Nu mult după aceea a apărut Elvis.

— Ce dracu' faceți amîndoi aici? s-a răstit el la noi. Intimidat, Jerry a spus:

— Păi, Elvis, stăteam de vorbă. Am întrebat-o cum se simte, pentru că azi după-masă nu-i era prea bine.

— Am coborît să-mi iau ceva de mîncare, am explicat eu.

— Cilla, n-ai ce căuta pe-aici noaptea tîrziu! mi-a zis el, ordonîndu-mi supărat să mă duc sus.

În spatele meu, l-am auzit repezindu-l pe Jerry:

— Dacă vrei să-ți păstrezi slujba asta, fiule, nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala. Iar dacă trebuie s-o întrebe careva cum se simte, ăla sînt eu. Mai bine vezi-ți dracului de treaba ta!

Îmi plăcea Jerry. Era un băiat afectuos, sincer și foarte frumușel. Avînd numai vreo cîțiva ani mai mult ca mine, îl socoteam unul dintre puținii cu care puteam să comunic. Însă de-atunci, ori de cîte ori ne trezeam față în față, evitam să purtăm vreo discuție. Acum, însă, cînd ne copleșesc amintirile, rîd cu Jerry de „vremurile de altădată“.

Mulți dintre băieții care lucrau pentru Elvis se aflaseră în preajma lui de la început și știau totul despre el — îi cunoșteau umorul, sensibilitatea și temperamentul. Față de aceștia, Elvis se purta așa cum îi era felul, iar ei îl acceptau așa cum era.

Totuși, a fi în serviciul lui Elvis însemna să ai de lucru douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, iar băieții se găseau în permanență la cheremul lui. Jucau cînd juca el, dormeau cînd avea el chef să doarmă. Ca să te

împaci cu astfel de pretenții — indiferent că aveau un sens sau nu — era nevoie de un anumit gen de personalitate.

— Vino, Cilla, mergem la Tupelo, Mississippi. Am să-ți arăt unde m-am născut, mi-a zis el într-o după-amiază, când abia ne trezisem de câteva ore.

M-a chemat jos, la parter și l-a rugat pe Alan să-i anunțe pe toți că voia să plece într-o oră.

Alan i-a răspuns:

— Bine, șefule. Cred că Richard și Gene încă dorm. Îi sun și-i chem să vină imediat.

— Cum? Leneșii ăia sînt tot cu fundu-n pat? a întrebat Elvis. Eu m-am sculat acum două ore. Deja trebuiau să fie aici. Alan, pe viitor, cînd cobori la micul dejun, treci pe la băieți și spune-le că m-am sculat, așa că să se aștepte la orice — chiar și să nu mă găsească pe mine la parter. Vreau ca ei să fie acolo primii.

Pretențios? Da, însă Elvis putea fi tot atît de generos. După criteriile de azi, salariile băieților nu erau prea mari — în medie 250 de dolari pe săptămînă — dar dacă vreunul din ei era la strîmtoare spre sfîrșitul lunii, apela la Elvis. Îl întrebau dacă-i putea ajuta să plătească în numerar o casă sau prima și ultima rată la un apartament. Elvis *întotdeauna* îi scotea din necaz, împrumutîndu-le o mie, sau cinci mii sau zece mii de dolari — atît cît îi cereau. Rareori — de fapt niciodată — nu accepta să primească banii înapoi.

De asemenea, nu exista nici o limită în darurile scumpe pe care le oferea băieților: măsuțe de televizor la Crăciun, cecuri cu gratificații, Cadillac-uri decapotabile, mașini Mercedes Benz. Dacă auzea că cineva era trist sau

deprimat, îi plăcea să-i facă o surpriză — de obicei, o mașină nou-nouță. Iar cînd dăruia ceva unuia, pînă la urmă cumpăra cadouri tuturor.

Vernon nu avea prea mult respect pentru băieți. Spunea că Elvis nu făcea decît să dea și iar să dea, în timp ce ei luau și iar luau. Mereu zicea:

— Fiule, trebuie să punem niște bani deoparte.

Iar Elvis răspundea:

— Tată, e vorba doar de bani. N-am decît să ies în lume și fac rost de alții.

Lui Vernon nu-i plăcea ca prietenii lui Elvis să se comporte de parcă Graceland-ul ar fi fost clubul lor. Se duceau în bucătărie la orice oră din zi și din noapte și comandau tot ce le poftea inima. Bineînțeles că fiecare voia altceva. Bucătăresele munceau zi și noapte ca să le facă pe plac.

„La dracu' cu băieții“, se gîndea Vernon. „Principală lor preocupare ar trebui să fie Elvis“.

Ceea ce i se părea de-a dreptul revoltător, era că amicii comandau friptură din mușchi de vită sau antricoate calitatea întâi, în timp ce Elvis mîncă de obicei hamburger, sau sandvișuri cu unt de arahide și banane.

Cînd am început să reorganizez bucătăria, popularitatea mea la Graceland a cam avut de suferit. Am stabilit regula ca la fiecare masă să existe un singur meniu, iar cui nu-i plăcea ceea ce se servea putea merge la un restaurant din apropiere. Acest nou decret a stîrnit mari proteste din partea băieților, dar bucătăresele au putut, în sfîrșit, să respire; Vernon a aprobat decizia mea, declarînd:

— Era și timpul ca cineva să facă ordine la masă. Începusem să avem aerul că hrănim jumătate din Memphis.

Elvis era șeful, furnizorul, puterea. Atît băieții, cît și eu trebuia să-l ferim de cei care-l plictiseau sau îl enervau, precum și de cei care-i ieșiseră din grații. Înainte de a coborî la parter seara, mă trimitea pe mine să văd cine se găsea acolo.

Treceam în revistă oaspeții, conștientă că anumite nume îl vor indispuce.

— La dracu'! spunea el, întunecîndu-se la față. Ce mă-sa caută aici? Iar îmi aduce vreo veste proastă?

Prefera să rămînă în camera lui decît să petreacă seara cu cineva pe care nu-l agrea. Cînd unul din obișnuiții casei căzuse în dizgrație, Elvis spusese tuturor că nu voia să-l mai prindă prin casă.

— Să nu-i dați voie să treacă de poartă! poruncise el. Doar cît mă uit la mutra lui și-mi strică chef.

Elvis îi interzicea să calce la Graceland timp de ani de zile, declarînd:

— Dacă-și schimbă atitudinea morbidă, atunci poate mă răzgîndesc și eu.

Intuiția lui a fost corectă, întrucît pînă la urmă acești „prieteni” i-au înșelat încrederea.

Elvis și Vernon își țineau anumite rude la distanță, pentru că — așa cum mi-a explicat Elvis — respectivii îl evitaseră în copilărie, bătîndu-și joc de el și numindu-l „un sclifosit crescut sub fusta mamei”. Gladys îl apăraseră pe

Elvis, cerîndu-le celor care-l luau peste picior să-și vadă de treaba lor. Furioasă, se stropșise la ei:

— Nu ne bateți capul cu astfel de acuzații!

Apoi Elvis devenise peste noapte celebru și foarte bogat, iar rudele se buluciseră, cerînd slujbe sau plîngîndu-se că aveau nevoie de ajutor. Uneori Elvis se înfură și vocifera împotriva lor.

— De fiecare dată cînd vin aici nu fac decît să ceară. Ar putea să-mi calce pragul ca să mă întrebe de sănătate. Dar pe toți dracii! Întotdeauna e la fel: „Elvis, mi-ar trebui niște bani! Nu poți să mă împrumuți tu?” La dracu’! Pun prinsoare că și cînd am să fiu pe lumea ailaltă, o să știe cum să profite de ocazie.

Pînă la urmă însă, le vîra la toți în buzunar cîte o sută de dolari, sau mai mult, și asta ori de cîte ori veneau pe-acolo. Dacă ar fi fost după Vernon, s-ar fi descotorosit de ei o dată pentru totdeauna. Dar Elvis îi tot spunea:

— Nu, tată, n-au unde să se ducă. N-ar fi în stare să lucreze nicăieri. Ține-i aici!

De la începutul carierei sale, Elvis a angajat mulți membri ai familiei, plătindu-le salarii, și toți aveau funcții: Vernon era directorul său administrativ, Patsy — secretara lui particulară, unchii Vester Presley, Johnny și Travis Smith, precum și vărul Harold Lloyd — paznici la poartă; verii Billy, Bobby și Gene — ajutoare personale; mai era și Tracy Smith, care părea să meargă de la un frate la altul, cerîndu-le sprijin. Elvis avea grijă de fiecare în parte.

Îmi amintesc de o seară la Graceland, cînd Elvis s-a întors în bucătărie, unde l-a găsit pe Tracy umblînd de colo-colo.

— Hei, Tracy! i-a spus. Ce mai faci, bătrîne?

Cu mâinile în buzunare, Tracy nici nu îndrăznea să se uite în ochii lui Elvis.

— Nu știu, Elvis! a oftat el.

— Ce vrei să spui? Cum vine asta, „Nu știu“? Toată lumea știe ce face, omule!

Mișcându-se de pe un picior pe altul, Tracy a mormăit:

— Sînt cu nervii în țărîină, Elvis.

Elvis s-a dat înapoi, izbucnind în rîs:

— Cu nervii în țărîină? La dracu'! E prima oară cînd aud expresia asta! Ai nevoie de bani, Tracy?

Tracy s-a mutat din nou de pe un picior pe altul, iar Elvis l-a chemat pe Joe și i-a spus să-i dea lui Tracy un cec. Chipul ridat al lui Tracy s-a luminat de un zîmbet. A luat fericit cecul și-a ieșit din bucătărie.

Elvis știa că pentru Tracy „a fi cu nervii în țărîină“ însemna că era lefter și că-și făcea tot felul de griji din cauza asta. N-a uitat niciodată expresia.

— Bietul Tracy! spunea el. N-am să uit cît oi trăi ce mutră avea în seara aia, amărîtul!

Așa era Elvis — întotdeauna grijuliu, întotdeauna gata să ajute pe cei aflați la ananghie — asta chiar și cînd față de prieteni și admiratori se străduia să păstreze aparența durității.

Orice puteam face pentru el, făceam. Aveam grijă ca Graceland-ul să fie întotdeauna o casă caldă și primitoare, cu lumini discrete, așa cum îi plăcea lui, cu temperatura din dormitor exact atît cît voia el (adică ger), cu bucătăria plină de aroma mîncărilor lui preferate.

În fiecare seară, înainte de cină, coboram puțin mai devreme și, împreună cu menajerele, verificam dacă mîncarea era exact așa cum o dorea el — piureul de cartofi cremos, pîine de grîu din belsug, carnea prăjită foarte bine. Întotdeauna puneam lumînări pe masă, pentru a crea o atmosferă romantică, deși întotdeauna mîncam cu cîtiva dintre obișnuiții casei.

Îmi plăcea grozav să-l răsfăț pe Elvis. A avea în el ceva de copil, capabil să trezească instinctul matern al oricărei femei: un anume fel de-a părea complet dependent. Tocmai

această fațetă a farmecului său îmi stîrnea dorința de a-l păstra, de a-l copleși cu tandrețe, de a-l ocroti, de-a lupta și chiar de-a muri pentru el. Uneori, grija mea îmbrăca forme exagerate: îi tăiam în bucățele friptura la cină și mă preocupam ca paharul lui cu apă să fie întotdeauna plin. Adoram să-l alint și să-l răsfăț; eram geloasă pe încercările altora de a-i atrage atenția și de a-i obține aprobarea.

Însă nici eu nu mă bucuram întotdeauna de încuviințarea lui. Dacă era ceva în neregulă cu cina, se înfuria:

— De ce nu-i prăjită ca lumea friptura? De ce n-ai avut grijă ca bucătăresele s-o facă așa cum trebuie? Dacă ai fi fost cu ochii pe ele, asta nu s-ar fi întîmplat!

Era clar că se petrecea ceva, dar la vremea aceea nu-mi dădeam încă seama ce anume. Datorită grijilor și stress-ului continuu al existenței lui, amplificate de pastilele pe care le lua, ajunsese să se aprindă din toate fleacurile. Eu îmi asumam răspunderea pentru orice ținea de viața lui și întotdeauna puneam totul la suflet.

Doream să fiu cu Elvis cît mai mult posibil, dar dacă mersul la cinema sau în parcul de distracții noapte de noapte reprezenta pentru el o excelentă modalitate de-a se relaxa, pentru mine ridica o enormă problemă. Deseori nu ajungeam acasă înainte de ora 5 sau 6 dimineață, iar peste două ceasuri trebuia să fiu la școală. Uneori nici nu mă mai culcam, iar cînd o făceam, abia mă puteam da jos din pat. Zăceam la orizontală, încercînd să-mi adun toate forțele ca să fac față unei noi zile, în timp ce Elvis îmi îngreuna situația, sugerîndu-mi să dorm și să nu mă duc la școală. Mi-ar fi fost atît de ușor să-i urmez sfatul, însă mă apăsa

îaspunderea înțelegerii avute cu părinții mei. Ei avuseseră încredere în mine și deși îi dezamăgeam, mă străduiam să păstrez cel puțin aparențele.

Zi de zi, mă duceam cu mașina la școală, stăteam la cursuri pînă la amiază, apoi mă întorceam la Graceland, strecurîndu-mă în pat și cuibărimdu-mă lîngă Elvis, care încă dormea adînc. Cînd se trezea pe la 3—4 după-amiază, nici nu avea habar că am lipsit de lîngă el. Eram acolo, ca să-i servesc meniul obișnuit: suc de portocale, omletă spaniolă¹, cartofi prăjiți, numai două livre de costiță și — în primul rînd — cafea neagră.

Toți cei care-l cunoșteau bine pe Elvis, știau că-i trebuie cel puțin două-trei ore ca să se dezmeticească pe deplin. Nu era recomandabil ca în aceste momente să-i ceri să ia o hotărîre, nici măcar una simplă, de exemplu ce film dorea să vadă în seara aceea.

Era prea buimac și prea irascibil din cauza somniferelor, care-l făceau să doarmă pînă la paisprezece ore pe zi. Astfel, i se părea cît se poate de firesc să recurgă la Dexedrine ca să se trezească.

Întotdeauna m-a preocupat faptul că lua barbiturice. Groaza lui de insomnii, combinată cu tradiția familiei de a se frămînta pentru orice, îl determina să înghită aproape în fiecare seară cîte trei-patru pastile de Placidyl, Seconal, Quaalude sau Tuinal — dacă nu cîte una din fiecare. Cînd mi-am manifestat îngrijorarea, a luat agenda medicală, aflată în permanență la îndemînă, pe noptieră.

¹ *Omletă spaniolă* — omletă rulată și servită cu un sos conținînd piper verde, măsline, ceapă, roșii și șuncă. (n.t.)

— Aici găsești explicații pentru fiecare tip de medicament aflat pe piață: ingrediente, efecte secundare, indicații — absolut tot! m-a asigurat el. Nu există nimic despre care să nu mă pot informa din agendă.

Era adevărat. Întotdeauna citea despre medicamente, ca să știe ce se găsea în comerț și ce fusese aprobat de FDA¹. Le menționa cu numele lor medicale și le cunoștea compoziția. Ca toți ceilalți din anturajul lui, eram impresionată de aceste cunoștințe și convinsă că aveam de-a face cu un expert în astfel de probleme. S-ar fi zis că are diplomă în farmacologie. De fiecare dată îmi spunea că nu avea *nevoie* de pastile și că niciodată nu va ajunge dependent de ele. Această divergență de opinii ducea la multe confruntări. Întotdeauna eu făceam compromisuri cu conștiința și sfârșeam prin a fi de aceeași părere cu el.

Am început și eu să iau somnifere și pilule de slăbit. Două pastile de Placidyl pentru el, una pentru mine. Una de Dexedrine pentru el, una pentru mine. În cele din urmă, faptul că el lua somnifere a început să mi se pară la fel de normal ca și livra de costiță pe care o înfuleca împreună cu omleta spaniolă. De regulă, recurgeam la „ajutor“, ca să pot dormi după nopțile furtunoase din parcul de distracții sau după ce ne iubeam în zorii zilei. Încet-încet, am ajuns să recurg tot mai mult la „ajutor“ atunci când mă trezeam, ca să pot ține pasul și mai ales, ca să fiu în stare să studiez pentru examenele de sfârșit de an.

În ultima lună dinaintea examenelor, am început să iau mai multă Dexedrine ca pînă atunci. Mi se părea că-mi

¹ F.D.A. (Food and Drug Administration) — Administrația pentru hrană și medicamente. (n.t.)

„Mă energia necesară ca să fac față cursurilor și temelor de acasă. Cum dispuneam de o clipă liberă, mă sileam să parcurg materia unui întreg semestru în numai cîteva săptămîni. Însă nu mă puteam concentra. Ritmul intens al vieții de la Graceland avusese în cele din urmă efect și asupra mea.

Deja fusesem avertizată de maica Adriane că pentru a absolvi clasa, trebuia să obțin note de trecere la toate obiectele. În timpul unei discuții purtate în biroul ei, dorisem cu disperare să-mi deschid sufletul și să-i explic cît îmi era de greu să obțin rezultate satisfăcătoare, avînd în vedere orele la care mergeam la culcare. Dar cum să-i fi spus așa ceva unei călugărițe?

N-aveam cine știe ce proiecte după terminarea școlii, însă uneori mă gîndeam c-aș putea să devin dansatoare sau să mă înscriu la vreo academie de artă. Acum îmi dau seama că eram puternic influențată de atitudinea indifereentă a lui Elvis față de ideea de a-mi continua studiile. El considera că nu trebuia neapărat să studiez mai departe, iar eu eram de aceeași părere. Simplul fapt că-mi petreceam aproape tot timpul în preajma lui însemna o educație — ca să nu spun experiență — pe care nu mi-ar fi oferit-o nici o școală din lume. Elvis voia să-i aparțin cu totul, liberă să pot merge cu el oricînd dorea.

Mie mi se părea minunat. Niciodată nu-mi imaginasem viitorul fără Elvis. Așadar, în vreme ce colegile mele de clasă se gîndeau ce colegiu să-și aleagă, pe mine mă preocupa ce armă să port la rochia din bani de argint. Aproape că-mi venea s-o întreb pe maica Adriane: „Apropo, maică, griul metalic de la pistol se potrivește cu o rochie din paiete albastră-argintie?”

Data fiind atitudinea mea, nu-i de mirare că încă eram o catastrofă la materia pe care o uram cel mai mult — algebra — și asta cu o săptămână înainte de examene.

În ziua testului, m-am așezat în clasa aglomerată, simțindu-mă în plină formă, datorită unei pastile de Dexedrine, și am încercat să descurc problemele. Cu toate strădaniile mele, știam că n-am nici o șansă să trec. Am intrat în panică. Trebuia să termin școala! Era obligația mea față de Elvis și de părinți, care știam bine că mă vor lua de la Graceland fără prea multe discuții, în clipa când aveau să afle că n-am reușit la acest obiect. Am tras cu ochiul la fata de lângă mine — și la testul ei, pe care-l completase. Mi-am zis că era ultima mea scăpare. N-am stat prea mult pe gânduri. N-aveam nici un chef să fiu luată înapoi acasă, drept consecință a unui astfel de eșec. Fata se numea Janet și învăța foarte bine. Am bătut-o ușurel pe umăr și i-am zîmbit cât am putut de frumos, șoptindu-i:

— Ești o admiratoare de-a lui Elvis?

Surprinsă de întrebarea mea, Janet a încuviințat din cap.

— Ți-ar place să vii la una din petrecerile lui? am întrebat.

— Glumești! mi-a replicat ea. Cum să nu-mi placă?

— Atunci știu eu cum se poate aranja asta.

Am privit semnificativ spre lucrarea ei și i-am explicat. Janet a priceput numaidecât despre ce era vorba și fără o vorbă, a împins foaia către marginea pupitrului. Acum puteam vedea perfect răspunsurile date de ea. Mi-am petrecut restul timpului pînă la o oră copiind cu rîvnă și nu numai că am trecut, dar am luat chiar un calificativ maxim. ●

Nu-mi închipuiam că Elvis va face mare caz că terminasem școala. În opinia lui, „o diplomă nu conta prea mult; importantă era experiența în viață“. Totuși, spre marea mea surpriză, el așteptase cu nerăbdare momentul și chiar aranjase o mare petrecere cu prietenii, după ceremonia încheierii cursurilor. Cu aceeași ocazie, mi-a dăruit un superb „Corvair“ roșu — prima mea mașină.

În seara cea mare, Elvis s-a arătat emoționat ca un părinte. Preocupat de ceea ce aveam să port la festivitate, în cele din urmă s-a hotărât pentru ceva bleumarin, așa că mi-am pus rochia lungă, bleumarin. Era imposibil să-mi fixeș șapca pe claia mea de păr tapat.

Elvis ceruse să ne aștepte limuzina în fața casei. Exista, însă, o problemă. Nu voiam ca el să participe la ceremonia propriu-zisă. Ar fi atras atenția și ar fi fost ținta tuturor privirilor, în detrimentul absolvenților.

În cele din urmă, mi-am adunat destul curaj ca să-l rog să mă aștepte afară, explicându-i motivul. Schițând zîmbetul lui ciudat — care-i venea pe buze cînd era jignit sau supărat —, a acceptat fără ezitare.

— La asta nu m-am gîndit, mi-a spus el. N-am să intru. Am să rămîn afară, în mașină, să te aștept. Într-un fel am să fiu tot cu tine.

Așa a și făcut. Mi-am luat diploma cu un sentiment amestecat. Tare-aș fi vrut să fie și el de față, dar numai eu știam cu ce efort fizic, psihic și mental obținusem bucata aceea de hîrtie. Pentru mine, ea însemna libertatea: libertatea de-a rămîne trează pînă în zori, dacă voiam, și de-a dormi toată ziua, dacă aveam chef. Însemna eliberarea de constrîngerea uniforme școlare și de tachinăriile celor din jur, ori de cîte ori încercam să mă strecur pe lîngă ei, la Graceland, îmbrăcată pentru școală. Acum eram o fată mare, intrasem în rîndul adulților.

De cum am putut ieși din sală, am dat fuga afară. În fața bisericii, lîngă limuzina lungă și neagră, stăteau Elvis și băieții, în costume negre și ochelari fumurii, fiecare cu cîte un pistol calibru 38, ca niște mafioți din Chicago. În jurul lor se strînsese un grup de maici, care cereau autografe de la Elvis.

Cînd a ridicat privirea și m-a văzut, a început să aplaude, împreună cu băieții. M-a îmbrățișat și mi-a spus ce mîndru era de mine. M-a pus să desfășor diploma și să i-o arăt. În sfîrșit, terminasem școala.

Acum îmi puteam petrece tot timpul alături de Elvis. Uneori ne izolam amîndoi de restul lumii zile întregi. Elvis

lăsa vorbă că nu răspunde „la nici un telefon, decît dacă era vorba de tatăl său sau de o chemare urgentă a Colonelului“. Sosise clipa mea și nimeni nu putea interveni între noi. Acum îmi aparținea mie cu totul.

Cînd ni se făcea foame, telefonam jos, la bucătărie, și comandam masa, care era adusă sus și pusă în fața ușii de la dormitor. După ce terminam, puneam frumos tăvile goale în același loc.

Nu vedeam pe nimeni, nici măcar lumina zilei. Ferestrele erau dublate cu foiță de cositor și draperii groase, de camuflaj, care nu lăsau să treacă nici cea mai mică dîră de lumină. Timpul ne aparținea, ca să-l folosim după placul nostru și atît cît ne poftea inima. Elvis avea cîteva luni la dispoziție, între două contracte de film, așa că nimic nu-l presa să se întoarcă la Hollywood.

Întotdeauna cînd rămîneam singuri ne simțeam parcă și mai îndrăgostiți. Îmi plăceau nespus aceste momente, cînd el nu era decît Elvis, renunțînd să se comporte după rigorile unei imagini sau ale unui mit. Deveneam doi oameni care se descopereau unul pe altul.

Numai în intimitatea odăii noastre își dezvăluia Elvis un aspect al firii sale pe care rareori — dacă nu cumva niciodată — i-l surprinsese careva. În lipsa Colonelului, a scenariilor, a filmelor și muzicii, fără problemele altora, Elvis reușea să redevină din nou copil, eliberat de răspunderea familiei, a prietenilor, a admiratorilor, a presei și a lumii din jur. Aici, cu mine, putea fi vulnerabil și copilăros, un băiețaș ghiduș, care rămînea zile la rînd în pijama.

Uneori mă domina el, tratîndu-mă ca pe o puștoaică și certîndu-mă pentru vreo greșală fără voie. Alteori eu

eram cea puternică, îngrijindu-l ca o mamă iubitoare, asigurându-mă că mănâncă tot din farfurie, că-și ia toate vitaminele și că nu-i scapă nici unul din spectacolele preferate de la televizor, cum ar fi: *Laugh In*¹, *The Untouchables*², *The Wild, Wild West*³, *The Tonight Show*⁴ și *Road Runner*⁵.

Duminica dimineata ascultam muzică religioasă — favoriții noștri erau „The Stamps“, „The Happy Goodman Family“ și Jake Hess — sau urmăream filme clasice, pentru care Elvis avea o mare slăbiciune: *Wuthering Heights*⁶, *It's a Wonderful Life*⁷, *Miracle on 34th Street*⁸.

După ce-am văzut *The Way of All Flesh*⁹, am plîns împreună pînă am adormit. Era vorba de un bancher, care plănuia să scoată o sumă mare de bani în afara graniței și care, trezindu-se a doua zi de dimineată, constată că a fost jefuit. Rămas complet lipsit de mijloace de trai, ajunge în stradă, reușind să supraviețuiască printre alte epave umane. După ani de zile, într-o noapte de Crăciun, se întoarce în orașul său natal și se uită pe furiș pe fereastră, ca să-și vadă nevastă și copiii — de-acum mari — deschizîndu-și darurile. Zărindu-l, fără însă a-l recunoaște, soției i se face milă de acel om singur și-l invită să petreacă seara cu ea și cu copiii. El refuză, pornind de unul singur pe strada înzăpezită. Lui

1 *Rîdeți cu noi.* (n.t.)

2 *Incoruptibili* (n.t.)

3 *Vestul sălbatic, sălbatic.* (n.t.)

4 *Spectacolul de astă-seară.* (n.t.)

5 *Alergătorul.* (n.t.)

6 *La răscruce de vînturi.* (n.t.)

7 *Viață minunată* (n.t.)

8 *Miracolul din strada 34.* (n.t.)

9 *E-n firea lucrurilor.* (n.t.)

Elvis îi plăcea atât de mult în această povestire, încât cocheta cu ideea unei noi versiuni cinematografice. Intenționa să-i ofere lui Vernon rolul principal.

Mai erau și alte filme la care ne tot uitam: *Mr. Skeffington*¹ cu Bette Davis și Claude Rains, *Les Misérables*² cu Frederic March, Charles Laughton și Rochelle Hudson, *Letter from an Unknown Woman*³ cu Joan Fontaine.

Cînd nu ne uitam la filme, jucam jocuri caraghioase, cum ar fi de-a v-ați ascunselea sau ne băteam cu perne, lupta sfîrșind într-o dispută aprinsă: cine a dat mai tare. De obicei, ne certam în glumă, dar remarcasem că uneori discuțiile puteau deveni serioase, mai ales după ce înghițeam fiecare mai multe pastile de slăbit.

Într-o seară în care luasem amîndoi energizante, ne băteam cu perne. Eu am aruncat cu perna în el. S-a ferit, după care rîzînd, a zvîrlit-o spre mine. Am aruncat-o din nou spre el, urmată de încă una, fără a-i lăsa timp să se dezmeticească, apoi de o a treia. Ultima l-a lovit în obraz. Ochii i-au sticlit de mînie.

— La dracu'! a mîrîit el. Nu da așa de tare! Nu vreau să mă joc cu un bărbat, ce naiba!

M-a apucat de braț și m-a trîntit pe pat; în timp ce-mi demonstra ce tare îl pocnisem, m-a lovit din greșeală în ochi. Mi-am ferit capul într-o parte și am sărit în picioare, acuzîndu-l că a făcut-o intenționat.

— Nu știi să joci fără să câștigi, am țipat. Nici chiar cînd joci cu mine. Ai început să dai din ce în ce mai tare. Ce-ai fi vrut să fac?

¹ *Donnul Skeffington* (n.t.)

² *Mizerabilii* (n.t.)

³ *Scrisoare de la o necunoscută* (n.t.)

M-am dus în camera de-alături, trântind ușa și l-am auzit strigînd:

— Doar nu ești bărbat, ce dracu'!

În seara aceea am mers la cinema. Aveam o contuzie pe braț, în locul de unde mă înșfăcase Elvis, iar un ochi era umflat și vînat. Ca să torn gaz peste foc — și să fiu sigură că se simte vinovat — mi-am acoperit ochiul învinețit cu un bandaj. Toți făceau glume pe socoteala mea, iar Elvis mă tachina:

— N-am avut de ales! A încercat să devină violentă. A trebuit să-i arăt, totuși, cine-i șeful!

Din seara aceea, am fost poreclită *Toughie*¹.

Deși făcea bancuri pe seama mea, Elvis s-a simțit îngrozitor de prost în legătură cu acest incident. Imediat m-a rugat să-l iert și a continuat să-și ceară iertare zile la rînd.

— Zău că-mi pare rău, Fetițo! mi-a spus. Știi bine că nu ți-aș face niciodată vreun rău și că n-aș ridica mîna asupra ta, așa-i? A fost un accident.

Și totuși întîmplarea asta m-a speriat.

Din acel moment, am mai rărit-o cu pastilele și, în cele din urmă, n-am mai luat deloc. Am încercat să-l conving și pe el să-mi urmeze exemplul. Am început să mă îngrijorez de cantitatea de pilule pe care le lua, deși știam că suferea de unele afecțiuni care-i provocau dureri și care necesitau o anumită medicație. Am făcut pentru Elvis tot ce mi-a stat în putință și am petrecut împreună multe clipe minunate și fericite. Totuși, refuzul lui categoric de a renunța la doctorii m-a făcut să înțeleg că ceva nu era în regulă. Am presupus că el știa mai bine ce trebuie să facă.

¹ *Toughie* — „Dura”. (n.t.)

Teorie colonelului Parker era următoarea: „Dacă vrei să-l vezi pe Elvis Presley, n-ai decît să-ți iei bilet“. Cînd începeai să împarți bilete gratis, nu făceai decît să pierzi o groază de bani. Colonelul a rămas credincios acestei devize pînă în ziua morții lui Elvis.

Elvis era de acord, simțind că, totuși, colonelul știa bine ce face.

— Pe colonel nu-l deranjează să ia vina asupra lui, spunea el.

Cînd viața începea să devină plicticoasă, puteai fi sigur că Elvis va născoci vreo nouă escapadă. Era extrem de inventiv. Într-o zi teribil de mohorîță, a declarat absolut din senin că nu-i plăcea cum arată casa cea veche, aflată pe terenul din spatele vilei. Cîndva, acolo locuise unchiul său, Travis; acum construcția servea drept magazie. Elvis s-a

uitat atent la ea, apoi l-a chemat pe taică-său și i-a spus să comande imediat un buldozer și să termine cu ea.

Îmi închipui ce i-o fi trecut atunci prin gând lui Vernon: „Dumnezeule, ce-o fi în mintea lui?” Știa bine că atunci când Elvis era acasă și se plictisea între două filme, se putea aștepta la orice.

Cînd a apărut buldozerul, Elvis a insistat să facă el însuși onorurile casei, convingîndu-l pe taică-său — și pe cei din brigada locală pentru incendii și demolări — că putea rezolva toată treaba singur.

Punîndu-și cascheta de fotbalist și haina eschimos, Elvis a purces — în uraléle asistenței — la demolarea și incendierea vechii clădiri. Flăcările au adus în curte mașinile de pompieri, cu sirenele lor asurzitoare.

— Ați cam întîrziat, băieți! le-a spus Elvis, cu un zîmbet ștregăresc și fericit.

Altă dată, a cerut să fie aduse minicarturile și s-a pregătit de cursă. Bineînțeles că a bătut recordul de timp pentru parcurgerea pistei circulare.

Încercînd să demonstrez că și eu eram la fel de bună ca băieții, m-am străduit să obțin același timp ca el. Îngrozită, am condus în mare viteză, în timp ce Elvis mă cronometra. În cele din urmă mi-a zîmbit aprobator, cînd am realizat cincisprezece mile pe oră.

Elvis preschimbase Graceland-ul într-un parc de distracții particular, pentru toți cei din preajma lui. Organiza concursuri de tir și „curse captivante și înspăimîntătoare”, cînd înghesuia mai multe persoane în mașinuța lui golf, de comandă, ca apoi să gonească prin tot parcul, cu viteză maximă.

În curtea din spate a domeniului Graceland existau mai multe hîrtoape decît cratere pe lună — toate de la „luptele romane cu artificii“. În fiecare an, de 4 iulie, Elvis cheltuia o groază de bani pe artificii, care soseau cu lăzile. Băieții formau echipe și se luptau, țintind unii spre alții cu artificii.

Deși luptele se soldau uneori cu răniți — arsuri la degete sau păr pîrlit — nimănui nu părea să-i pese. Elvis era fără griji, ca un copil; se ascundea și se furișa către tabăra inamică, lansînd atacuri-surpriză. El vis știa cum să joace tare și cum să se distreze. Mi-e foarte dor de vremurile acelea.

Din păcate, a sosit ziua cînd trebuia să se întoarcă la Hollywood. Urma să înceapă turnarea unui nou film, *Viva Las Vegas*. Autobuzul lui, parcat în fața leilor albi de piatră, aflați de-o parte și de alta a intrării la Graceland, fusese încărcat și era gata de plecare.

Nu suportam ideea să-l văd plecînd. Am ieșit pe ușă braț la braț.

Deodată, l-am tras înapoi, încercînd să-i spun ce simțeam, dar în jur seîntîmplau o groază de lucruri care-i distrăgeau atenția: lume care-și lua rămas-bun, muzica pusă la maximum în interiorul autobuzului, Alan care striga la George Klein s-o tot țină așa într-un *rock'n roll*.

„Măcar de-ar fi mai multă liniște!“, m-am gîndit. „Măcar dacă Elvis m-ar lua ceva mai la o parte, ca să putem fi doar noi doi!“

Dar el era atent la toată activitatea din jur, cuprins de o agitație febrilă, la gândul că va reîncepe lucrul.

— Ce s-a întâmplat, Fetișo? m-a întrebat.

— Aș vrea să nu fii nevoit să pleci așa curînd! am spus, încă neputînd să-i destăinui adevăratele mele gânduri. Tocmai cînd începusem să ne obișnuim unul cu altul, trebuie să pleci. Aș vrea să fi stat mai mult timp împreună.

— Știu, Fetișo. Lasă-mă numai vreo cîteva săptămîni pînă ce intru bine în ritm și poate vii și tu să stai un timp acolo. Fii fată cuminte. Am să te sun mîine.

M-a sărutat grăbit pe buze și a sărit în autobuz. Ușile s-au închis cu zgomot în spatele lui. Apoi am auzit strigătul atît de cunoscut:

— O.K. Să-i dăm drumul!

Autobuzul a pornit, duduind, la vale, ieșind pe Poarta Muzicii, unde — ca de obicei — admiratorii erau prezenți la datorie, făcîndu-i semne de rămas-bun și urîndu-i să se întoarcă grabnic acasă.

L-am urmărit cu privirea, pînă ce-am pierdut din ochi luminile din spate ale autobuzului, care a luat-o pe autostrada 51.

M-am blestemat în gând, întrebîndu-mă de ce nu-i putusem destăinui temerile mele. Fusesem foarte necăjită de cînd aflasem că partenera lui avea să fie Ann Margaret, vedeta cu cea mai rapidă ascensiune la Hollywood. Ann Margaret turnase doar cîteva filme, printre care *Bye-Bye, Birdie*, dar fusese poreclită „Elvis Presley în fustă“. Elvis era curios s-o cunoască, spunînd că „imitația e cea mai sinceră formă de măgulire“.

Mi-am dat scama că și dacă i-aș fi vorbit despre neliniștile mele, nu mi-ar fi spus nici un cuvânt de mîngîiere, fiindcă într-o seară făcuse greșeala de a-mi povesti idilele avute cu multe din partenerele lui de film. Încercînd să-i ascult relatările cît mai calmă, i-am scuzat purtarea, zicîndu-mi că în acei ani eu locuiam în Germania și între noi nu exista o legătură propriu-zisă.

Acum mă aflu pe teritoriul lui, locuiam în casa lui, cu prietenii și familia, cu amintirile lui din trecut. La vremea aceea, nu mi-a dat prin gînd că trăiam așa cum dorea el — în afara lumii holywoodiene. Eu eram fata care-l aștepta acasă. M-am adaptat. Nu mă găseam lîngă el și, totuși, într-un fel, da. Și-mi închipuiam că îmi va fi la fel de credincios pe cît îi eram eu.

Atunci de unde venea această certitudine că odată ce Elvis va fi depărte de mine — și foarte aproape de Ann Margaret — se va naște o idilă?

De fiecare dată cînd mă pregăteam să merg la Los Angeles, Elvis îmi cerea să-mi mai amîn vizita.

— Fetițo, nu-i momentul să vii încioace. Avem probleme la turnare.

— Ce fel de probleme?

— Pur și simplu iadul de pe lume! Am un regizor nebun, care s-a îndrăgostit lulea de Ann. Conduce filmările de parcă ea ar fi cap de afiș. O favorizează ori de cîte ori se toarnă un prim-plan.

S-a oprit, simțind cum se înfurie din ce în ce mai tare.

— Și nu-i numai asta: au de gînd s-o pună să cînte cîteva cîntece împreună cu mine. Colonelul s-a făcut foc. Le-a spus că dacă vor să cînt cu ea, atunci trebuie să mă plătească mai mult.

În timp ce-l auzeam pe Elvis tunînd și fulgerînd, încercam să-l compătimesc pentru situația în care se afla,

dar din punct de vedere afectiv mă preocupa mai mult partenera lui de film decît regizorul.

— Ei, cum te împaci cu Ann Margaret? l-am întrebat.

— Merge, merge!

Apoi a încheiat discuția cu un comentariu indiferent:

— Tipul vedetei hollywoodiene de mîna a doua.

Pe moment, m-am simțit mai liniștită. Știam că nu avea o părere prea bună despre actrițe.

— Nu se preocupă decît de carieră și-abia pe urmă de soț, spunea el. Eu nu vreau să fiu pe locul doi în raport cu nimeni și cu nimic. De-asta nu trebuie să-ți faci griji că m-aș putea îndrăgosti de așa-zisele mele parteneri de film.

Doream din toată inima să-l cred, dar nu puteam face abstracție de revistele americane de scandal și de titlurile privitoare la idila înfocată născută în timpul turnării filmului *Viva Las Vegas*. Necazul era că legătura nu se înfiripase între Ann Margaret și regizor, ci între Ann Margaret și Elvis.

Într-o seară, cînd stăteam de vorbă la telefon, l-am întrebat:

— E ceva adevărat în tot ce se zvonește?

— La dracu'! Bineînțeles că nu! mi-a răspuns el, intrînd în defensivă. Știi cum sînt reporterii ăștia! Le exagerează pe toate. Vine pe-aici cu motocicleta, de obicei în weekend. Rămîne un timp și glumește cu băieții, atîta tot.

Pentru mine, însă, era de ajuns. Ea se afla acolo, iar eu nu. Furioasă, i-am declarat:

— Vreau să vin la tine chiar acum.

— Nu, nu acum! Am ajuns la finalul filmului, așa că voi fi la Graceland într-o săptămîină sau două. Nu-ți mișca fundulețul de-acolo și ai grijă să întreții flacăra căminului.

— Flacăra dă să se stingă. Ar fi mai bine să vină cineva acasă și s-o aprindă iar.

Elvis a început să rîdă.

— Începi să vorbești ca mine! s-a mîndrit el. Ia să fiu mai atent! Nu putem fi amîndoi la fel! Mă întorc curînd, Fetișo! Vezi să fie totul pregătit!

Deja cînd s-a încheiat convorbirea, făuream cu nerăbdare planuri pentru sosirea lui Elvis.

Mi-am scos calendarul, am numărat zilele pînă la data întoarcerii lui, apoi am început să le bifez pe rînd. Cuprinsă de îndoieli și temeri, am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-l mulțumesc, de la cunoașterea muzicii religioase — pe care el o adora — și pînă la grija pentru domeniul Graceland.

Dorința mea de a-i face pe plac era atît de copleșitoare încît aproape că-l enerva. Întotdeauna găsea o justificare pentru faptul că celelalte legături ale lui nu rezistaseră în timp.

— Fie că erau fete de la oraș și nu se adaptau la stilul meu de viață hollywoodian, spunea el, fie că erau actrițe și se preocupau prea mult de carieră.

Dar cum putea pune punct unei legături cu o parteneră care se străduia să-l mulțumească, așa cum făceam eu?

Deseori mă autocompătimeam și mă înfuriam pe Elvis că mă puneă într-o situație care efectiv mă obliga să fiu singură săptămîni la rînd.

Plictisită, m-am apucat să explorez podul casei de la Graceland. Cîndva o întrebaser pe bunica ce se găsea acolo, iar ea îmi răspunsese:

— A, nimic, iubito! Numai niște vechituri. Doamne, n-am mai urcat în pod de nu mai știu cînd. Habar n-am ce-o mai fi pe sus — sau cine!

Nu încăpea îndoială că în pod se petrecea ceva. Deasupra bucătăriei se auzeau multe zgomote bizare. Bunica spunea că au ajuns și la ea astfel de zgomote, în timp ce stătea întinsă în pat, fără să doarmă, rugîndu-se să se facă odată dimineață, după ce nu închisese ochii toată noaptea. Își imagina că ar fi putut fi spiritul lui Gladys, care continua să vegheze asupra lui Elvis.

— Crezi în spirite, bunico? am întrebat-o.

— Sigur că da, iubito. Umblu de colo-colo prin toată casa și le simt peste tot în jurul meu. Întreab-o pe Hattie, ea știe. Și ea le-a simțit.

Hattie era o negresă grasă, foarte credincioasă și devotată. Stătea cu bunica și cu mine noaptea, atunci cînd Elvis lipsea de acasă, păzindu-ne cu prețul vieții și cu ajutorul unui pistol mic, pe care-l ascundea la îndemînă, sub pat, în fiecare seară.

Odată, după ce Hattie a stins luminile, am întrebat-o:

— Hattie, și tu crezi că-n pod sînt spirite, așa cum spune bunica?

— Păi, don'soară Priscilla, tot ce pot io să-ți zic e că aud glasuri ciudate, cum n-am mai auzit în nici o casă pe unde am fost. Alteori e cumplit de liniște — un fel de tăcere la fel de neobișnuită. Da' nu te-ngrijora, fetița mea. Dacă-s ceva spirite, n-o să-ți facă nici un rău.

— Amin, a încheiat bunica.

A doua zi, m-am hotărît să mă aventurez în podul casei, ca să văd cu ochii mei ce se petrece acolo. În timp ce

urcam scările, mi-am plimbat mîna de-a lungul balustradei auriu, observînd că ici-colo vopseaua era luată.

— Nu crezi c-ar fi cazul s-o revopsim, Dodger? am strigat.

Bunica rămăsese în capătul de jos al scării. Auzindu-mă, a ridicat jaluzelele, ca să se uite mai bine.

— Aşa e, iubito, ar trebui să-i spunem lui Vernon. Chiar că arată urît.

— Poate n-ar fi rău să terminăm balustrada înainte să se întoarcă Elvis, ca să-i facem o surpriză. Mîine dimineaţă am să vorbesc cu domnul Presley.

După ce-am urcat scările, am intrat în pod, unde am descoperit lumea lui Elvis.

Se aflau acolo mai multe cufere, în care-şi pusese efectele militare. Puteam vedea televizoare şi piese de mobilier vechi, care se găsiseră în dormitorul lui cu ani în urmă. Am trecut cu mîna peste pernele unei canapele, întrebîndu-mă cine stătuse acolo, alături de el.

Simţind că mă cuprinde gelozia, mi-am îndreptat privirea în altă parte. Am găsit două dulapuri unul lîngă celălalt şi l-am deschis pe primul. Era plin cu haine de la începutul carierei lui Elvis: scurte negre, din piele, căşti de motociclist, precum şi o cămaşă trandafirie, cu care-l văzusem în filme. Îmi plăcuse grozav cum îi stătea în ea şi-aş fi vrut s-o mai poarte şi acum.

Am cotrobăit peste tot, cu o curiozitate crescîndă. Mi se părea că sînt aproape de Elvis, acum că-i atingeam lucrurile şi mă obseda întrebarea cu ce fată fusese pe-atunci: Dixie, Judy, Anita, Bonnie? Eram atît de posesivă, trebuia neapărat să ştiu.

Pe urmă, am dat de niște scrisori, ascunse sub un pull-over vechi: scrisori de la Anita, trimise pe adresa din Bad Neuheim. Le-am aranjat în ordine cronologică, de la sosirea lui în Germania și pînă la data plecării, apoi am rămas acolo ore întregi, reflectînd asupra fiecăreia.

Anita scrisese cel puțin două scrisori pe săptămînă, care — în mare — conțineau aceleași idei: îl iubea, îi era dor de el și număra zilele pînă la revedere — întocmai cum făcusem și eu. Îl cucerise ca amant exact în momentul cînd eu îl pierdeam. Cu siguranță, Elvis îi declarase că era singura iubire adevărată din viața lui. Descumpănită și îndurerată, mi-am dat seama că-i scrisese „Fărîmîței“ lui — așa o alinta — că abia aștepta să vină acasă și s-o reîntîlnească — asta chiar în perioada în care mă ținuse strîns în brațe, spunîndu-mi ce greu îi era s-o părăsească pe „Fetița“ lui.

M-am simțit înșelată, așa cum probabil s-a simțit și ea cînd a auzit și-a citit despre mine.

Întorcîndu-mă în pod în ziua următoare, cu gîndul să cercetez cel de-al doilea dulap, am dat de lucrurile lui Gladys — haine, fotografii vechi și alte hîrtii. Era cît se poate de straniu să-i vezi toate rochiile atîrnînd frumos, în șifonier. Știam că Elvis ceruse să fie puse acolo. Nu putuse să renunțe la nici unul din obiectele ei personale.

Am probat una din rochii, constatînd că și ei îi plăceau materialele moi, așa cum îmi plăceau și mie. După mărimea rochiei, mi-am dat seama că fusese o femeie corpolentă, iar țesăturile denotau faptul că o interesa mai mult moliciunea materialului decît stilul sau croiala. Îi plăcea să se îmbrace simplu și comod. M-am simțit vinovată că-mi pusesem rochia ei, dar așa am înțeles mai bine cum

fusesse Gladys Presley: o femeie cu o inimă de aur — așa cum o descriesese bunica — dar vai și-amar dacă o supărai! Când se înfuria, „blestema ca un marinar și se mînia pîn' la Dumnezeu“.

Mi-a părut rău — pentru Elvis, pentru Gladys, pentru noi toți — fiindcă adversarul nostru era moartea.

„Viața ar fi fost cu totul alta dacă Gladys ar fi trăit și acum“, m-am gîndit, plîngînd de parcă ar fi fost vorba de mama mea.

În cămăruța aceea puteam simți prezența lui Gladys, la fel cum îi intuiam tristețea și singurătatea. Poate că bunica și Hattie auziseră spiritul ei.

Deodată, în deschizătura ușii a apărut capul lui Hattie. Amîndouă am țipat înspăimîntate:

— Ce cauți tu aici?

— Fata mea, asta nu-i un loc pentru tine. Prea multe amintiri dureroase. Pe lîngă asta, e un întuneric de te trec fiorii. Singurul motiv pentru care am urcat aici e că don'soara Minnie își făcea griji.

Și Hattie s-a îndepărtat îndată, fluturîndu-și mîinile pe deasupra capului, în timp ce spunea în șoaptă:

— Nu, don'soară, nu-mi place deloc aici!

21

Cu următoarea ocazie cînd Elvis s-a întors la Los Angeles, unde trebuia să înceapă turnarea filmului *Kissin' Cousins*, l-am însoțit și eu. Îmi plăcea foarte mult orașul Los Angeles. Era plin de viață, în comparație cu ritmul lent cu care mă obișnuisem la Memphis. Iar ceea ce mă încînta mai mult ca orice era că mă simțeam o parte din lumea lui Elvis.

Agenda încărcată și viața lui de zi cu zi deveniseră acum pentru mine realități concrete, nu evenimente îndepărtate, relatate în cursul unor convorbiri telefonice nocturne.

Problema era că în viața lui încă exista Ann Margret, deși filmul făcut împreună, *Viva Las Vegas*, fusese terminat cu șase săptămîni în urmă. Ziarele relatau zilnic legătura lor din ce în ce mai strînsă, iar eu primeam fiecare articol ca pe-o palmă în plin obraz. Mă întrebam cînd se vor termina toate astea — știrile, hîrfa, idila.

Într-o după-amiază, Elvis s-a întors de la studio ținând în mână un ziar, furios la culme.

— Nu pot să cred c-a făcut una ca asta!

Dezgustat, a zvîrlit ziarul de perete.

— A avut nerușinarea să anunțe că sîntem logodiți.

Deși știam dinainte care va fi răspunsul, am întrebat:

— Cine?

— Ann Margret. Toate ziarele mari din America au tăbărit asupra știrii. Zvonul s-a răspîndit ca o molimă!

Întorcîndu-se spre mine, a spus:

— Iubito, va trebui să te rog să pleci. Presa o să înceapă să se înființeze pe la porți și să se țină scai, cerîndu-mi declarații. Colonelul e de părere c-ar trebui să te întorci la Memphis pînă se liniștesc lucrurile.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Deodată, după atîtea luni de tăcere insuportabilă, nervii mi-au cedat și-am început să țip:

— Ce se petrece aici? M-am săturat de toate secretele astea! Telefoane! Bilețele! Ziare!

Am luat un vas cu flori și l-am azvîrlit în cealaltă parte a camerei, unde s-a izbit de perete și s-a făcut țandări.

— O urăsc! am strigat. De ce nu-și mută fundu-n Suedia, acolo unde-i e locul?

Elvis m-a înșfăcat și m-a trîntit pe pat.

— Fir-ar a dracului de treabă! Uite ce e: n-am știut că afacerea o să-mi scape din mână. Eu vreau o femeie care să înțeleagă că astfel de lucruri pur și simplu se întîmplă.

S-a uitat la mime sever și pătrunzător.

— Ai de gînd să fii tu femeia aia sau nu?

L-am fixat cu privirea, furioasă și sfidătoare, detestându-l pentru ceea ce pretindea de la mine.

După o îndelungată tăcere, furia ni s-a domolit considerabil. Căutînd din nou cu disperare să-i fiu pe plac, am spus:

— Plec mîine. Te aștept la Memphis.

Elvis m-a urmat după două săptămîni. În noaptea cînd s-a întors, n-am avut prea multe să ne spunem. Ne-am adresat unul altuia zîmbete forțate.

Din fericire, în jurul nostru erau o mulțime de chipuri familiare, a căror prezență a reușit să mascheze acel moment penibil.

După ce toți au plecat, noi doi a trebuit, totuși, să avem o confruntare. El s-a apropiat de mine, mi-a luat fața în mîini, m-a privit în ochi și mi-a declarat:

— S-a terminat, Cilla. Îți jur. S-a terminat.

N-am spus nimic. Tot ce-am făcut a fost să ascult cu atenție, în vreme ce el a continuat:

— Cred că m-am lăsat antrenat într-o situație care mi-a scăpat de sub control încă de la început. Ea și cu mine venim din două lumi diferite. Nu-mi place să fiu exploatat. Nu pot trăi astfel. Să nu mă înțelegi greșit. E o fată drăguță, dar nu-i de mine.

Nu voiam să mai aud nimic. Am ridicat privirea spre el, doar pe jumătate atentă la ce povestea; în același timp, mă întrebam cum voi putea rezista, știind că viitorul îi va aduce noi și noi tentații. Dragostea era mult mai complicată decît mi-aș fi imaginat vreodată.

Tăcerea dintre noi s-a prelungit pînă ce Elvis n-a mai suportat și mi-a spus:

— Să dăm totul uitării. Te rog, iartă-mă!

Apoi, cu acel aer de puștan, care întotdeauna îmi înmuia inima, mi-a spus, reluînd fraza favorită a lui Flip Wilson¹: „Cred că și-a vîrît dracul coada.”

Am încuviințat.

Acum m-aș arăta ceva mai sceptică.

Și mai era un amănunt care se cerea pus la punct. M-am dus în baia lui, i-am deschis trusa de machiaj și-am scos de acolo o telegramă, pe care știam că o primise mai devreme. Scria doar atît:

Pur și simplu nu înțeleg.

Scoobie.

Era de la Ann Margret. Știam. Scoobie reprezenta numele pe care și-l dăduse singură, așa cum mi-a mărturisit Elvis mai tîrziu. Cuvintele ei relatau titlul primului disc de succes pe care-l înregistrase la începutul anilor șaizeci. Devenise clar că Elvis se despărțise complet de ea, rupînd orice legătură.

— Mă deranjează să știu telegrama aici, i-am spus.

Fără să ezit, am rupt-o bucățele și pe deplin satisfăcută, am aruncat-o în closet, trăgînd apa.

— Aproape nimic nu-ți scapă, Fetișo, așa-i? La cît ești de mică, te porți exact ca o femeie.

Rîdea.

— Am impresia că trebuie să fiu cu băgare de seamă.

I-am răspuns la zîmbet, dar în sinea mea mi-am spus: „Nu. Eu trebuie să fiu cu băgare de seamă”.

¹ Flip Wilson — actor și cîntăreț american, născut în 1933. (n.t.)

Prietenia și respectul profesional reciproc dintre Elvis și Ann Margret aveau să se mențină pînă la moartea lui.

După pățania cu Ann Margret, am bănuir că existau și alte femei. Din cînd în cînd, citeam sau auzeam că Elvis avea o idilă cu ultima sa parteneră. Vedeam fotografii în presă, înfățișîndu-i pe amîndoi gonind pe Sunset Boulevard, călare pe noua lui motocicletă, sau auzeam că Elvis a cumpărat o mașină nouă pentru cine știe ce starletă, chiar înainte de începerea filmărilor.

Bineînțeles că nu dădeam crezare la tot ce auzeam. Era greu de făcut distincție între bîrfă și realitate și mă frămîntam îngrozitor.

Înainte de-a începe să călătoresc alături de Elvis cu titlu permanent, am descoperit bilețele și ilustrate; ascunse pe un raft din dulapul lui, în care se spunea: „M-am simțit extraordinar, iubitule. Îți mulțumesc pentru seara aceasta“, sau „Cînd vom putea fi din nou împreună? Au trecut două zile și mi-e dor de tine“.

Cînd am dat glas bănuielilor ce mă chinuiau, a negat tot și m-a acuzat că „mi se năzare“. Mi-a spus că eram o caraghioasă dacă acordam credit reporterilor de scandal. Totuși, nu puteam uita că-mi răspunsese același lucru și cînd îl întrebam despre Ann Margret.

Dacă i-aș fi cerut cu adevărat socoteală, exista întotdeauna riscul să mă amenințe că mă trimite acasă, la părinți. Știa că tactica asta dădea de fiecare dată rezultate. Prima oară cînd a aplicat-o, turna filmul *Spinout* și discutam despre partenera lui, Shelley Fabares.

I-am propus să asist și eu la filmare, ca s-o cunosc.

— Ar fi mai bine dacă n-ai veni, mi-a spus.

— De ce nu? Și-așa n-am nici o ocupație. Aș putea veni și-apoi am lua prânzul împreună.

Era clar că spusesem ce nu trebuie. Mi-a aruncat o privire amenințătoare, apoi a zis, calm:

— Ajunge, femeie! Nu vreau să mai aud nici un cuvânt.

Am făcut prostia să nu țin seama de avertismen-tul lui.

— Atunci, am insistat eu, ai ceva de ascuns și nu vrei să aflu eu?

L-a cuprins furia.

— N-am dracului nimic de ascuns. Ai devenit cam agresivă și cam pretențioasă. N-ar fi rău să mergi un timp să-ți mai vezi părinții!

Șocată, am țipat:

— Să știi că nu mă duc!

— Eu cred c-ar trebui să te duci. De fapt, am să te și ajut.

S-a îndreptat spre șifonierul meu și a început să-mi arunce pe jos toate hainele, cu umerase cu tot, iar deasupra lor mi-a trântit valiza.

— Așa, femeie! Și-acum, fă-ți bagajul!

Nu-mi venea să cred că poate reacționa atât de violent. Existau patru posibilități: ori era nevinovat, ori îl făcusem să se simtă vinovat, ori era vinovat iar eu îi accentuasem sentimentul de vinovăție, ori pur și simplu îl dezgusta subiectul inept al filmului și mă alesese pe mine drept țap ispășitor.

Plângînd cu sughițuri, am început să-mi fac bagajele, în timp ce el s-a întors și a ieșit din cameră. Cîteva clipe

mai târziu, l-am auzit strigându-i lui Joe să rezerve un bilet de avion.

— Pentru primul zbor spre Europa. Se întoarce acasă, la părinți.

În glasul lui era ceva definitiv, o intonație pe care nu i-o mai auzisem niciodată pînă atunci. Înnebunită, am început să împățuresc hainele, în timp ce el continua să strige din camera cealaltă. Am împachetat încet, amețită de lovitura pe care o primisem.

Cînd a revenit în cameră, m-am simțit umilită. Am continuat să-mi strîng hainele, hohotind de plîns, fără să mă pot stăpîni.

— La dracu'! Ești prea pretențioasă! a spus, privindu-mă țintă. Grăbește-te! E timpul să pleci.

M-am ridicat încet și am pornit către ușă. Chiar în clipa cînd am ajuns în prag, mi-a pus mîna pe umăr, răsucindu-mă spre el, și apoi a urmat minunea: m-am trezit în brațele lui, care mă înlănțuiau cu putere.

— Acum înțelegi?

În timp ce vorbea, eu continuam să-i plîng pe umăr.

— Înțelegi că aveai nevoie de asta? Aveai nevoie de cineva care să te aducă pînă în punctul de criză, ca să-ți cunoști lungul nasului.

Am răsuflet ușurată, fericită să mă pot cuibări din nou la pieptul lui.

În acea clipă, aș fi acceptat orice mi-ar fi spus. Ceea ce n-am înțeles decît mult mai târziu era că Elvis folosea această tehnică pentru a mă ține sub control.

De-acum trăiam alături de Elvis de aproape doi ani și luasem obiceiul să călătorim împreună. Părinții mei, care se întorseseră din Germania, locuiau deocamdată la unchiul meu, Ray, în Connecticut, de unde aveau să plece la Baza Aeriană Travis, de lângă Sacramento. Eram nerăbdătoare să-i revăd, și totuși nu suportam ideea de-a părăsi Graceland. Dincolo de aceste porți, legătura noastră se rupea. Mă temeam că singura clipă când mă voi găsi departe de lumea lui va fi exact momentul când cineva îmi va lua locul.

Cu toate acestea, simțeam nevoia să-mi văd părinții. Mi se făcuse foarte dor de ei. Eram foarte conștientă de faptul că apariția mea — într-o rochie strîmtă, mulată pe corp, pantofi cu toc înalt și ascuțit, machiată puternic, cu părul vopsit negru ca abanosul și ridicat în creștetul capului

Într-un coc uriaș — va stîrni, ca de obicei, din partea lor o reacție, și nu de încîntare, însă mă hotărîsem să nu schimb nici un detaliu din înfățișarea pe care Elvis mi-o crease cu atîta trudă. Am luat avionul spre Connecticut, unde totul s-a petrecut după așteptări. Și de data asta, părinții mei au fost atît de șocați cînd m-au văzut, încît abia au putut scoate un cuvînt. Mai tîrziu, tata mi-a spus că de sub machiaj, ochii mi se vedeau „ca două găuri făcute în zăpadă de un jet de urină“.

Nici restul weekend-ului n-a adus vreo ameliorare. Nu fusesem sinceră în privința relațiilor mele cu Elvis și a stilului de viață pe care-l duceam. Anticipînd cîteva întrebări incomode despre viitor, mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în camera mea. Dar întrebările n-au putut fi evitate.

— Cum e viața la Graceland?

— E adevărat că Elvis nu iese niciodată din casă?

Mi s-a părut că insistența lor era o imixtiune în problemele mele particulare, așa încît le-am dat răspunsuri evazive.

Părinților nu le-a plăcut nici atitudinea, nici pornirea mea defensivă. Cînd m-au întrebat cum terminasem școala, ce rezultate obținusem și dacă aveam la mine carnetul de note, n-au făcut decît să-și arate interesul și preocuparea pentru binele meu, lucru cît se poate de firesc. De asemenea, voiau să știe dacă aveam de gînd să urmez un colegiu. Deși singurul meu proiect de viitor era să merg oriunde se ducea și Elvis, i-am anunțat că intenționez să-mi continui studiile. Am încercat să le spun ceea ce țineau neapărat să audă

de la mine și, în același timp, să le fac cât mai puține confidențe, convinsă fiind că dacă aş vorbi ce nu trebuie, m-ar lua înapoi acasă.

De la acel weekend, am început să-mi evit părinții. Însă ei știau că l-am urmat pe Elvis la Los Angeles pe timpul filmărilor și voiau să-mi petrec weekend-urile cu ei, la Sacramento. Dorința lor reprezenta pentru mine o problemă. Nici nu concepeam să-mi dedic timpul altcuiva decât lui Elvis, îndeosebi weekend-urile când nu lucra. Totuși, când și când, mai făceam câte un drum la Sacramento, fiindcă dacă nu-mi vizitam părinții, atunci ne vizitau ei pe noi. Cunoșteam firea irascibilă a lui Elvis și nu știam niciodată ce l-ar putea face să-și iasă din sărite.

Am fost mai cu seamă neliniștită atunci când părinții au hotărât să-i ducă pe frații și pe sora mea la Disneyland pe timpul weekend-ului și să treacă să ne vadă la Bel Air. I-am convins că Bel Air necesita un ocol prea mare și le-am spus că mie mi-ar fi mai ușor să vin să-i întâlnesc în Disneyland.

Mi-am petrecut weekend-ul acolo, cu ei, însă duminică părinții au insistat să mă conducă acasă. Bineînțeles că a trebuit să-i invit pe toți la cină.

M-au lăsat la poartă și s-au dus la un hotel din apropiere, ca să-și ia cameră și să se schimbe. Am intrat în casă în fuga mare, înspăimântată că eram nevoită să-i aduc acolo. Desigur, nu puteam să le spun că dormeam cu Elvis și am hotărât că trebuia să-i fac să creadă că am camera mea.

L-am rugat pe Charlie Hodge, unul din angajații lui Elvis, să-mi împrumute camera lui. Am alergat înapoi și

Încolo prin hol, cărînd lucruri din camera lui Elvis și punîndu-le într-a lui Charlie. Mi-am aranjat sticlutele cu parfum pe măsută, mi-am atîrnat cîteva haine în șifonier, pe care l-am lăsat, strategic, pe jumătate deschis, și în cele din urmă mi-am așezat pe pat toți căteii împăiați și ursuleții pe care mi plăcea nespun să-i colecționez.

În seara aceea, la cină, Elvis a fost de-a dreptul fermecător, dar eu mă simțeam prea îngrozită ca să mănînc. Întotdeauna eram neliniștită cînd Elvis și tata se găseau împreună, pentru că nu știam niciodată ce are de gînd să-l întrebe tata. Elvis se înfură deseori, pentru că foarte multă lume era curioasă în privința „obișnuiților casei”, întrebînd tot timpul cu ce se ocupa unul sau celălalt și de ce Elvis avea nevoie de atîția în jurul său. Cînd am încercat să-i spun tatălui meu să fie mai puțin curios, n-am reușit decît să-i stîrnesc curiozitatea.

— De ce să nu-i pun întrebări? a ripostat el. Ce-i de ascuns aici?

După cină, le-am arătat casa. Am încercat să le prezint camera mea, cu un aer la fel de indiferent ca și pe celelalte.

— Vedeți, fereastra dă spre curtea interioară, le-am spus, fără să mă tulbur. Acum haideți să vă arăt camera lui Elvis.

Am deschis ușa dormitorului lui, rugîndu-mă la Dumnezeu să nu-mi ceară nimeni să vadă uriașele dulapuri, în care puteai intra cu totul, pentru că dacă ar fi deschis un șifonier, mi-ar fi găsit acolo toate lucrurile. Am observat cu groază că un pantof de-al meu rămăsese lîngă pat. Am reușit să-l împing cu piciorul dedesubt.

În chip cu totul miraculos, seara s-a desfășurat fără incidente. Deși părinții nu mi-au pus nici o întrebare în legătură cu camera mea, sînt convinsă că n-au crezut o iotă din toată povestea.

În noaptea aceea, cînd Elvis și-a aruncat privirea în camera lui Charlie și-a văzut-o plină de animale împăiate, a pufnit în rîs.

Am continuat să-mi supraveghez stilul de viață. Mă temeam în permanență că vor încerca să cunoască mai îndeaproape relația mea cu Elvis. Deocamdată s-au mulțumit să pună întrebări referitoare la viitorul nostru împreună.

— Cît o s-o mai țineți așa? au vrut ei să știe. Care sînt intențiile lui? Aveți ceva planuri de viitor? Dacă nu, de ce nu-ți faci bagajele, să vii acasă? După părerea noastră, ar cam fi timpul.

Tocmai de-aceste cuvinte mă temeam cel mai mult. Întotdeauna le spuseseam:

— O ducem cît se poate de bine. Sînt sigură că totul se va sfîrși așa cum trebuie.

Le-am oferit înghețată de vanilie, cu fursecuri, frișcă și o cireasă deasupra — astfel încît totul să pară cu adevărat promițător.

23

Lucrurile nu erau chiar așa promițătoare pe cât îi făcusem pe părinții mei să creadă. Elvis și cu mine nu puteam fi cu adevărat fericiți împreună, pentru că el avea nemulțumiri în privința carierei. La prima vedere, reușise: era cel mai bine plătit actor din Hollywood, cu contract de trei filme pe an, cu un salariu amețitor, la care se adăugau cincizeci la sută din profituri. Însă în realitate, cariera lui de excepție își pierduse strălucirea. Prin 1965 publicul mai putea avea acces la Elvis doar prin filme și discuri. Nu mai apăruse la televiziune de la spectacolul de gală din 1960, realizat împreună cu Frank Sinatra, și nu mai dăduse concerte în direct din primăvara lui 1961.

Vînzările de disc arătau că enorma sa popularitate începuse să scadă. Discurile nu mai intrau automat în Top Ten și nici unul nu mai fusese declarat discul anului, începînd din primăvara lui 1962.

Elvis punea această pierdere a popularității pe seama filmelor de duzină pe care le făcuse. Detesta subiectele lor banale și viteza cu care erau turnate, însă ori de câte ori se plîngea Colonelului, acesta îi reamintea că astfel câștigau milioane, iar faptul că ultimele două filme serioase pe care le făcuse, *Flaming Star* și *Wild in the Country*, nu avuseseră succes la public demonstra că admiratorii lui voiau să-l vadă numai în filme muzicale.

Ar fi putut pretinde scenarii mai bune și mai încheigate, dar n-o făcea. Aceste lucruri se datorau în mare parte stilului de viață îmbelșugat pe care-l adoptase și cu care se obișnuise. Totuși, principalul motiv era că nu avea forța de-a se împotrivi Colonelului.

În ce privește viața personală a lui Elvis, nu existau opreliști și toată lumea putea afla ce și cum simțea el. Însă cînd trebuia să-l înfrunte pe colonelul Parker, Elvis bătea în retragere. Ura latura afaceristă a carierei lui, fiind capabil să semneze un contract chiar și fără să-l citească.

Era un artist pentru care actul creației însemna totul. Între el și Colonel exista o înțelegere nescrisă: Elvis se ocupa de partea artistică, iar Colonelul de afaceri. În consecință, Colonelul îl angajase pe Elvis într-o serie de filme proaste. În opinia lui, dacă genul se dovedise pînă atunci a fi un succes, ce rost avea ca Elvis să-și schimbe stilul?

Pe Elvis începuse să-l dezamăgească și muzica pe care o cînta. Deși în viața lui nu luase vreo lecție de specialitate, avea un simț muzical excepțional și iubea toate genurile de muzică — religios, operă, *rhythm and blues*, *country* și *rock*. Singurul ce nu părea a-l interesa foarte tare era jazz-ul.

Ani la rînd, Elvis se menținuse în fruntea clasamentelor de discuri, pentru că avusese de ales dintr-un număr de cîtece bune și pentru că i se dăduse mîna liberă să le înregistreze în stilul lui și în felul lui, astfel încît nu existaseră motive să-și piardă iluziile despre industria muzicii.

În studio, Elvis lucra bine cu oamenii în compania cărora se simțea în largul lui și știa exact ce fel de sunet dorea să obțină. Își alegea cu grijă instrumentiștii și vocile pentru armonie, iar atunci cînd îi plăcea cum se aud aceștia, propriul lui glas căpăta o nouă calitate.

Îl încînta nespus să îndeplinească vocile și se minuna de ambitusul tenorilor și basiştilor. În timpul înregistrării, se întrerupea, se ducea la grupul coral și armoniza cîntecele împreună cu ei, rîzînd și glumind, punîndu-i să cînte mai sus sau mai jos și încercînd să-i imite. De cele mai multe ori, cînd era în voce, putea cînta în registrul lor și chiar o făcea.

Dacă îi plăceau cîntecele, adora să înregistreze. Îi plăcea lucrul în echipă — glasul lui, corul și instrumentele fiind înregistrate la același volum. Nu voia ca vocea lui să iasă în evidență. Prefera sunetul de grup. Acesta era sunetul tipic al cîntețelor lui Elvis, și a fost grozav, pînă în ziua cînd Colonelul i-a spus că existaseră plîngerii din partea admiratorilor și a casei de discuri RCA, care protestau că nu-l pot auzi pe Elvis destul de bine. Indiferent că era sau nu adevărat, Colonelul a sugerat că glasul lui Elvis trebuia adus mult în fața celorlalte.

A fost una din puținele ocazii cînd Elvis l-a înfruntat, spunînd:

— Toată viața mea am cîntat astfel! Ce știu-ăia de la RCA despre muzică? Am să-mi cînt cîntecele așa cum vreau eu să se audă.

Totuși, inginerul de sunet nu lucra pentru Elvis, ci pentru RCA, drept care a pus grupul coral să stea mai în spate.

— Bătrînul își bate joc de înregistrările mele, ni s-a plîns Elvis lui Red West și mie într-o seară, în drum spre „Memphian“, cînd ne aflam pe bancheta din spate a limuzinei. N-am nici o șansă. RCA s-a luat după capul lui. La dracu'! Admiratorii n-au nici un chef să-mi audă vocea acoperindu-i pe ceilalți! Pe toți dracii! Așa a fost stilul meu! Abia dacă mă puteau înțelege. Asta-i făcea să vrea s-asculte. Vedeți cîntecele care azi sînt șlagăre — abia se pricepe ce zicem noi acolo. Tipul ar trebui să-și vadă de treburile lui și să nu-și mai vîre nasul într-ale mele!

Însă Elvis nu era capabil să meargă mai departe de-atît și-și pierdea curajul. Se împăcase cu gîndul acelor filme oribile, dar acum intrau în discuție cîntecele lui.

Colonelul nu era rău intenționat cînd punea aceste condiții, nici nu dorea să-și impună controlul asupra părții artistice a activității lui. Singura-i preocupare era să obțină astfel de rezultate încît banii să curgă gîrlă. Dar din clipa cînd Colonelul a încercat să treacă granița dintre domeniul afacerilor și cel al artei, steaua lui Elvis a început, încet-încet, să coboare.

Doream cu disperare să-l ajut, dar habar nu aveam cum anume. În ignoranța mea, mă străduiam să-l conving să discute cu Colonelul. Dar Elvis nu făcea decît să se înfurie și să-mi spună că nu știam ce vorbesc.

Nu înțelegeam cât îi era de greu să-și recunoască slăbiciunile, față de mine. Abia mai târziu mi-am dat seama ce importanță avea pentru el ca eu să-l cred stăpîn pe situație. De fiecare dată cînd îmi expuneam părerile prea vehement — mai ales dacă se deosebeau de-ale lui — îmi reamintea că el era bărbatul, iar eu, ca femeie, trebuia să stau la locul meu. Îi plăcea să spună că femeii i-a fost dat să stea la stînga bărbatului, aproape de inima lui, ca să-i dea putere prin simpla ei prezență.

Față de mine se purta ca un iubit și ca un tată, dar nici într-un caz, nici într-altul nu-și putea îndepărta armura, arătîndu-se vulnerabil sau cu adevărat intim. Eu tînjeam după o astfel de intimitate, de care aveam mare nevoie ca femeie.

Erau nopți cînd dormea agitat, încolțit de griji și temeri. Stăteam întinsă în pat lîngă el, întrebîndu-mă cu neliniște la ce oare se gîndea și dacă în viața lui exista loc și pentru mine. Pierduți fiecare în propria-i durere, nu eram în stare să ne dăruim unul altuia putere sau sprijin. Elvis era dominat de neputința de a-și asuma răspunderea propriei existențe, văzînd cum își compromitea principiile după care se ghidase întotdeauna — iar eu mă simțeam dominată de el, compromițîndu-mi viața, la rîndul meu.

Cînd lucrurile mergeau prost, Elvis îl chema pe Vernon și stăteau de vorbă ore în șir despre problemele lor. Îi spunea lui taică-său că se simțea singur și deprimat și că nimeni nu-l înțelegea. Cînd s-a întîmplat să aud astfel de vorbe, am început să cred că se referea la mine și să mă conving că îl dezamăgisem.

Arboram zîmbetul cel mai seducător, îmi puneam rochia cea mai frumoasă — adoptînd cea mai falsă dintr. toate înfățișările mele — și încercam să-i mai ridic moralul. Cînd nu-l puteam smulge din starea depresivă, se încuia singur în camera lui cît era ziua de lungă. Gestul mă înnebunea. De teamă să nu spun sau să nu fac ce nu trebuie, îmi învingeam adevăratele sentimente, așa înci pînă la urmă am căpătat un ulcer. Cu cît sporeau insuccesele, cu atît îl vedeam mai apăsător de griji, rezultatul fiind că a început să dea semne de boală. Pentru a-și alunga tristețea, acum i se prescriau antidepresive. Imensele resurse creatoare se risipeau inutil și Elvis nu se împăca deloc cu gîndul acesta.

Deși colonelul Parker îi cunoștea starea de spirit, între el și Elvis exista o veche înțelegere, conform căreia Colonelul nu trebuia să intervină în viața particulară a lui EElvis. În loc să discute deschis cu el, îi trimitea vorbă prin băieți. Era o situație foarte penibilă, iar băieții se arătau destul de sceptici. Colonelul obișnuia să-i roage pe Sonny West și pe Jerry Schilling să-l aducă și să-l ducă înapoi cu mașina la Palm Springs în weekend-uri. În timpul lungii călătorii, încerca să obțină de la ei cît mai multe informații, pe un ton nonșalant. Băieții erau foarte atenți. Dacă ar fi spus ce nu trebuia, ar fi însemnat să-l trădeze pe Elvis.

Cel mai greu era pentru Joe Esposito, care în calitate de lider al grupului, se vedea nevoit să stea o bună parte din timp în preajma Colonelului. Cînd Elvis a început să anuleze întîlniri sau să aibă un comportament bizar la filmări, Colonelul a spus:

— Ce se întâmplă cu Elvis, Joe? Nu arată bine deloc. Nu se poate să-l vadă lumea așa.

Joe era silit să se împartă între loialitatea față de Colonel și prietenia față de Elvis. Ținea la Elvis și-i respecta dorințele, dar în același timp, înțelegea că și Colonelul încheiase un contract și trebuia să livreze „produsul” pe Elvis.

Cînd Colonelul a afirmat că Joe îi relatase despre „starea mentală și emoțională” a lui Elvis — exprimare eufemistică pentru faptul de a se droga — Elvis a aflat și-a spus:

— N-am nevoie de ticăloși care să-i raporteze Colonelului ce fac sau ce se petrece în casa mea!

Și pe loc l-a concediat pe Joe. După șase luni l-a iertat și l-a luat înapoi. Stătea în firea lui Elvis să se facă floc și pară, ca pe urmă să șteargă totul cu buretele.

Treptat, am început să observ la Elvis o schimbare față de ziua cînd pășisem pentru prima oară la Graceland. La începutul relațiilor dintre noi, părea că-și poate stăpîni mai bine sentimentele.

Era un om capabil să se bucure de viață în toată plenitudinea ei, mai ales în momentele noastre de excepție. Ne plăcea mult să ne plimbăm seara, chiar înainte de-a se lăsa întunericul. De obicei, după aceea mergeam în casa lui Vernon, unde stăteam și ne uitam la televizor, în vreme ce tatăl și fiul se odihneau, fumînd cîte un trabuc și punînd țara la cale.

De multe ori, subiectul discuției era intenția lui Vernon de a-și schimba mașina — un Cadillac sofisticat, pe care i-l

dăruise Elvis — cu un Olds model 1950, la volanul căruia se simțea mai în largul lui. Lui Vernon îi plăceau grozav, mașinile și camioanele vechi, pe care le schimba odată la câteva luni, încântat de fiecare nouă achiziție.

Pe drumul spre casă, discutam cu Elvis despre destin — cum ne adusese unul spre celălalt, cum fusesem sortiți unul altuia, cum Dumnezeu, cu voința-i neștiută de nimeni, unise doi oameni venind din două colțuri ale lumii. Îmi plăcea să-l aud vorbind astfel. Făcea planuri de viitor, spunând că îi era hărăzit să fie cu mine și că niciodată n-ar putea trăi alături de altcineva. În această atmosferă de tandrețe, descopeream că mă puteam deschide spre el, exprimându-mi părerile fără înconjur.

Acum privesc înapoi și-mi dau seama că legătura noastră depindea de felul în care evolua cariera lui. În perioadele de inactivitate prelungită, deseori își ieșea din sărite.

Odată, umblînd printr-un teanc de discuri pentru un album RCA pe măsură ce asculta, nemulțumirea lui devenea tot mai vizibilă. Înainte de-a se termina un disc, trecea la următorul, simțindu-se din ce în ce mai descu-răjat. În cele din urmă, a dat peste unul care i-a reținut atenția și mi-a cerut părerea. Amintindu-mi de primul incident, petrecut în Las Vegas, am avut senzația că relația noastră ajunsese în punctul în care îmi puteam permite o opinie sinceră.

— Nu prea-mi placē, i-am răspuns.

— Ce vrei să spui? Cum adică nu prea-ți place?

— Nu știu... Îi lipsește ceva, ca să placă într-adevăr.

Am văzut cu groază un scaun zburînd drept spre mine. M-am ferit la timp, numai că pe scaun fuseseră stivuite mai multe discuri, dintre care unul m-a lovit drept în față.

Cîteva clipe mai tîrziu, mă ținea în brațe, cerîndu-și disperat iertare. Se spunea că moștenise temperamentul părinților. Mi se povestise că atunci cînd Gladys era furioasă, înșfăca o tîgaie și-o arunca după Vernon. Remarcasem de mult vorba aspră a lui taică-său. Această trăsătură genetică fusese transmisă și firii lui Elvis.

Cînd era mînios, îl simțeai cum vibrează. Tensiunea din încăpere creștea, atingînd un punct exploziv, și nimeni nu și-ar fi dorit să fie martor la izbucnire. Totuși, dacă cineva ar fi vrut să iasă din cameră, atunci devenea automat ținta furiei lui Elvis, chiar și eu. Ca atunci cînd a coborît scările, supărat nevoie mare pentru că nu-i fusese adus de la curățătorie costumul negru, pe care-l purtase numai în ziua precedentă.

— De ce nu mi-a fost adus încă, Cilla? a țipat el. Unde dracu' e blestematul ăla de costum?

Avea încă un costum, identic cu cel de la curățătorie, numai că Elvis îl voia numai pe acela.

Cînd era supărat, furia lui se abătea ca trăsnetul. Nimeni nu îndrăznea să protesteze la vorbele grele pe care le arunca. Nu puteam decît să așteptăm pînă ce trecea furtuna. Cînd se liniștea, își cerea scuze — nu dormise îndeajuns, ori dormise prea mult sau încă nu-și băuse cafeaua...

Uneori făcea scandal numai ca să-și impună punctul de vedere. Cînd își închipuia că ne poate servi o lecție,

dădea proporții exagerate cine știe cărui fleac și în timp ce tuna și fulgera, făcea cu ochiul cuiva din apropiere. Zece minute mai târziu, era în plină formă, lăsându-ne pe noi buimaci și storși de puteri.

Alteori, însă, ne înălța sufletește. Era un adevărat maestru în știința de-a ne supune voinței lui.

Elvis avea o fire complexă și plină de contradicții. Ne petreceam seara discutînd despre viața spirituală, ca apoi să privim filme de groază.

Într-o noapte, pe cînd vizionam cunoscutul film de groază *Diabolique*, Elvis s-a aplecat către mine și m-a întrebat dacă mă consideram curajoasă.

— Sigur.

Nu știam ce are de gînd, dar mă încînta perspectiva unei aventuri.

— Am să te duc într-un loc care-o să te umple de groază, așa cum am pătît și eu cînd am fost acolo prima oară.

După film, m-a luat de mîină și ne-am îngrămădit cu toții în limuzină. Elvis s-a adresat șoferului:

— Du-ne la morga din Memphis.

— Cum?

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Da. Acolo-i un tip care stă de pază. Am mai fost o dată la morgă. Mă plimbam de colo-colo prin săli, privind cadavrele, cînd deodată, ne-am pocnit unul de altul. Era să facem pe noi de frică, amîndoi!

— Vrei să spui că intrăm înăuntru?

— Teoretic nu-i voie, dar am eu metodele mele.

— O.K. Sînt pregătită.

Faima îi deschidea toate porțile. Mi s-a păruț straniu să colind prin sălile morgii. Erau tăcute, solemne, slab luminate. L-am apucat strîns de mîină pe Elvis. La început n-am vrut să mă uit, dar el m-a asigurat că trupurile stăteau cît se poate de liniștite și că după ce le voi privi prima dată nu-mi va mai fi chiar atît de frică.

Am hoinărit dintr-o încăpere în alta, uluită ce ușor mă acomodasem cu această priveliște neobișnuită. Eram calmă, de parcă aș fi fost într-o biserică.

Totul a fost bine, pînă cînd m-am uitat la o masă pe care zăcea un copilaș de vreo două-trei luni. L-am privit amîndoi, în tăcere.

— Ah, Doamne! am exclamat. E-așa de mic și de nevinovat! Oare ce s-o fi întîmplat? Nu are nici o cicatrice.

Îmi curgeau lacrimile pe obraz.

— Nu știu, a zis el încetișor. Uneori căile Domnului sînt de nepătruns. Cred că pur și simplu micuțului i-a fost dat să meargă la El.

Amîndoi am apucat mînuța copilului, iar Elvis a rostit o rugăciune.

După cîteva minute, ne aplecam deasupra unei femei între două vîrste, care tocmai fusese îmbălsămată. M-am uitat în altă parte.

— Asta-ți prinde bine, mi-a spus el. Uneori ai nevoie să vezi lucruri din astea. Există un fapt rece și dureros: realitatea. Când privești un cadavru, înțelegi ce trecător e totul și cum viața ta s-ar putea sfîrși în orice clipă.

Latura spirituală reprezenta un aspect dominant al firii lui Elvis. Pe cînd era copil și locuia la Tupelo, Mississippi, mergea cu regularitate la biserică, la Întîia Întrunire a Domnului. Fusesse crescut în spaima de focul iadului și aburii de pucioasă — ceea ce făcuse din el un om cu frica lui Dumnezeu — și în credința că muzica îl putea conduce la Porțile Paradisului. Elvis, Vernon și Gladys cîntaseră cîndva în corul congregației; acelea au fost momentele cînd muzica a pătruns pentru prima dată în sufletul lui Elvis. Se pricepea la tămăduirea spirituală; doar cu o simplă atingere a degetelor pe tîmplele mele făcea să-mi dispară și cea mai îngrozitoare migrenă.

Întotdeauna își ținea Biblia pe noptieră și deseori citea din ea. Acum, cînd disperarea i se accentua de la o zi la alta, începuse să caute sprijin și răspunsuri în alte cărți filozofice. Se cufunda în lucrările lui Kahlil Gibran¹. Mai ales una din scrieri, *Profetul*, îl încînta în mod deosebit. Mai citea *Siddhartha* de Hermann Hesse² și *Viața impersonală* a lui Joseph Benner. Se îndrăgostise atît de

¹ Kahlil Gibran (1883—1931) — poet, filozof și artist american, de origine libaneză. (n.t.)

² Hermann Hesse — scriitor german (1877—1962), autor al unor romane de esență etică (*Lupul de stepă*, *Jocul cu mărgelele de sticlă*). (n.t.)

mult de aceste cărți, încît le împrumuta prietenilor, colegilor de platou și admiratorilor. Aveau o mare influență asupra firii lui religioase; lui Elvis îi plăcea să reunească oamenii „în spiritul unei singure forțe, aflate în miezul tuturor lucrurilor — Dumnezeu Atotputernicul”.

Cît timp trăise mama sa, Gladys, Elvis avusese pe cineva față de care se simțea răspunzător, pe care-l respecta și care-i reamintea în permanență valoarea și originea sa. Gladys fusese cea care-l făcuse conștient de diferența dintre bine și rău, de pericolul ispitei și al traiului desfrînat.

— Mamă, spunea el, vreau să vii la mine la Hollywood, împreună cu tata. Acolo sînt o mulțime de oameni de afaceri, care turuie întruna și iau o mulțime de decizii, iar eu nu înțeleg nimic din toată vorbăria lor.

La început, Vernon și Gladys îl însoțeau pe Elvis în majoritatea ieșirilor importante din Sud și în vizitele la Hollywood, cînd turna primele filme. Judecata sănătoasă a lui Gladys reușise să-l apere de nesiguranța tinereții.

De la moartea ei, pentru Elvis au încetat să mai existe limite. Ea fusese forța care-l menținuse pe drumul bun. Acum cînd Gladys nu mai era, el se afla în permanență sfîșiat între etica personală și tentațiile din jur.

Pe la jumătatea deceniului șase, ne aduna și ne citea tuturor din Biblie, în refugiul nostru din Bel Air.

Într-o seară, stăteam lîngă Elvis, care ne citea pasaje din Biblie, cu mare înflăcărare. Chiar în fața noastră se găseau tinere admiratoare, cu bluze cît se poate de decoltate și fuste exagerat de scurte. Toate ascultau cu atenție — discipole căzute în extaz în prezența „Domnului” lor.

Predica a durat ore întregi, după care au urmat întrebări — perioadă în care fetele au încercat care mai de care să-i atragă atenția.

La picioarele lui se afla o tânără frumoasă, bine făcută, cu o bluză descheiată pînă la brîu. Aplecîndu-se, seducătoare, înspre el, l-a întrebat cu glas mîngîietor:

— Elvis, crezi că femeia de la fîntînă era fecioară?

Cum eu mă aflu chiar lîngă el, Elvis a evitat să acorde atenție farmecelor feminine ce i se dezvăluiau atît de direct.

— Scumpo, a răspuns el, la asta va trebui să te gîndești tu însăși. Personal, cred că Isus s-a simțit atras de ea. Dar e pur și simplu o părere. Nu afirm că asta a fost realitatea.

L-am privit stînd de vorbă cu fata aceea, furioasă că eram dată la o parte. „Ce tîmpenie!“ mi-am zis. „Oare el nu vede ce vrea individă? Era atît de evident!“

Elvis a respirat adînc și-a spus:

— Îmi place parfumul tău, scumpo. Cu ce te-ai dat?

— Chanel 5, a răspuns ea.

Chanel 5? Era și parfumul meu! De ce nu-l remarcase la mine? M-am ridicat încet și m-am dus în cabinetul de toaletă de lîngă camera noastră. Hotărîită să-i captez atenția, m-am îmbrăcat cu rochia care-i plăcea cel mai mult: una neagră, mulată pe corp, pe care o alesese chiar el.

După cîteva minute m-am întors și mi-am reluat locul de lîngă Elvis, care, preocupat să predice discipolilor săi, nici măcar nu-mi sesizase absența. Ca și cum atît n-ar fi fost de-ajuns, n-a remarcat nici că-mi schimbasem rochia.

Am reușit să-mi ascund dezamăgirea sub un zîmbet de circumstanță și o privire absentă, însă n-am putut să nu observ că din cînd în cînd le surîdea fetelor, sau le făcea cu ochiul.

Am pus și eu întrebări, la fel ca ele, dar fără tragere de inimă. Știam că fiecare dintre aceste tinere ar fi vrut să-mi ia locul. „Asta e“, m-am gîndit. „Dacă nu sînt apreciată, iubită sau dorită, am să termin cu el. Așa va fi mai bine pentru toată lumea“.

M-am ridicat și m-am dus în camera noastră. Am luat o sticlută pe jumătate plină cu pastile de Placidyl și mi-am făcut un plan, cu scopul de-a crea efectul dramatic care îmi închipuiam că-i va atrage atenția asupra mea. Apoi m-am uitat țintă la medicament, întrebîndu-mă: „Și dacă totuși mor?“

Pentru început, m-am decis să iau numai două pastile. În felul acesta, aveam timp să fac repede un duș, să-mi aranjez machiajul, să-mi pun cea mai frumoasă cămașă de noapte și să mă întind pe pat, într-o poziție teatrală, înainte de-a înghiți și restul pilulelor din flacon.

Am luat cele două pastile și am început să mă pregătesc pentru clipa fatală. Plîngînd, m-am gîndit să-i scriu cîteva rînduri, în care să-i destăinui tot ce nu fusesem niciodată în stare să-i spun prin viu grai: să-i mărturisesc dorința mea de-a fi din nou numai noi doi, ca în ceasurile lungi, petrecute în camera lui, pe cînd eram în Germania; să-i spun că eram geloasă pe fiecare femeie căreia îi acorda atenție și că uram clipele cînd între noi nu era decît tăcere, chiar dacă el pretindea că se gîndește la ceva; să-i explic că mă temeam

de firea lui violentă, care mă împiedica să mă exprim liber și cît doream să încerce să mă înțeleagă așa cum și eu mă străduiam cu disperare să-l înțeleg.

„Poate că pînă acum mi-a simțit lipsa“, mi-am spus.

Am alergat la ușă și mi-am lipit urechea de ea. L-am auzit rîzînd. Se distra grozav. Se distrau cu toții.

Mi-am dat seama că mă săturasem de toate. M-am gîndit că nu m-aș mai întoarce acum lîngă el, chiar dacă m-ar ruga în genunchi. Oricum, mă simțeam prea obosită.

Totuși, nu într-atît de obosită încît să uit cum voiam să mă găsească. M-am întins în pat, cu părul meu negru ca abanosul răsfirat pe pernele albe, cu buzele date cu ruj. În închipuirea mea naivă, credeam că-mi va lua în brațe trupul inert și că-mi va spune ce mult mă iubea, sărutîndu-mă ca să mă readucă la viață.

M-am silit să mai înghit o pastilă și-am rămas liniștită, în poziția în care voiam să mă găsească, așteptînd — parcă ore în șir — să adorm. Dar cu cît stăteam așa, cu atît îmi pierea somnul. Cu cît auzeam rîsul lui Elvis, cu atît mă înfuriam mai tare. Adrenalina, crescută din pricina mîniei, contracară efectul pastilelor.

N-a trecut mult și-am început să mă simt caraghioasă.

Apoi l-am auzit pe Elvis spunînd tuturor „noapte bună“, în timp ce se îndrepta spre dormitor. Am apucat prima carte care era la îndemîină și-am pus-o lîngă mine, ca și cum aș fi citit și m-ar fi furat somnul. L-am auzit intrînd și pășind fără zgomot către pat, apoi luînd în mînă cartea. A murmurat titlul, *Ascultătorul*. Mi-am imaginat că zîmbește, așa cum făcea de fiecare dată cînd mă vedea

citind cărți filozofice. S-a aplecat deasupra mea o clipă, gîndindu-se, probabil, ce frumoasă eram și cît trebuie să fi fost de obosită, dacă mă dusesem la culcare atît de devreme.

Apoi m-a acoperit grijuliu cu pătura și mi-a sărutat buzele, întredeschise cu artă. Toată furia și gelozia mi s-au topit ca prin farmec. Mi-am dat seama cît de puțină atenție era nevoie să-mi acorde, ca să mă simt fericită.

În aprilie 1964, în locul frizerului lui Elvis, Sal Orfice, a fost angajat Larry Geller. La vremea aceea, nici nu bănuiam că relația lor nu numai că-l va schimba foarte mult pe Elvis, dar va crea tensiune, invidie și teamă în interiorul grupului.

Cînd Elvis l-a cunoscut pe Larry, eu eram la Memphis, însă aflasem totul despre el din conversațiile noastre telefonice nocturne. Entuziasmul lui Elvis cu privire la noul său prieten era de-a dreptul molipsitor.

— N-o să-ți vină să crezi cînd ai să-l cunoști pe băiatul ăsta, Sattnin!¹ mi-a spus. Larry știe mai multe despre lumea spirituală decît toți predicatorii, preoții catolici și fanaticii oricăror religii la un loc. Stăm de vorbă împreună ore întregi, tot discutînd despre marii maeștri și

¹ Expresie afectuoasă, de alint, preluată din limbajul copiilor. (n.t.)

despre menirea mea pe lume. Am să-l invit la Graceland. Va contribui la dezvoltarea noastră spirituală.

Cînd Larry și soția lui, Stevie Geller, au venit la Graceland, am fost surprinsă să constat că amîndoi erau tineri și frumoși. El se arăta blînd și politicos, iar ea — amabilă, liniștită și la locul ei.

Totuși, mulți din grupul nostru, inclusiv eu, nutream bănuieli la adresa lor. Toți ne simțeam amenințați de relația strînsă dintre Elvis și Larry, care îl îndepărta pe Elvis de noi. Mai toată vremea stătea singur, citind cărți esoterice sau se adîncea în discuții cu Larry, pe tema orînduirii divine a universului.

Elvis descoperise că, pe lîngă Isus, mai existau și alți mari mentori spirituali: Buddha, Mahomed, Moise și alții, fiecare din ei „ales de Dumnezeu, într-un anumit scop“. Ceea ce observam acum la Elvis era manifestarea preponderentă a acelei laturi a ființei lui, care căuta cu nesaț răspunsuri la toate enigmele fundamentale ale existenței.

Îl întreba pe Larry de ce, dintre toți oamenii din lume, lui îi fusese menit să influențeze atîtea milioane de suflete. Dată fiind această situație privilegiată, ce putea face pentru a salva o omenire amenințată de boli, foamete și sărăcie? De ce exista atît de multă suferință omenească? Și de ce el nu era fericit, cînd avea mai mult decît și-ar fi putut dori cineva? Simțea că din viața lui lipsea ceva. Prin puterea de pătrundere a lui Larry, spera să afle calea de-a găsi răspunsuri la toate aceste întrebări.

Dorea foarte mult ca noi toți — și mai ales eu — să ne însușim aceleași cunoștințe pe care le acumula el. Fericit

să ne împărtășească totul — așa cum făcuse și cu discuțiile despre Biblie — la Los Angeles ne citea ore în șir și ne dădea cărți care își închipuiau că ne interesează. Mi-a declarat că, pentru a ne potrivi perfect sufletește, trebuia să mă alătur lui în căutarea de răspunsuri la întrebările existențiale. Ca să mă ajute, mi-a dat câteva cărți voluminoase, printre care *The Initiation of the World* de Vera Stanley Adler.

A fost de părere c-ar trebui să merg la conferințele filozofului și autorului metafizic Manley P. Hall. M-am supus. Conferințele mi s-au părut dificile și greu de suportat, însă am reușit să supraviețuiesc, cu speranța că „va trece și asta“.

Apoi a început să-l intereseze *Cartea numerelor* a lui Cheiro, care definea trăsăturile de caracter și particularitățile fiecăruia, în funcție de ziua și luna nașterii. Ca să afle compatibilitățile din interiorul grupului, Elvis a adunat cifrele reprezentând data nașterii fiecăruia din noi. Am așteptat îngrozită, rugându-mă la Dumnezeu ca numărul meu să fie un șase, un șapte sau un opt, astfel încât să fiu compatibilă cu el, care avea opt. Din fericire, numărul meu s-a potrivit cu al lui.

Deși mă străduiam din răputeri să-i fiu o prietenă de suflet și să devin mai conștientă de mine ca ființă spirituală, inima mea tînjea tocmai după ispitele pe care el se lupta să le învingă.

În timp ce așteptam răbdătoare la Graceland ca Elvis să se întoarcă din drumurile lui, timp în care plănuiam

pentru amîndoi vacanțe romantice, el se lupta să reziste ispitelor lumești și-și imagina că traversează o perioadă de purificare fizică și spirituală. Toate ispitele sexuale veneau în contradicție cu idealul la care aspira, și Elvis nu voia s-o înșele pe fata care-l aștepta acasă, pregătindu-se să-i devină soție.

Se simțea vinovat și descumpănit de reacția lui naturală la avansurile feminine și-mi închipui că aceasta era teama lui cea mare, atunci cînd venea vorba de căsătorie. Mă iubea și dorea din tot sufletul să-mi fie credincios, însă niciodată nu era sigur că va putea rezista ispitei. Ducea o luptă crîncenă, ajungînd chiar pînă în punctul în care a simțit că trebuia să-mi reziste și mie.

— Cilla, mi-a spus într-o seară, înainte de-a merge la culcare. Am să te rog să fii foarte înțeleghătoare în următoarele săptămîni, sau atît cît va dura. Cred că va trebui să mă silesc să fac față tentațiilor sexuale.

— Dar de ce? Și de ce față de mine?

Avea un aer foarte grav.

— E necesar să ne controlăm dorințele, ca să nu ne domine ele pe noi. Dacă ne putem stăpîni dorința sexuală, atunci ne putem stăpîni toate celelalte dorințe.

Cînd ne suiam în pat, își lua doza obișnuită de somnifere, apoi mi le întindea pe-ale mele, după care, luptînd cu somnolența pe care ne-o dădeau pastilele, ne cufundam în cărțile lui metafizice.

În calitate de suflet-geamăn, se presupunea că trebuie să caut răspunsuri cu aceeași fervoare ca el, numai că eu nu puteam suferi să citesc broșurile alea plicticoase, care

zăceau de jur împrejurul nostru în pat, în fiecare seară. De regulă, la cinci minute după ce deschideam una, adormeam buștean. Iritat de vizibilul meu dezinteres, mă trezea, ca să ne bucurăm împreună de un pasaj plin de miez. Dacă îndrăzneam să protestez cît de puțin, spunea:

— Niciodată n-o să meargă treaba cu noi doi, Cilla, pentru că nu te interesează nici persoana mea, nici filozofiile mele.

Apoi adăuga, cu asprime:

— Sînt o groază de femei gata să împartă cu mine aceste lucruri.

În fața unor astfel de amenințări, mă sileam să mă ridic în capul oaselor și să citesc pasajul. Literele îmi dansau prin fața ochilor, ca într-un fel de ceață.

Aș fi vrut să împărțim gînduri romantice, nu religioase. Încercam să mă cuibăresc cît mai aproape de el, simțindu-i căldura trupului. El îmi spunea să stau dreaptă și să ascult, după care îmi citea încă un pasaj, repetîndu-l de cîteva ori, ca să fie sigur că i-am prins sensul. N-am mai putut suporta. Mi-am pierdut controlul și-am început să țip.

— Nu mai pot! Nu mai vreau s-aud nimic! M-am săturat, m-am plictisit să-ți tot aud glasul repetîndu-mi mereu aceleași și aceleași lucruri! Simt că în-ne-bu-nesc!

Făcusem o criză de isterie: îmi smulgeam părul din cap ca o dementă.

— Ce vezi? i-am strigat. Spune-mi, ce vezi?

El s-a uitat fix la mine, cu pleoapele pe jumătate lăsate.

— O nebună, o nebună nenorocită, care bate cîmpii! mi-a răspuns, articulînd cuvintele cu greu, din cauza somniferelor.

Am căzut în genunchi lîngă el, plîngînd:

— Nu, Elvis, nu o nebună! O femeie care vrea să facă dragoste și să se știe dorită de bărbatul pe care-l iubește. Elvis, poți să-ți păstrezi și cărțile, și pe mine. Te rog, nu mă obliga să te implor! i-am strigat. Te doresc și am nevoie de tine!

În clipa cînd mi-am terminat tirada, tot ce se putea auzi era sunetul pierdut al muzicii religioase transmise la radio. Am ridicat privirea spre el. Se cufundase într-un somn adînc.

Elvis avea o cale de mijloc. Fie că era vorba de motociclete, mașinuțe electrice, cai, parcuri de distracții, patine cu roțile, sex, sau chiar menjul — același, zile la rînd, dacă-i plăcea — întotdeauna era omul exceselor.

Într-o seară, ne-am luat la întrecere amîndoi, cu mașinuțele teleghidate. După cîteva săptămîni, anexase la vilă o întreagă sală, cu pistă de joc profesionistă. S-a jucat aici în fiecare noapte, pînă cînd s-a plictisit, după care n-a mai trecut mult timp pragul sălii, aceasta fiind transformată într-un muzeu al trofeelor, plîn cu medalii și cu discurile de aur obținute.

Întrucît fascinația lui pentru fenomene oculte și metafizice sporea, Larry l-a dus la Centrul Frăției întru

Revelație de Sine, de pe Mount Washington, unde a făcut cunoștință cu Daya Mata, directoarea centrului. Era o femeie frumoasă, care semăna surprinzător cu Gladys Presley, iar Elvis a fost cucerit de seninătatea și prezența ei spirituală. Daya Mata întruchipa tot ceea ce el se străduia să devină.

A făcut mai multe drumuri la Mount Washington, sus în Hollywood Hills, unde se întreținea cu Daya Mata, în speranța de-a atinge *Kriya* — cca mai înaltă formă de meditație a Frăției întru Revelație de Sine. Îl interesa în special Paramahansa Yogananda, fondatorul centrului, care murise și care scrisese lucrarea *Autobiografia unui yogin*.

Citise că Yogananda ajunsese la un asemenea grad de conștiință de sine încât spiritul lui putea să-i controleze trupul chiar și după moarte. Trupul lui Yogananda rămăsese într-un sicriu deschis, la cimitirul Forest Lawn, timp de douăzeci de zile, fără să prezinte nici un semn de descompunere. Elvis spera să ajungă la același grad de conștiință de sine.

Oricât de pașnic și relaxat ar fi fost la plecarea din atmosfera calmă a Centrului, exista un lucru pe care nu-l putea nicicând trece cu vederea: o bătaie pe cinste. Într-o după-amiază, ne aflam în drum spre casă, venind de la Mount Washington, când limuzina noastră a trecut pe lângă o stație de benzină, unde doi vânzători se luaseră la hartă.

— Trage pe dreapta, i-a poruncit Elvis șoferului. Cineva a dat de belea.

A sărit din mașină, urmat de Jerry și Sonny. Ducându-se pînă la unul dintre cei doi, i s-a adresat:

— Hei, dacă vrei să te iei de careva, atunci ia-te de mine.

— Lasă-mă, omule! a răspuns celălalt, nevenindu-i să creadă că-l avea în fața lui pe Elvis. N-am nimic cu dumneata. Nu cu dumneata mă certam.

— Dacă vrei să te cerți, atunci stai să-ți arăt ceva! i-a spus Elvis.

A dat o lovitură fulgerătoare cu piciorul și, spre surpriza individului — și-a noastră, a tuturor — a făcut ca acestuia să-i sară pachetul de țigări din buzunar. Habar n-aveam că Elvis dobândise atîta precizie la karate.

Mult timp după disputa de la benzinărie am continuat să glumim pe seama acestui incident, spunînd:

— Păi se vede treaba că-n ziua aia Dumnezeu a fost de partea lui E. Tipul de la benzinărie nici nu știe ce noroc a avut.

Desigur, Elvis se comporta ca și cum ar fi putut repeta experiența ori de cîte ori ar fi avut chef. După celebra lovitură cu piciorul, se îndepărtase, zîmbind foarte mîndru de el și avertizîndu-l pe tip să nu mai caute cearta cu lumînarea, ca să nu dea cu adevărat de bucluc.

Cînd am ajuns acasă, Elvis a povestit incidentul de parcă ar fi șters de pe suprafața pămîntului jumătate de batalion. A trebuit să-i suportăm cu toții gogoșile.

Aștepta cu nerăbdare să înceapă turnările la un anumit film, *Harum Scarum*, în care vedea o șansă de-a crea un personaj cu adevărat interesant. Își asemăna personajul cu cel creat de Rudolf Valentino în *Șeicul*. Se gîndea că în sfîrșit dăduse de un rol în care merita să-și încerce puterile. Considera că între el și Valentino exista o asemănare fizică, îndeosebi din profil.

În timpul pregătirilor de filmare, venea acasă cu fața machiată ca de maur, îmbrăcat în șalvari albi, și turban alb. Arăta extrem de atrăgător — după părerea mea, chiar mai frumos decît Valentino. Aplecîndu-și capul, cu o privire pătrunzătoare și nările fremătînd, întreba retoric:

— E de neînchipuit ce mult semăn cu el. Cum vi se pare?

Mă lua în brațe în stilul lui Rudolf Valentino și mă răsturna pe spate, așa cum arăta faimosul afiș al *Șeicului*.

Noapte de noapte își păstra machiajul și turbanul pe timpul cinei, pînă la culcare.

Deși fusese foarte entuziasmat de film la începerea turnărilor, pe măsură ce timpul trecea își pierdea entuziasmul. Subiectul filmului *Harum Scarum* era o farsă, personajul pe care-l interpreta — un caraghios, iar cîntecele — niște catastrofe. Filmul s-a dovedit a fi încă o deziluzie — și încă una de-a dreptul rușinoasă.

Încă dedicat filmului, dar compromis de mediocritatea producțiilor sale cinematografice, și-a căutat consolare în motociclete — avea unsprezece marca Triumph și un Harley: cîte un Triumph pentru fiecare însoțitor și un Harley pentru șef. Îmbrăcați în haine de piele din cap pînă în picioare și simțindu-ne la fel de duri ca o șleahță de Îngeri ai Iadului cuprinși de furie, năvăleam pe poarta de la Bel Air, cu motocicletele duduind, ambalînd motorul la orice oră din noapte.

În weekend făceam excursii prin munții Santa Monica, oprindu-ne pe drum pentru o bere sau o Cola. Ne bucuram de beția vitezei, ne distram, trăiam senzații palpitante. Îmi

plăcea atât de mult încât îmi doream o motocicletă proprie. Deși preocupat de siguranța mea, Elvis a acceptat în cele din urmă să-mi cumpere o Honda Dream 350.

Cînd el era la studio, uneori ieșeam singură cu motocicleta, trecînd în goană prin Bel Air, Beverly Hills, Hollywood, MGM uitînd astfel toate grijile mele.

În această perioadă, cînd Elvis încă era în căutarea unui „stadiu avansat al conștiinței de sine“, am făcut amîndoi experiențe cu droguri care ne provocau viziuni halucinante gigantice. Am încercat de mai multe ori marijuana, dar nici unuia din noi nu i-a plăcut în mod deosebit. Ne simțeam obosiți și amețiți și ni se făcea cumplit de foame. După vreo cîteva incursiuni la bucătărie — în urma cărora ne-am ales cu o creștere în greutate — am decis să renunțăm.

Deși detesta drogurile care se consumau pe stradă, la un moment dat a fost suficient de curios ca să încerce LSD-ul. Cînd ne-am început experiența, s-a asigurat că Sonny West era de fiecare dată prin apropiere, ca să ne supravegheze. În seara cînd am luat pentru prima dată LSD-ul, Lamar, Jerry, Larry, Elvis și cu mine ne-am instalat la masa de conferințe din biroul lui Elvis, aflat la etajul întîi al reședinței de la Graceland.

Elvis și cu mine am înghițit cîte o jumătate de tabletă. Cîteva minute nu s-a întîmplat nimic. Apoi am început să ne holbăm unul la altul rîzînd: toți aveam chipurile schimbate.

Mie mi-a captat atenția cămașa multicoloră a lui Elvis, care a început să se umfle tot mai mult și mai mult,

până ce mi-am zis că nu mai are mult și-o să plesnească. Era fascinant, dar nu-mi plăcea senzația. Mă gîndeam: „Nu-i real, fii atentă, îți pierzi controlul“. Am încercat să-mi păstrez luciditatea.

Ne-am adunat cu toții în jurul marelui acvariu de lîngă dormitorul stăpînului, fascinați de peștii trîpicali. Ciudat, erau numai vreo doi-trei, însă dintr-o dată am văzut un ocean de pești în culori strălucitoare. M-am îndepărtat și m-am trezit în uriașul șifonier al lui Elvis, torcînd ca un pisoi.

Abia în zorii zilei, Elvis și cu mine am coborît la parter și-am ieșit afară. Căzuse roua, desenînd curcubeie în ceață și sclipind pe copaci și pe pajiște. Am cercetat frunzele, încercînd să numărăm fiecare strop de rouă. Nervurile firelor de iarbă au devenit vizibile, respirînd încet și ritmic. Am mers de la un copac la altul, observînd natura în toate amănuntele ei.

A fost o experiență extraordinară. Totuși, înțelegînd că LSD-ul era un drog prea periculos ca să-l luăm doar în joacă, nu ne-am mai atins de el niciodată.

Pînă în 1966, îndelunga strădanie a lui Elvis de a afla răspunsuri la tainele vieții ne implicase pe toți în ciudate jocuri, pe care-i plăcea nespus să le imagineze.

În curtea din spate a locuinței de la Bel Air îl găseam în întunericul dinaintea zorilor, privind ore întregi la „mișcarea planetelor pe cer“. Era convins — și aproape că ne convinsese și pe noi — că existau unde de energie atât de puternice, încît determinau mișcarea astrelor în univers. Ceasuri în șir ne uitam cu toții în sus, plini de uimire, punîndu-ne întrebări unul altuia despre ceea ce vedeam, temîndu-ne să rostim altceva decît:

„Oare e cu putință?“

Imaginația lui a ajuns la apogeu ceva mai tîrziu, cînd stăteam cu toții în grădină, privind peste drum, la Bel Air

Country Club, a cărui curte era stropită de un sistem de sprincler în formă de evantai.

— Îi vedeți? a întrebat Elvis, uitîndu-se cu atenție la perdeaua de apă.

— Ce să vedem? am întrebat eu, pregătită să aud orice.

— Îngerii! Uite, acolo!

— Îngerii? am repetat, cu ochii la arteziene.

Voiam să-l cred, așa cum voiam cu toții — motiv pentru care acceptam toate fanteziile lui.

Parcă în transă, a stat cu privirea ațintită asupra apei timp de cîteva minute. Apoi a pornit încet către fîntînă.

— Trebuie să mă duc, ni s-a adresat el. Voi nu vă mișcați de-aici. Îngerii vor să-mi spună ceva.

S-a îndreptat spre terenul de golf, urmîndu-și viziunea. Sonny s-a dus după el, ca să-l supravegheze, iar noi ceilalți am rămas cu gura căscată.

Alteori, ne punea să ne uităm ore în șir la tavanul alb, în calcio vecchio, încercînd să descifrăm conturul delicat al unor chipuri omenеști, pe care spunea că le zărește acolo.

După moartea lui, cîțiva dintre noi am pomenit despre acele zile, ajungînd la concluzia unei posibile căderi psihice — eventualitate pe care apoi am scos-o din discuție. Mai curînd era vorba de un joc, pe care-l imagina din plictiseală și tristețe, pentru că trăia un asemenea moment de regres în carieră. Lua somnifere ca să uite și în timp ce se lupta să scape de efectul lor, își crea „viziunile“ — ca niște exerciții mistice.

Niciodată nu l-am văzut atît de fericit ca atunci cînd a făcut o pasiune pentru cai. Totul a început cînd eu am

spus c-aș vrea să am un cal. Iubeam caii încă din copilărie, iar la Graceland, în fundul grădinii, exista un grajd vechi și frumos, unde Vernon obișnuia să țină mobilă veche. Grajdul era înzestrat cu potcovărie, pod pentru fîn și mai multe stauluri.

După vreo două săptămîni, eram în cabinetul de toaletă cînd Elvis, care lipsise cîteva ore, s-a întors și a bătut la ușa mea.

— Sattnin, poți să cobori o clipă? Vreau să-ți arăt ceva.

M-a luat de mînă și am coborît scara amîndoi. Avea un licăr în privire. M-a scos afară pe ușa din spate, acoperindu-mi ochii cu amîndouă mîinile. Cînd mi-a luat palmele de la ochi, m-am trezit în fața celei mai frumoase priveliști pe care-am văzut-o vreodată: un cal negru, cu un pinten alb.

— Probabil că-l cheamă Domino! am zis eu, mîngîind năvăvașul armăsar de patru ani. Al cui e?

— Al tău!

Elvis zîmbea fericit.

— L-am văzut pe puștiul de colo călărindu-l și l-am întrebat dacă nu-l vinde. Mi-am închipuit ce bine o să-ți stea în șa.

— Vrei să spui că-i al meu? Al meu cu-adevărat? am strigat, sărind în sus și aruncîndu-mă de gîtul lui Elvis.

Am vrut să călăresc pe Domino chiar atunci și m-am săltat în șa.

— Nu, așteaptă puțin! m-a prevenit Elvis. Nu porni așa! Să nu pățești ceva!

M-a urmărit cu o privire îngrijorată, în timp ce eu am dat o raită pe pajiște, apoi pînă la fereastra de la camera bunicii.

— Dodger! Dodger! am strigat. Uite ce-am primit! E calul meu! Așa-i că-i frumos? Mi l-a cumpărat Elvis.

— Isuse Cristoase! a țipat Dodger. Dă-te jos imediat, Priscilla! O să te omoare. Să vezi ce-i fac băiatului ăluia, că ți-a luat așa ceva! Ce treabă ai tu să călărești pe animalul ăsta?

— N-ai grijă, Dodger. Pot să-l stăpînesc! i-am răspuns, îndepărtîndu-mă fericită.

Domino era un cal nervos și ager. Cînd îl călăream, tîrziu după-amiaza, mă găseam în lumea mea. Mă bucuram de o libertate minunată. Deseori Elvis mă privea de la fereastra lui, aflată la etaj.

— Vino încoace, să călărești și tu! îi strigam.

Pe vremea aceea, Elvis nu călărea prea bine. Singura experiență de acest gen fusese în cîteva filme, însă nu se simțea chiar în largul său. De fapt, animalele mari păreau întrucîtva să-l intimideze. Totuși, mi-a acceptat invitația și a încercat să încalece pe Domino.

I-a plăcut grozav și mi-a declarat:

— Vreau un cal al meu, un *palomino*¹ auriu.

Jerry Schilling l-a descoperit pe Rising Sun² într-un un grajd din apropiere. Era cel mai frumos cal³ care s-a putut vedea vreodată — mare și puternic. Fusese antrenat pentru spectacole, și n-am întîlnit niciodată un animal care să pretindă și să se hrănească atît de mult cu iubire, ca Rising Sun. Fără îndoială că acesta era calul potrivit pentru Elvis.

1 *Palomino* = rasă de cai arabi, cu picioare subțiri, de culoare bej sau maron deschis, cu pete albe pe cap și pe picioare și coamă albă, mătăsoasă. (n.t.)

2 *Rising Sun* — Soare-Răsare (n.t.)

3 În original — *quarter horse*: rasă de cai americani, care aleargă cu mare viteză pe distanțe scurte (un sfert de milă, de unde și numele). (n.t.)

Elvis a rămas sceptic și l-a rugat pe Jerry să-l testeze pe Sun.

— Tare-i frumos, zău așa! a spus el. Jerry, ia saltă-n șa și călărește-l!

Jerry nu se pricepea aproape deloc la călărie și-l îngrozea gândul unei astfel de experiențe. Totuși a încălecat pe Sun, plin de curaj, arătînd la fel de caraghios ca Noël Coward ¹ pe un Clydesdale ².

Sun a țîșnit ca din pușcă, în timp ce Jerry de-abia se ținea în șa, cu tot orgoliul la pămînt. Superbul animal părea că-l studiază pe Elvis în aceeași măsură în care Elvis îl studia pe el. A venit înapoi, în galop, îndreptîndu-se exact spre locul unde se afla stăpînul.

— Strunește-l! a strigat Elvis.

— Asta și fac, *E.*, asta și fac! a țipat Jerry.

Elvis a fost cucerit.

Acum pe toți ne apucase pasiunea cailor. Călăream tîrziu după-amiaza, pînă la lăsarea serii. Dar pentru Elvis nu era suficient. Ca și în cazul celorlalte distracții, voia ca toți să luăm parte la plăcerea lui.

Astfel, am început să căutăm cai pentru toți membrii grupului, inclusiv soțiile băieților. Am cumpărat cai pentru Billy și Jo Smith, pentru Joe Esposito, Jerry și Sandy Schilling, Lamar, Charlie, Red, Sonny, Richard — pentru toată lumea. Am luat cele mai bune șei, pleduri, frîie, căpestre, zăbale și iesle pentru fin. Ne-am echipat cu tot ce ținea de cai și echitație.

1 Noël Coward — scriitor american contemporan, autor de schițe și povestiri satirice, precum și al romanului umoristic *Pomp and Circumstance*. (n.t.)

2 Clydesdale — cal de tracțiune, originar din regiunea Clydesdale, Scoția. (n.t.)

În fiecare după-amiază, cu toții încălecam și călăream, sub ochii celor circa două sute de admiratori de prin partea locului, care se înșirau de-a lungul gardului. Îmbrăcat ca un cowboy — inclusiv pantaloni de piele — Elvis transforma distracția într-un spectacol. Cobora în galop panta lungă din fața vilei Graceland, apoi defila la trap prin fața admiratorilor, ca să vadă toată lumea ce bine știa el să călărească. Se lua la întrecere pe viață și pe moarte cu băieții, în aplauzele și încurajările asistenței.

Spectacolul a fost complet când Elvis l-a cumpărat pe Tennessee Walker — un cal negru, câștigător al multor premii — poreclit și Bear¹, pe care-l călărea înveșmîntat după toate rigorile unei mari, parăzi. El și Bear dădeau o reprezentație de mare ținută, care — de s-ar fi plătit intrarea — ar fi egalat încasările de la Las Vegas.

Celelalte hobby-uri ale lui — minicarturi și model cars — erau simple obiecte. Călăria fusese prima pasiune pentru o ființă vie. Caii răspundeau iubirii pe care le-o arăta și era pur și simplu înduioșător cît putea fi de tandru față de aceste animale.

Pentru noi toți, a fost o epocă în care ne-am simțit foarte legați unul de altul: aveam ceva în comun. Totuși, după ce Elvis a fost fericit să ofere cu generozitate fiecăruia cîte un cal, la Graceland nu era suficient loc pentru toată herghelia. Pe-atunci, nu știam că eram pe punctul de-a deveni fermieri.

¹ Bear — Ursul (n.t.)

Intro seară, târziu, cu puțin timp înainte de Crăciunul anului 1966, Elvis a bătut ușor la ușa mea, șoptind:

— Sattnin, trebuie să stăm puțin de vorbă.

Amîndoi aveam o parolă. I-am spus în glumă că trebuia s-o rostească dacă voia să-i dau drumul înăuntru. A rîs și-a murmurat: *Fire Eyes*¹ — porecla pe care i-o dădeam atunci cînd era furios.

Zîmbea ca un copil mare și-și ținea mîinile ascunse la spate.

— Stai jos, Sattnin, și închide ochii.

Am făcut întocmai. Cînd am deschis pleoaple, Elvis era în genunchi în fața mea, cu o cutioară neagră, de catifea, în mînă.

¹ *Fire Eyes* — „Ochi de vâpaie” (n.l.)

— Sattnin, a șoptit el.

Am deschis cutioara, în care se afla cel mai frumos inel cu diamant pe care-l văzusem vreodată. A avea trei carate și jumătate și era dublat de un inel din diamante mai mici, pe care-l puteam purta separat.

— Ne căsătorim, a spus Elvis. Vei fi a mea. Ți-am spus că voi ști când va sosi momentul. Ei, află că momentul a sosit!

Mi-a pus inelul în deget. Eram prea coplesită ca să pot scoate vreun cuvânt. A fost clipa cea mai frumoasă și mai romantică din viața mea. Iubirea noastră înceta să mai fie un secret. Pe viitor, puteam călători liber, ca doamna Presley, fără teama de-a da naștere cine știe cărei știri scandaloase. Și — cel mai important lucru din toate — se terminaseră anii de durere și teamă că l-aș putea pierde, sau că mi l-ar sufla vreuna din multele fete, gata oricând să-mi ia locul.

Elvis era nerăbdător să le arate inelul lui Vernon și bunicii, și să-i anunțe că eram logodiți oficial. Nici măcar nu mi-a dat răgaz să mă îmbrac. Dat fiind stilul nostru de viață, nu ni s-a părut deloc neobișnuit să ne logodim în dressing-room și să arăt tuturor inelul, înveșmântată într-un capot de catifea.

Am vrut să le comunic vestea cea mare și părinților mei, însă el a fost de părere să așteptăm pînă ne vom întoarce la Los Angeles, cîteva săptămîni mai tîrziu. Atunci le puteam spune prin viu grai: meritau această dovadă de respect. În seara aceea, i-am sunat pe ai mei și i-am invitat să-și petreacă weekend-ul cu noi, la Bel Air.

În ziua când urmau să sosească, Elvis era mai emoționat ca oricând. Mereu își arunca ochii pe fereastră, așteptând să se ivească mașina lor. Ardea de nerăbdare să le arate inelul și a fost cât pe-acți să-o facă încă din clipa când au trecut pragul, numai că eu am reușit să-mi țin mîna ascunsă la spate pînă ce ne-am așezat cu toții pe canapea.

În clipa când am luat loc, Elvis mi-a tras mîna de la spate, spunînd părinților mei:

— Ei bine, asta am vrut să v-arătăm!

— Ce-i asta? a întrebat tata, uitîndu-se cu atenție la mîna mea.

— Un inel de logodnă, domnule.

Mamei i-au dat lacrimile.

— Doamne! a șoptit ea. Cît e de frumos!

Amîndoi au fost în culmea fericirii.

Elvis și cu mine ne bucuram că puteam să le dăm vestea pe care o așteptaseră și pentru care se rugaseră atîta timp. Am insistat asupra importanței de-a păstra secretul logodnei noastre, rugîndu-i să nu-l divulge nici măcar fraților mei, întrucît copiii ar fi putut strecura o vorbă prietenilor de la școală și astfel zvonul s-ar fi răspîndit imediat. Noi ne doream o nuntă intimă, nu un eveniment care să ajungă pe prima pagină a ziarelor. Părinții mei s-au declarat întru totul de acord. Nici că le-am fi putut face o bucurie mai mare; tot timpul cît au stat la noi, au păstrat pe chip același zîmbet fericit.

În cei cinci ani cît trăisem cu Elvis, rareori le îngăduisem părinților să dicteze cu el despre căsătorie. Principala lor preocupare fusese ca nu cumva eu să sufăr. Acum nu

mai aveau motiv să se neliniștească dacă luaseră sau nu o hotărîre înțeleaptă atunci cînd îmi dăduseră voie să părăsesc căminul părintesc la o vîrstă atît de fragedă.

Știam că Elvis fusese rugat de colonelul Parker să se gîndească bine la relația noastră și să se pronunțe în această privință. Convingerea lui Elvis era că o căsătorie reprezintă un act definitiv. Deși se declara din principiu în favoarea monogamiei, totuși îi plăcea să aibă de unde alege. Cu toate acestea, nu intenționa să renunțe la mine. Curios lucru, după discuția purtată cu Colonelul, nu i-a trebuit mult pînă să decidă că sosise clipa.

Hotărîrea a fost numai și numai a lui.

Entuziasmați, am pus la punct toate amănuntele ceremoniei nupțiale. Mi s-a sugerat să-mi cumpăr o rochie potrivită, pentru ca în caz că vestea se răspîndește, să ne putem căsători imediat. Însă căutarea unei rochii de mireasă a durat luni de zile. Deghizată cu pălărie și ochelari fumurii, am colindat prin toate magazinele de elită din Memphis și Los Angeles; eram destul de nebună încît să-mi închipui că lumea mă recunoștea, în ciuda măsurilor de precauție pe care le luam.

Am stat de vorbă cu vreo cîteva croitorese, discutînd despre modele, dar n-am avut destulă încredere în ele, ca să le spun că voiam o rochie de mireasă.

În cele din urmă, cineva m-a îndemnat să merg într-un magazin din Los Angeles, ceva mai puțin frecventat. Charlie m-a însoțit, dîndu-se drept logodnicul meu. Aici mi-am găsit rochie de mireasă: nu era extravagantă, nici sofisticată. Avea o croială simplă și mie mi s-a părut foarte frumoasă.

M-am strecurat afară din cabina de probă, ca să-i arăt rochia lui Charlie. Când m-a văzut, i-au dat lacrimile:

— Ești tare frumoasă, Beau! mi-a spus, apoi a șoptit:

— O să fie tare mîndru de tine!

Era luna februarie, după logodnă. Ne aflam în mașină, în apropiere de Horn Lake, Mississippi, când am zărit un superb ranch — o sută șăizeci de acri ¹ de coline abrupte. Pe pante păștea o cireadă de vite Santa Gertrudis. Mai puteam vedea un pod peste un mic lac, un hambar cu stauluri pentru cai, și o căsuță încîntătoare, cu o poziție minunată. Ferma era de vânzare.

Găsisem casa visurilor mele. M-am îndrăgostit de ea și am început să-mi imaginez cum aș trăi aici, numai eu cu Elvis. Era suficient de mică încît să mă pot ocupa de ea eu însămi. Aș fi putut s-o păstrez curată, să am grijă de Elvis și să-i aduc micul dejun la pat dimineța, în timp ce el ar fi admirat pe fereastră frumoasa siluetă a lui Rising Sun, pascănd pe pajiște.

M-am gîndit că acest ranch ar fi un prilej nemaipomenit de a evada de la Graceland din cînd în cînd. Mi-am închipuit cum ne-am înșeua singuri cail și cum am călări în zorii zilei sau în amurg. Nu concepeam viața aici altfel decît în doi, fără însoțitori.

Eram hotărîți să cumpărăm ferma, fără a bănuî ce helea ne vom lua pe cap.

¹ *Acri* — unitate de măsură engleză pentru suprafețe de teren (simbol: *ac*), egală cu 0,404 ha. (n.t.)

Elvis și-o dorea la fel de mult ca mine, deși Vernon spunea că prețul de 500.000 de dolari era cam exagerat. După părerea lui, proprietarul putea încheia un târg mai avantajos pentru noi, astfel încât încerca să ne convingă că din punct de vedere financiar, făceam o greșală.

Filmele lui Elvis continuau să-și piardă din popularitate, iar vânzarea de discuri era în scădere. Vernon socotea în medie un milion de dolari pentru un film, însă banii erau cheltuiți la fel de repede pe cât fuseseră câștigați. Și totuși, Elvis se hotărîse. Își dorea ferma cu orice preț. Deși nu era de acord, Vernon s-a dus la bancă să împrumute bani, oferind Graceland-ul drept garanție. Am cumpărat toată ferma, așa cum se găsea, cu vite și echipament, și-am botezat-o „Cercul G”, de la Graceland.

Pe-atunci aveam optsprezece cai; i-am adus pe toți la fermă, unde au venit și principalii însoțitori ai lui Elvis, în număr de nouă. Era apogeul traiului în comun, numai că Elvis avea ideile lui în privința modului nostru de viață aici. Întrucât casa în sine era mică, a cumpărat căsuțe din prefabricate, câte una de fiecare familie. Vernon a depus toate eforturile pentru a obține permisiunea primăriei orașenești de-a instala la fermă conductă de gaze și apă curentă.

— Rezolvă problema asta, oricât ar costa, a spus Elvis.

N-a trecut mult și-au început să fie aduse tone de ciment, pentru uriașele fundații de beton destinate căsuțelor.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. A cumpărat camioane El Caminos sau Ranchero pentru fiecare familie, ba chiar câte unul pentru instalator și zugrav. Numai pe camioane a cheltuit cel puțin 100.000 de dolari.

A continuat să-și risipească banii, de parcă ar fi așteptat stabilizarea. Alarmat, Vernon realmente l-a implorat să se oprească, dar Elvis i-a replicat:

— Tată, mă simt bine pentru prima oară după nu știu cît timp. Am o pasiune, am ceva la care să mă gîndesc cu plăcere de cum deschid ochii dimineata.

Nu era lucru neobișnuit să-l vezi umblînd de colo-colo pe domeniu, bătînd pe la uși, trezindu-i pe toți sau verificînd caii în primele ore ale dimineții. Se arăta plin de elan și existau zile cînd nu voia să-și piardă timpul nici măcar cu masa, preferînd să colinde peste tot, cu o franzelă sub braț, în caz că i s-ar fi făcut foame. Adora să meargă la tîrguieți în subsolul de la „Sears“, cumpărînd unelte mecanice, cuțite, lanterne și altele, pe care le aducea mîndru la fermă.

În primăvara lui 1967 am petrecut mult timp acolo, uneori chiar și două săptămîni la rînd, fără să revenim la Graceland. Duminicile mergeam să luăm masa la iarbă verde și fetele aduceau fiecare ce puteau, de la friptură de pui la fursecuri și salate. Făceam călărie, organizam întreceri de tras de tir cu ținte mobile și răscoleam lacul, în căutare de șerpi și broaște țestoase.

Era o atmosferă de bună dispoziție și veselie; domnea un desăvîrșit spirit camaraderesc. Din' nou, viața noastră era trăită în grup, cu participarea tuturor celorlalți.

Chiar și în căsuța mea minusculă, aveam în fiecare seară oaspeți la cină — de regulă băieți singuri, ca Charlie sau Lamar. Nu era nici o problemă să gătesc pentru Elvis: nu trebuia decît să iau orice aliment pe care-l aveam în cămară și să-l țin pe foc pînă se ardea.

Dar mai erau și ceilalți, astfel că verișoara lui Elvis, Patsy, venea de obicei la mine, să mă ajute. Băieții însurați luau cina în căsuțele lor, apoi serveau desertul la noi și rămîneau pentru tot restul serii.

Întotdeauna era mare gălăgie. Elvis, Lamar Fike și Charlie Hodge se așezau în mijlocul camerei, armonizînd vreun cîntec care le plăcea mult. Cînd ieșea într-adevăr bine, Elvis striga:

„Phii! La dracu’! Încă o dată!“

Uneori își pierdea cîte o jumătate de oră numai pentru un final, fiindcă avea „sunetul — ingredientele — unei capodopere“.

Curioșii ne-au urmat pînă la fermă, la fel ca suita. Aceiași care se îngrămădeau pe gardurile de la Graceland au început să se arate și la Cercul G, astfel încît curînd zeci de oameni înconjurau domeniul zi și noapte. Întrucît căsuța noastră se vedea perfect de pe șosea, Elvis a pus să se construiască un zid înalt de zece picioare, însă nimic nu i-a descurajat. Acum ajunseseră să se cațere pe mașini și pe acoperișurile caselor din apropiere. Nu puteam scăpa de ei și mie chiar mi-era teamă să ies cu mașina pe poartă.

Visul se preschimba încet într-un coșmar. Nevestele voiau să se întoarcă la casele lor, iar copiii — la prieteni și la școală.

Lui Elvis îi plăcea să fim cu toții împreună — în condiții pe care doar el avea dreptul să le stabilească — așa că s-a supărat grozav aflînd că ceilalți voiau să plece.

— Ce dracu’! Am cumpărat toate astea — a spus el — și-acum ăștia vor s-o întindă acasă!

Nu suporta lipsa de loialitate. Le dăduse angajaților lui totul, iar ei nu păreau să aprecieze gestul. A descoperit că unii din băieți încercau să-și vîndă camioanele. Aveau nevoie de bani mai mult decît de El Caminos. Elvis nu-și putea imagina problemele financiare în care se zbăteau cei mai mulți și n-a înțeles niciodată că angajații care erau și capi de familie aveau o mare răspundere față de soțiile și copiii lor.

Cu toate acestea, i-a plăcut să-și împartă averea și să facă daruri, chiar și cînd contul lui în bancă a început să scadă simțitor. Ranch-ul se dovedise a fi un hobby costisitor, care-i înghițise deja aproape un milion de dolari, creînd o problemă serioasă de scurgere de fonduri. Vernon îi telefona zilnic Colonelului, rîgîndu-l să-i găsească lui Elvis ceva de lucru, astfel încît să-i abată atenția de la aceste cheltuieli nesăbuite. Colonelul a aranjat imediat pentru turnarea unui nou film, *Clambake*. Elvis a citit scenariul — altă poveste petrecută pe plajă, cu fete în costum de baie — și l-a găsit detestabil. Vernon l-a conșins că nu prea aveau de ales.

— E nevoie de banii ăștia, fiule.

În cele din urmă, Elvis a acceptat.

— Nu vreau să plec de-aici, Cilla! mi-a spus el. Nu vreau să te părăsesc pe tine, nici ranch-ul, nici pe Sun. Dar nimeni nu va reuși să mă țină prea mult timp departe! Asta-i valabil și pentru tata, și pentru Colonel, și pentru studiouri — pentru toți! Micul lor complot, ca să mă împiedice să cheltuiesc, n-o să ducă nicăieri. Dacă am nevoie de bani, am să merg la Nashville și-am să înregistrez

cîteva cîntece. O să fie mai bine decît cu filmele astea idioate.

Nici el, nici Vernon nu s-au gîndit vreodată să transforme „cercul G” într-o antrepriză profitabilă. Acolo existau toate cele necesare pentru reuşita unei ferme: tractoare, nutreţ, cele mai frumoase vite Santa Gertrudis, crescute în ranch-ul lui Rockefeller. Însă Elvis a vîndut vitele cînd Vernon i-a spus că întreţinerea lor costa prea mult. La sfatul unui om de afaceri avizat, poate că Elvis ar fi pornit o afacere legală: profitabilă şi lui, şi hobby-ului său.

Din nefericire, Vernon şi Elvis erau suspicioşi cît priveşte afacerile necesitînd sfaturi financiare. Vernon proceda din instinct, refuzînd orice sugestii de reducere a impozitelor — problemă ce i se părea mult prea dificilă. Lăsa IRS-ul¹ să calculeze taxele lui Elvis şi aşa făcuse întotdeauna de cînd fiul său — care se găsea în armată — fusese supus unei revizii contabile şi i se evaluaseră taxele restante la optzeci de mii de dolari.

— Să plătim impozitele, tată! îi spusese Elvis. Cîştig destul. Am să încasez un milion de dolari şi-am să le dau lor jumătate.

În timp ce se turna *Clambake*, a expirat contractul nostru pentru casa din Perugia Way, în Los Angeles, astfel că a trebuit să începem să căutăm altă locuinţă. După experienţa de la „cercul G”, ne preocupa problema vieţii noastre private, aşa încît, descoperind o casă izolată, situată

¹ IRS — *Internal Revenue Service* (Serviciul pentru venituri personale) (n.t.)

pe o colină din Bel Air, ne-am închipuit că, în sfârșit, dădusem peste sanctuarul mult dorit. Dar nici aici nu aveam să scăpăm de priviri curioase.

Curînd, sute de oameni au început să se adune pe drumul abrupt de deasupra noastră, admirînd priveliștea de mai jos, cu binoclul sau cu teleobiectivul. Nu ne mai puteam servi de grădină, de piscină, de alee, fără a da cu ochii de un public numeros — inclusiv reporteri și fotografi — care-și petreceau o zi pe teren, încercînd să facă fotografii duioase și reportaje senzaționale.

Cînd și cînd, situația pur și simplu scăpa de sub control. Într-o seară, cînd Elvis s-a dus la Mount Washington să stea de vorbă cu Daya Mata, eu am plecat cu mașina să-i fac o vizită soției lui Joe Esposito — Joan. Am observat că mă urmărea un automobil cu faruri strălucitoare. La volan era una din cele mai fanatice admiratoare ale lui Elvis, o femeie de vreo două sute de livre, însoțită de o fată și un băiat. Cum nu mă simțeam în deplină siguranță, am hotărît să întorc și să merg acasă. S-a ținut după mine tot timpul și cînd am intrat pe poartă, deja eram un pachet de nervi.

Văzînd-o că urcă pe drumul ce se înfunda mai sus de casa noastră, am pornit în viteză după ea, parcîndu-mi mașina de-a curmezișul, ca s-o blochez. Femeia stătea lîngă mașină, iar eu m-am apropiat și-am întrebat-o:

— Ce cauți aici? De ce mă urmărești?

A rămas pe loc, fără să scoată o vorbă, așa că am repetat întrebarea:

— De ce mă urmărești?

— Tîrfa ce ești! a mîrîit ea.

Furioasă, am strîns pumnul și i-am ars un *uppercut*¹ în plină față. A căzut la pămînt, năucită, întinzîndu-se cîtera de lungă. M-am năpustit asupra ei și am început mîndouă să țipăm și să ne păruim, pînă ce mi-am dat seama că aveam nevoie de ajutor. Am alergat la poarta din față și-am strigat în interfon: „Ajutor! Careva — Jerry, Sonny, veniți încoace!”

După cîteva clipe, Elvis a țîșnit din casă, cu băieții după el.

— Ce s-a întîmplat, Fetito?

Cînd i-am explicat, arătînd spre culmea dealului, Elvis a pornit ca din pușcă în sus, pe drum. Văzîndu-l că se apropie, fata și prietenii s-au încuiat în mașină. Elvis era alb la față și zgîlțîia mașina, lovind-o din toate puterile. A dat cu pumnul în parbriz, amenințînd că dacă pune mîna pe el sau dacă se mai atîng vreodată de mine, îi omoară.

— Sînt minoră! Sînt minoră! țipa ea. Dacă-mi faci ceva, te dau în judecată.

I-a trebuit foarte mult lui Sonny să-l convîngă pe Elvis că fata nu merită atîta atenție din partea lui. Abia atunci a lăsat-o să plece.

¹ *Uppercut* — lovitură de jos în sus la box. (n.t.) 1

Elvis a fost atît de dezamăgit de filmul *Clambake*, încît pînă la data cînd trebuia să înceapă turnarea, se îngrășase de la 170 de livre — greutatea lui obișnuită — la 200. Studioul i-a cerut să revină la gabaritul normal — și încă repede — luînd pastile de slăbit: singura cale de a-i tăia pofta de mîncare și a-i reduce greutatea în scurtul timp rămas pînă la începerea filmărilor. Colonelul a reușit să-i potolească pe nerăbdătorii ștabi de la studiouri.

În dimineața cînd urmau să debuteze filmările, s-a trezit amețit și s-a dus la baie; eu rămăsesem în pat. Am auzit o bufnitură puternică, apoi o înjurătură.

— Dar-ar dracii-n el de fir! Care mă-sa a pus asta aici? Am sărit din pat și am alergat la baie, strigînd:

— Ce s-a întîmplat?

Elvis zăcea pe podea, frecîndu-și creștetul.

— M-am împiedicat de idiotul ăla de cablu de la televizor! Era atît de întuneric, că nu l-am văzut. Ajută-mă să mă ridic — am nevoie să stau lungit.

Deşi era ameţit şi nu se putea ţine pe picioare, am reuşit să-l aduc pînă la pat. Pipăindu-i capul, am dat de un cucui cît toate zilele, aşa încît l-am chemat pe Joe Esposito, care l-a alertat pe colonelul Parker şi i-a telefonat doctorului. După cîteva minute, dormitorul se umpluse de lume: doctorul, sora, colonelul Parker şi cîţiva directori de la studio, cît se poate de nervoşi. Colonelul a propus ca toată lumea, cu excepţia lui, să părăsească încăperea, pînă cînd doctorul avea să se pronunţe asupra diagnosticului.

Cîteva ore mai tîrziu, s-a anunţat că Elvis suferise o gravă comoţie cerebrală şi că filmările vor fi amîinate pînă la un termen ce va fi precizat ulterior.

Colonelul a decis să se folosească de accident pentru a pune capăt cîtorva dintre activităţile lui Elvis, cerîndu-i să termine cu filozofiile esoterice, pe care el unul le considera inutile pentru cariera de actor şi dăunătoare unei gîndiri lucide.

Căutările spirituale ale lui Elvis nu trecuseră neobservate. Totuşi, cei din echipele de filmare remarcaseră la el o schimbare de personalitate, de-a lungul anilor cît studiase împreună cu Larry Geller. Personalitatea lui vibrantă se transformase într-una pasivă, iar Elvis devenea din ce în ce mai introvertit. Glumele ştrengăreşti pe care le făcea la filmări făcuseră loc unor preocupări intense. Elvis stătea tot timpul cu nasul în cărţile pe care le căra zelos după el, la studio, în fiecare zi.

Cel mai îngrijorat de această schimbare era colonelul Parker. Colonelul avea impresia că Larry îl hipnotizase pe Elvis și rezultatul era că activitatea lui de actor și cântăreț avea de suferit. „Comoția“ lui Elvis oferea ocazia de a pune punct căutării de sine.

La câteva zile după accident, Colonelul i-a strâns laolaltă pe Elvis și pe băieți și le-a spus acestora că-l copleșeau pe Elvis cu prea multe probleme.

— Una e să te ocupi de o singură persoană, a spus el, dar de unsprezece — la asta adăugându-se și grijile lui personale — înseamnă suficientă bătaie de cap, ca să-i cedeze nervii.

Colonelul le-a comunicat că se vor opera câteva schimbări, de la reduceri de salarii la trecerea tuturor răspunderilor pe seama lui Joe Esposito. Principalul lui mesaj era: „Elvis să fie lăsat în pace“.

— Elvis trebuie să se concentreze asupra carierei lui, a spus Colonelul. E un artist, nu o persoană pe umărul căreia să stai să plîngi. Dați-i pace și lăsați-l să-și facă munca.

Colonelul a privit către Larry. Era limpede că mesajul i se adresa în primul rînd lui.

— Nu vreau ca Elvis să mai citească atîtea cărți și să se ocupe de lucruri care nu fac decît să-i încarce mintea.

Elvis stătea și asculta, cuminte ca un copil, cu ochii în jos, fără să scoată un cuvînt. Nu spunea nimic în apărarea lui Larry. Ca noi toți, de altfel.

Pe urmă, Colonelul i-a pus în vedere lui Elvis că trebuie să-l elimine pe Larry din viața lui, pentru că probabil

acesta folosea o anumită tehnică de a-i manipula gîndirea. Elvis a protestat că nici nu putea fi vorba de așa ceva. Pe el îl interesa cu adevărat ceea ce citea.

— N-ai fi în hălul ăsta, dac-ai avea mintea întreagă! i-a strigat Colonelul. Ascultă ce-ți spun: Larry îți umple capul cu tot soiul de prostii!

Am fost surprinsă de atenția cu care asculta Elvis. Elvis se certa întotdeauna cu oricine — inclusiv cu mine — ar fi îndrăznit să spună ceva împotriva lui Larry. La un moment dat, ai fi zis că-i în stare să-și dea pentru el și brațul drept. Acum, însă, Elvis i-a promis Colonelului că nu va mai petrece cu frizerul său mai mult timp decît strictul necesar. Și și-a ținut cuvîntul. Îl folosea pe Larry numai ca să-i aranjeze părul și niciodată nu rămînea singur cu el.

După acea întrunire, băieții și-au manifestat deschis ostilitatea față de Larry și chiar Elvis a început să-i adreseze unele replici usturătoare. Larry era tratat ca un paria și, pînă la urmă, a plecat. Colonelul Parker era în culmea încîntării. Băiatul lui redevenise cel de altădată.

Elvis era pregătit pentru o mare schimbare și venise timpul să ia o hotărîre. Colonelul spunea că filmele n-au succes și că trebuia să aducă în cariera lui un suflu nou. În curînd avea să se însoare, însă pînă atunci era necesar să-și aducă viața și activitatea artistică pe făgașul normal.

După plecarea lui Larry, Elvis a îndepărtat cea mai mare parte a acelor cărți. I-am spus că mă bucuram foarte mult, pentru că literalmente se distrugau.

Ne logodisem și urma să ne căsătorim.

— Nu ți-ar părea bine dacă pur și simplu m-aș descotorosi de toate? m-a întrebat Elvis.

Am încuviințat.

În aceeași noapte, pe la ora trei, Elvis și cu mine am încărcat într-o ladă mare un morman uriaș de cărți și reviste, pe care le-am aruncat într-un puț părăsit, din spatele domeniului Graceland. Am turnat benzină peste ele, am aprins un chibrit și ne-am luat adio de la trecut.

Attitudinea mea față de obișnuitele formalități ale căsătoriei era naivă și nesofisticată. Nu știu ce m-aș fi făcut fără buna mea prietenă, Joan Esposito.

Joanie s-a dovedit un ajutor neprețuit. Fusesse crescută în Missouri, unde mama ei se implicase într-o oarecare măsură în evenimente și organizații politice. Joanie cunoștea toate regulile de comportare în societate precum și pe cele de etichetă.

Pînă la nuntă, nu avusesem niciodată experiența unor situații oficiale; aceiași oameni veneau în casa noastră de ani de zile și tot ei erau invitați la cîte o petrecere specială, ca Revelionul, ținută la clubul din localitate sau la focurile de artificii de la Graceland.

Joanie mi-a atras atenția să-mi comand plicuri și hîrtie de scris cu numele și adresa mea, pentru scrisori de mulțumire, precum și un caiet unde oaspeții să-și noteze

impresiile. Tot Joanie ne-a înregistrat numele la cele mai renumite magazine de argintărie și cristaluri, pentru membrii familiei sau prietenii care voiau să cumpere daruri de nuntă.

Niciodată n-am văzut o nuntă mai mare ca a noastră — n-am cunoscut nimic care să-i semene. Eram emoționată. Numărul și generozitatea darurilor de nuntă m-a luat prin surprindere. La Graceland se găsea absolut orice ți-ar fi dorit inima. Eram mulțumiți cu ce aveam aici, plus câteva lucruri pe care le cumpărasem eu în decursul anilor — farfurii simple și pahare obișnuite de rezervă.

— Dar astea de ce nu-s bune? am întrebat.

Fusesem educată în spirit practic — se vedea de la o poștă. Joanie m-a familiarizat cu tot ce ținea de luxul impus de un dîneu, precum și cu numele de frunte în materie de argintărie, cristaluri și porțelanuri: Baccarat, Lenox, Steuben.

Ceremonia a avut loc la 1 mai 1967. Totul a fost pregătit de Colonel. Planul lui era ca eu și Elvis să plecăm cu mașina din Los Angeles cu o zi înainte de nuntă și să mergem la casa pe care o închiriasem în Palm Springs; astfel vreun reporter mai curios, care ar fi aflat despre eveniment, ar fi fost tentat să creadă că ceremonia se va desfășura acolo.

În realitate, aveam de gînd ca în zorii zilei cînd fusese hotărîită nunta să zburăm cu avionul de la Palm Springs la Las Vegas, unde eram programați la primărie pentru ora 7 a.m., ca să ne luăm certificatul de căsătorie. De acolo, urma să ne repezim la hotelul „Aladdin“, să ne îmbrăcăm, să oficiem o scurtă ceremonie în apartamentul personal al

proprietarului hotelului, după care speram să ne putem strecura neobservați afară din oraș.

Timpul era elementul esențial. Știam că odată ce ne vom prezenta pentru dispensa de căsătorie, vestea se va răspîndi cu iuțeala fulgerului în întreaga lume. În realitate, abia la cîteva ore după vizita noastră la primărie au început să sune telefoanele în biroul Ronei Barrett, întrebînd dacă zvonul privind căsătoria lui Elvis era adevărat.

Elvis și cu mine am urmat planul Colonelului, dar în timp ce-am alergat de colo-colo toată ziua, amîndoi ne-am gîndit că de-ar fi fost să repetăm figura, am fi fost ceva mai generoși cu timpul. Ceea ce ne-a deranjat în primul rînd a fost modul în care prietenii și rudele noastre au fost plimbați dintr-un loc în altul. Colonelul a mers pînă acolo încît le-a spus cîtorva băieți că încăperea era prea mică pentru a-i cuprinde pe toți, împreună cu nevestele, și că nu era vreme să trecem într-un salon mai spațios. Din păcate, cînd Elvis a descoperit manevra, era prea tîrziu ca să mai poată face ceva.

Uneori, cînd mă gîndesc la agitația din acea săptămînă, mă întreb cum de situația a putut scăpa de sub control în asemenea măsură. Aș fi vrut să am puterea de-a spune:

— Stați o clipă! E nunta noastră, cu sau fără admiratori, cu sau fără presă. Lăsați-ne să invităm pe cine vrem și s-o facem acolo unde vrem noi!

Am trăit senzația că ceremonia nici n-a început bine, că s-a și terminat. Fiecare din noi a rostit jurămîntul. Am fost declarați soț și soție. Mi-amintesc de luminile orbitoare ale blitz-urilor, de felicitările tatei, de lacrimile mamei.

Aș fi dat orice pe lume numai să pot rămîne o clipă singură cu soțul meu.

Dar imediat am fost duși cu fuga la fotograf, apoi la o conferință de presă, destinată întregii națiuni și în final, la o recepție, unde ne așteptau și mai mulți fotografi.

Doamna Elvis Presley. Numele avea un răsunet deosebit, mai frumos decît etichetările anterioare: „însoțitoare permanentă“, „adolescenta care a făcut să-i bată inima lui Elvis“, „păpușica din casa lui“, „amanta“. Pentru prima oară, m-am simțit acceptată de semenii mei și de cea mai mare parte a publicului. Bineînțeles că au existat și excepții: fetele care nutreau cît de cît o speranță că în cele din urmă vor pune mîna pe Elvis. Pe-atunci nu înțelegeam aceste lucruri. Eram îndrăgostită și-mi spuneam că toți se vor bucura pentru noi.

Curînd am citit în ziare că eram secretul cel mai bine păzit din Hollywood: m-am simțit foarte mîndră. Acceptarea îmi dădea un sentiment tonic. Anii de îndoială și nesiguranță, cînd mă întrebam unde-mi era locul — oare într-adevăr lîngă el? — luaseră sfîrșit.

Cînd, în cele din urmă, ne-am întors la Palm Spings, la bordul avionului lui Frank Sinatra, „Christina“, mă simțeam epuizată, dar și liniștită. La aterizare ne așteptau alți fotografi și reporteri, fără a-i mai pune la socoteală pe cei adunați în casă.

M-a surprins că Elvis se ținea atît de bine, avînd în vedere cît se agitase în legătură cu această ultimă obligație.

Totuși s-a purtat fermecător cu presa, făcînd față fără greutate nesfîrșitelor tăcănituri ale aparatelor de fotografiat, precum și flash-urilor pe care, de regulă, nu le suporta mult timp. Pe lîngă toate acestea, nici nu dormise de aproape patruzeci și opt de ore.

În felul lui, Elvis era hotărît ca ziua nunții noastre să reprezinte ceva deosebit. Glumea cu Joe Esposito, întrebîndu-l:

— Așa trebuie procedat?

M-a trecut pragul în brațe, cîntînd *Cîntecul de nuntă din Hawai*. Apoi s-a oprit, m-a sărutat lung și tandru, după care m-a urcat scările pînă în dormitor, în timp ce toți cei de față glumeau și aplaudau.

Ziua încă nu se sfîrșise și soarele lumina strălucitor prin ferestrele dormitorului. Elvis m-a așezat cu grijă în mijlocul patului său regesc.

Cred că nici nu știa ce să facă cu mine. La urma urmei, mă ocrotise și mă păstrase curată atîta timp. Era lesne de înțeles că acum ezita să-și îndeplinească promisiunea privind momentul suprem care urma.

Cînd mă gîndesc la acele clipe, îmi vine să rîd, amintindu-mi ce emoționați ne simțeam amîndoi. Ai fi zis că ne aflăm pentru prima oară singuri, în această situație intimă.

Buzele lui le-au atins ușor pe ale mele. Apoi m-a privit adînc în ochi.

— Soția mea, a șoptit cu blîndețe, trăgîndu-mă spre el. Te iubesc, Cilla! mi-a murmurat, acoperindu-mi trupul cu al lui.

Intensitatea sentimentului pe care l-am trăit a fost copleșitoare. Iubirea și dorința pe care le adunasem în mine ani întregi s-au dezlănțuit într-o pasiune nebună.

Oare bănuise cum va fi pentru mine? Pusese totul la cale atîta timp? Nu voi afla niciodată. Dar știu că în timp ce deveneam din copil femeie, am înțeles că lunga aventură romantică, și-n același timp grea încercare alături de Elvis, meritase trăită. Oricît de demodată ar părea acum expresia, devenisem amîndoi o singură ființă. Era, într-adevăr, ceva deosebit. El făcuse ca acest moment să fie unic, așa cum se întîmplase cu toate lucrurile de care era mîndru.

După cîteva zile am plecat la Memphis, unde Vernon Presley organizase o mică petrecere cu daruri, în cinstea mea. La sfîrșitul lunii mai am dat o mare recepție la Graceland, pentru toți prietenii și rudele noastre, invitînd și cîtiva admiratori. Elvis și cu mine ne-am îmbrăcat ca ginere și mireasă, întîmpinîndu-i pe fiecare în parte, bînd șampanie și împărțind felii din tortul de nuntă, de parcă petrecerea s-ar fi ținut imediat după oficierea căsătoriei. A fost o atmosferă mult mai plăcută și mai destinsă decît în Las Vegas. Bine dispuși și ușor amețiți de șampanie, ne-am putut distra cu adevărat. Nu exista nici un fotograf, și nici străini care să ne urmărească fiecare mișcare.

Ne amuza să-l vedem pe Vernon cherchelindu-se.

— Tată, mai vrei șampanie? l-a întrebat Elvis, cu ochi strălucitori.

— Nu zic ba, fiule! E tare bună!

— Așa e. Numai vezi să nu bei prea mult. Nu vreau ca tatăl meu să dea de bucluc. Am văzut cum trăgeai cu ochiul la blonda aia.

Vernon a aruncat o ocheadă spre fata cu pricina, apoi cu aceeași sclipire în priviri, a răspuns:

— N-arată rău, nu? Cred c-am să mă duc s-o întreb dacă n-are nevoie de ceva.

Elvis s-a întors spre mine, zicînd:

— Îmi place să-l văd pe tata fericit. În ultimul timp n-a prea avut parte de bucurii, bietul de el!

S-a uitat după Vernon, care-și croia drum prin mulțime.

Recepția de la Graceland a fost calea aleasă de noi pentru a-i mulțumi pe toți: pe cei ce nu aflaseră despre nuntă, pe cei care știuseră, dar nu putuseră veni, pe cei care știuseră dar nu fuseseră invitați. Era un mod de a-i face pe toți părtași la eveniment și de a recompensa pe toți cei care s-ar fi putut simți ofensați în cursul evenimentelor năvalnice din Las Vegas.

Unul din cei care se supăraseră era Red West. Red nu fusese invitat la ceremonie, în apartamentul din hotelul „Aladdin“, ci numai la recepția care urmasese. Cred că Red se simțea jignit pentru că Elvis nu-l invitasese și nu luase atitudine față de decizia colonelului Parker ca la oficierea căsătoriei să fie prezente numai rudele apropiate și prietenii cei mai buni. De asemenea, cred că Red dorea să fie considerat prietenul cel mai bun. La urma urmei, era cea mai veche cunoștință a lui Elvis, pe care-l știa încă de la Humes High. Cînd Red a fost anunțat că nu putea participa la ceremonie, a refuzat să dea curs celorlalte invitații.

Elvis aflase de hotărîrea lui Red, însă era decis ca nimeni și nimic să nu-i strice nunta. L-am înțeles, însă n-am reușit niciodată să-mi dau seama cum de-a fost admis la ceremonie Marty Lacker. Într-o pornire de ultimă oră, Elvis l-a inclus și pe el în rîndul apropiaților, împreună cu Joe Esposito.

Lui Red i-a trebuit multă vreme pînă să se decidă să revină la sentimentele dinainte, fără să arate nici un fel de ranchiună. Faptul l-a preocupat mult pe Elvis, care a comentat incidentul cu mulți dintre noi, justificîndu-se și dînd vina pe Colonel, pentru că-l pusese într-o situație penibilă.

— Nu tu ai luat hotărîrea, ci eu! se pare că-i declarase Colonelul. Pe oricine ai fi invitat, oricum rămîneau destui care să se supere. Și așa ai chemat prea multă lume. Ar trebui să-mi urmezi sfatul și să te mai descotorosești de vreo cîțiva dintre ei. Atunci n-ai mai ajunge în astfel de situații.

Există o veche credință în Sud, care spune că o femeie se mărită, convinsă fiind că-și poate schimba bărbatul, în vreme ce bărbatul vrea ca femeia să rămînă așa cum era cînd s-au căsătorit. Eu nu țineam să-l schimb pe Elvis, însă nutream romantica iluzie că odată căsătoriți, voi reuși să schimb stilul nostru de viață.

În primele zile după nuntă, mi-am închipuit că dorința mi se îndeplinise. Ne împărțeam timpul între Graceland și Memphis, unde Elvis și cu mine ne instalasem într-o casuță mai mare, cu trei dormitoare.

Era de așteptat ca Elvis să aleagă această locuință, și nu căsuța cea mică și ciudată. Niciodată nu locuise într-o casă din prefabricate și era curios să facă experiența. Locuința era complet mobilată, cu spălător, uscătorie și o bucătărie modernă. S-a dovedit a fi foarte romantic.

Îmi plăcea grozav să fac pe gospodina. Eu îi spălam hainele, tot cu prosoapele și așternutul și mă mîndream că știam să-i calc cămășile și să-i rulez ciorapii, așa cum mă învățase mama. Acum aveam ocazia să mă ocup de el cu însămi. Nu exista nici o cameristă sau menajeră care să ne răsfete. Nici o încăpere nu era destul de mare ca să cuprindă suita obișnuită.

Mă sculam devreme, puneam la fiert apa de cafea, apoi porneam să-i pregătesc micul dejun, cu o livră de costiță și trei ouă; în clipa cînd se trezea, mă înfățișam, foarte mîndră, cu tava la pat.

— Vezi, dacă vreodată am ajunge cine știe pe unde, doar noi doi, te-ai convins că pot avea grijă de tine.

Probabil că-i era destul de greu să mănînce chiar în clipa cînu deschidea ochii, însă desigur că nu-și putea dezamăgi tînăra soție.

Deși restul grupului călătorea cu noi, ne respectau intimitatea lunii de miere și ne lăsau singuri în cea mai mare parte a timpului.

Am înțeles că Elvis avea nevoie de sentimentul de camaraderie pe care i-l dădeau băieții și n-am vrut să-l îndepărtăm de cei pe care-i iubea — mai ales acum, cînd eram căsătoriți. Întotdeauna criticase nevestele care încercau să schimbe un *statu-quo*. Îmi povestise despre una anume, spunînd:

— Nu-i place ca bărbatu-său să stea prea mult cu băieții. O să creeze probleme în cadrul grupului.

Ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit ar fi fost ca Elvis să mă creadă genul de soție care intervine între soț și prieteni.

Într-o seară, am decis să-mi arăt priceperea de gospodină în fața tuturor, pregătind unul din felurile de mâncare preferate ale lui Elvis, — *lasagna*¹. I-am invitat pe obișnuiții casei, lăudându-mă la toți ce bine știam să prepar această specialitate italianescă. Cu toată siguranța pe care o afișam, cred c-am dat vreo zece telefoane interurbane mamei, care se găsea la New Jersey, verificînd de nu știu cîte ori ingredientele și cantitățile. Pentru mine era foarte important să reușesc. Joe Esposito, singurul italian dintre noi și „mare cunoscător al bucătăriei rafinate“, mă tachinase toată săptămîna, punînd prinsoare că mîncarea gătită de mine nu va fi așa de bună ca cea făcută de el. Toată sîcîiala asta m-a făcut să fiu și mai nervoasă. „Ce știu eu despre paste italienești?“ mă întrebam. „Nici măcar nu sînt italiancă.“

În cele din urmă, a sosit seara în care aveam invitați. Toată lumea s-a așezat la masă, urmărindu-mă cu ochi nerăbdători. Am încercat să par detașată și sigură pe mine în clipa cînd am adus platoul, aranjat cu multă fantezie, apoi am început să tai porții individuale, pentru oaspeți.

Am observat că paste erau cam greu de tăiat, dar mi-am închipuit că am nimerit un cuțit neascuțit, așa încît am continuat să pun porțiile în farfurii.

¹ *Lasagna* — specialitate de paste făinoase italienești. (n.t.)

Bunica Presley (*Dodger*), o adevărată doamnă (1967)

Elvis împreună cu sora mea Michelle și frații noștri Don, Tim, Jeff și Tom

Elvis făcându-i o surpriză fratelui meu Don – un Mustang nou-nouț

Elvis relaxându-se în camera sa de la Graceland

Cadoul de la Nancy Sinatra

Lisa Marie „la vizionare“
– tatăl meu (stînga), Vernon
(dreapta)

Elvis și cu mine
jucîndu-ne cu Lisa

Frumoasele zile de-altădată – Tom Jones și Elvis improvizînd

Pe plajă la Hawaii (1968)

În Hawaii

Colonelul Parker
jucându-se cu Lisa

Elvis bronzându-se... la lampa
de ultraviolete (1969)

La Hotel „International”,
Las Vegas, 1969

Elvis la cîrma șalupei,
Bahamas, 1969

Una din distracțiile lui Elvis

„Mai sînt, oare, întregă?”

Mama gata de plecare într-un tur cu mașinuța

Elvis și ouăle de Paști, trișînd
ca de obicei

Anul Nou, 1970

Mama mea în vizită la Graceland

Lisa în drum spre Hawaii

O fotografie făcută de Elvis, una dintre cele mai îndrăgite de el

Lisa călare pe motocicletă mea

Lisa și prietenii ei, Snoopy și Brutus

La Memphis, 1971

Fotografie de familie

Las Vegas, 1972

Lisa cu tăticul de ziua ei, Las Vegas, 1973

Vernon și Lisa, 1973

Părăsind tribunalul din Santa Monica, după divorț, 1973

Priscila Beaulieu Presley – as

M-am așezat, zîmbind neliniștită, și le-am spus: „Vă rog să serviți.”

Am început să mîncăm... de fapt, să ronțăm. Pe chîpurile tuturor se citea stupoarea. M-am uitat în farfurie și, spre marea mea rușine, mi-am dat seama că uitasem să fierb pastele.

Elvis a izbucnit în rîs, dar cînd a văzut că stăteam gata să plîng, și-a tras farfuria în față și a început să mănînce pastele, așa nefierte cum erau. După care, toți ceilalți i-au urmat exemplul.

Joe Esposito mai rîde și-acum de întîmplare, spunînd:
— Ei, Cilla! Ce zici de niște *lasagna*?

Deseori discutam cu Elvis că am vrea să avem copii, însă cu siguranță că nu ne trecea prin gând să ne apucăm de treabă imediat. Într-o zi, ne aflam la fermă. Era pe la începutul după-amiezii și Elvis încă mai dormea. Stăteam lungită în pat, când deodată am avut o senzație stranie în stomac — ceva ce nu mai simțisem niciodată pînă atunci. Am rămas pe loc, cu ochii în tavan. Nu, era cu neputință! Din nou aceeași senzație!

M-am strecurat jos din pat. M-am gîndit s-o sun pe Patsy. Nu se putea să nu știe despre ce era vorba. M-am dus la telefonul din camera alăturată.

— Patsy, cînd ți-ai dat seama că erai însărcinată, te-ai simțit mai ciudat?

— Ce înțelegi prin asta?

— Știi tu... Aăică... ce-ai simțit?

- Păi... nu mi-a venit ciclul.
- Dar n-ai avut o senzație în corp... ceva ciudat?
- Zău că nu țin minte, Priscilla. De ce?
- Deoarece cred că sînt însărcinată. Știu că sînt.

Nu m-am mai simțit așa niciodată pînă acum.

- Poate că-i vorba de vreo stare nervoasă.
- Nu... am o senzație ciudată. Vorbim mai tîrziu.

Nu i-am spus imediat lui Elvis. N-am putut. Dar m-a văzut că eram tăcută și preocupată.

Dacă rămăsesem însărcinată, știam că planurile noastre de-a întreprinde o călătorie vor fi amîinate. N-aș fi putut merge în cine știe ce teatru exotic, lăsîndu-mi copilul pe mîna doicilor și îngrijitoarelor. În primul an, îmi dorisem din suflet să fiu singură cu Elvis, fără nici o răspundere sau obligatie.

Cîteva zile am fost furioasă pe Elvis. Înainte de nuntă îl întrebasem dacă ar trebui să încep să iau contraceptive, însă el se declarase absolut împotrivă.

— Nu-ți fac bine. Nu vreau să iei așa ceva. Încă n-au fost puse la punct. Fetito. Dau tot soiul de efecte secundare.

Abia după o săptămînă i-am mărturisit lui Elvis bănuielile mele. M-am așteptat să reacționeze cu aceleași sentimente contradictorii, însă el a fost în cîlmea fericirii. A aranjat să merg imediat la doctor, m-a însoțit la cabinetul acestuia și m-a așteptat neliniștit în anticameră, cît timp a durat consultul. Cînd am ieșit din cabinet, i-am înconjurat gîtul cu brațele, spunînd:

- Ghici!
- Ce? Ce să ghicesc?

Abia se putea stăpîni.

— Ai să fii tătic.

Nu i-a venit să creadă. Imediat a vrut să dea de veste tuturor. Chiar atunci, taică-său, care ne însoțise la medic, a pășit înăuntru. Elvis l-a apucat de braț.

— Tată, nici n-ai să crezi! Cilla așteaptă un copil. Ai să fii bunic.

— Dumnezeu mare! a exclamat uluit Vernon. Mă păcălești!

— Nu, tată. E-adevărat!

Pe urmă, Elvis l-a tachinat, zicînd:

— Ai să fii un bunic cu părul cărunt.

Îmi plăcea nespus să-l văd pe Elvis fericit, însă nu știam încă în ce fel va fi influențat menajul nostru de această sarcină neașteptată. În această perioadă ar fi trebuit să ne găsim doar noi doi, singuri. Voiam să fiu frumoasă, pentru el. Iar acum, debutul meu ca soție a lui Elvis urma să aibă de suferit din pricina abdomenului proeminent, a feței și a picioarelor umflate.

În ce mă privea, cu cît mi se spunea mai rar că arăt a femeie gravidă, cu atît era mai bine. Intenționam să demonstrez că o femeie însărcinată nu trebuia ncapărat să se îngrașe. Voiam să contrazic afirmația lui Elvis că „femeile folosesc sarcina drept scuză ca să-și negligeze silueta”. Deși doctorul spusese că o creștere în greutate de douăzeci și cinci de livre ar fi fost normală, m-am grăbit să scad de la o sută zece livre — cît aveam de obicei — la o sută. În următoarele patru luni, am pus pe mine numai cinci livre, iar pînă la împlinirea soroșului, numai nouă.

Mîncînd o singură masă pe zi și în rest ronțăind mere și ouă fierte, mă mîndream că nu aveam nevoie să-mi cumpăr îmbrăcăminte special pentru sarcină. Doctorul m-a sfătuit că pe lîngă nu știu cîte vitamine, era necesar să consum multe lactate. Din orgoliu, am încălcat indicațiile medicului și am redus cantitatea de lactate. Nu voiam să mă îngraș și să capăt vergeturi. Că măsură de prevedere suplimentară, am decis ca în următoarele opt luni să mă ung cu unt de cacao.

La cîteva zile după ce mi s-a spus că sînt însărcinată, am plecat din Memphis la Los Angeles, unde Elvis urma să înceapă pregătirile pentru un nou film, *Speedway*. Aceasta avea să fie ultima noastră călătorie cu autobuzul de comandă, înainte de a-l vinde. Pe drum, Elvis și băieții țipau cît îi ținea gura, înghiontindu-se unii pe alții și jucîndu-și tot felul de farse. Eu făceam pe fotograful, prefăcîndu-mă că-i immortalizez pe fiecare. Dar chiar cînd zîbeam sau rîdeam, aveam aceleași simțăminte contradictorii privitoare la sarcină. Îmi doream un copil, dar nu așa curînd.

Elvis era foarte sensibil la stările mele sufletești. Îi lipseau „ochii strălucitori“ ai fetei lui, și „chipul ei radios și surîzător“. În cele din urmă, în Flagstaff, Arizona, într-un mic han de la marginea șoselei, m-a pus pe un scaun și m-a întrebat:

— Ce vrei să faci, Fetițo?

— Mi-am pierdut cumpătul.

— Nu știu, i-am răspuns. Ce-aș putea face?

— Tu ce crezi? a replicat el. Oricare ți-e hotărîrea, sînt alături de tine.

În aceeași clipă, am înțeles la ce se referea. Mă lăsa pe mine să decid.

— E copilul nostru, am spus printre suspine. N-as putea trăi niciodată singură, și nici tu.

N-a rostit nici un cuvânt, doar a zîmbit în semn de aprobare. M-a strîns în brațe, pînă ce-am sfîrșit cu plînsul. Legați unul de altul prin iubire, amîndoi am acceptat din toată inima mica făptură zămislită de noi.

Cînd am simțit pentru prima oară fătul mișcînd, am avut revelația bucuriei depline de-a purta în pîntece copilul nostru. Zîmbetul mi-a revenit cînd Elvis și-a pus ușor mîna pe burta mea, abia puțin umflată, spunînd:

— Cum de poate o ființă așa micuță să poartă în ea o alta?

Sarcina mea ne apropiase. Mă suna zilnic de la studio, nîmăi ca să-mi audă glăsul și să se asigure că totul mergea bine. Tot datorită copilului, ne-am hotărît să cumpărăm prima noastră casă în Los Angeles, în loc să închiriem una, așa cum făcusem pînă atunci. În timp ce el era la filmări, eu colindam zona Beverly Hills-Bel Air, în căutarea unei locuințe pe gustul nostru.

Spre sfîrșitul toamnei, pe cînd ne aflam în Arizona, pentru filmarea unor scene în aer liber la *Stay Away, Joe*,

am văzut în *Variety* o reclamă pentru o casă, care mi s-a părut a fi exact ce căutam: o locuință frumoasă în Trousdale Estates, complet mobilată, cu trei dormitoare, casă de oaspeți, piscină și instalație de pază.

Am luat avionul înapoi spre Los Angeles. Casa aparținea unui cunoscut proprietar funciar, care tocmai divorțase. Cu bar interior, mobilier vechi și colecții de artă, se deosebea mult de Rocca Place, unde camerele erau decorate după indicațiile angajaților care locuiau în ele — ceea ce însemna alt covor, alte culori, alt stil în fiecare. Din păcate, încercasem să mulțumesc pe toată lumea, dar rezultatul fusese o indigestie arhitecturală. De astă-dată, puteam trăi așa cum îmi plăcea.

De cum s-a întors Elvis din Arizona, ne-am mutat în casa cea nouă și am început să pregătim camera copilului. Singurul meu gând era cât sînt de fericită și ce frumoasă este viața.

Bineînțeles că am primit o mulțime de sfaturi privitoare la ce trebuia să fac în timpul sarcinii și ce nu. Prizoniera superstițiilor din Sud, bunica era din cale-afară de grijulie, spunîndu-mi să nu-mi pieptăn părul pe spate, altfel riscam să înnod cordonul ombilical în jurul copilului. Toț ea zicea că nu trebuia să stau prea mult timp fără să mă așez, altfel mi se vor umfla picioarele și n-am să mai pot merge. Era atentă cu mine, ca o mamă iubitoare, dar cîteva din activitățile mele îi dădeau motiv de îngrijorare. Nu renunțasem la lecțiile de balet, mergeam pe motocicletă; am călărit pe Domino pînă în luna a opta de sarcină.

Elvis considera că eram un fenomen, de puteam ține pasul cu el din toate punctele de vedere. Remarca asta mă

facea fericită. Îl mulțumeam și continuam să rămân alături de el zi de zi.

Pe urmă am început să aud zvonuri despre Elvis și Nancy Sinatra, aceleași care-mi ajunseseră la urechi în Germania: că ea îl iubea la nebunie și că aveau o legătură. Eram foarte sensibilă și plîngeam ușor. Elvis m-a asigurat că mă hipersensibilizasem datorită stării mele. Am fost de acord. Cînd eram în luna a șasea, mi-a telefonat Nancy, spunîndu-mi c-ar vrea să-mi organizeze o petrecere cu daruri. N-o știam prea bine și mi s-a părut ciudat că se arăta atît de binevoitoare. Dar Elvis mi-a povestit că era o fată foarte drăguță și că ar trebui să fac cunoștință cu ea. Ne-am înțeles că voi merge la petrecere, cu o singură condiție, sugerată de Colonel: toate fotografiile ce vor fi făcute în acea zi urmau să-mi fie înmîinate mie. În acest fel, nu vor apărea nici un fel de instantanee prin revistele cinematografice americane. Petrecerea a fost cît se poate de reușită. Nancy s-a dovedit foarte prietenoasă și săritoare. Mi-am dat seama că-mi era simpatică și-am hotărît să nu dau nici o atenție zvonurilor.

Uneori viața îți oferă surprize. Tocmai cînd te simți mai încrezător, se întîmplă ceva neprevăzut. Eram sus la etaj, în vila Graceland, cînd Elvis m-a chemat în biroul lui, aflat lîngă dressing room.

— Cilla, îmi trebuie timp de gîndire. Treaba nu merge prea grozav. N-ar fi rău să luăm o mică pauză, un fel de despărțire de probă. Să stăm departe unul de altul pentru o vreme.

În clipa aceea mi-am dorit să mor. Eram în luna a șaptea și nu-mi venea să cred că ce auzisem erau chiar vorbele lui. Probabil că glumea.

— Ce tot spui? Ce-am făcut?

— N-ai făcut nimic, Fetito. Nu înțelegi? Nu-i vorba de tine. E vorba de faptul că eu trec prin niște momente grele. Cred că-i mai bine să ne despărțim un timp.

L-am privit în tăcere, simțind în mine o putere nouă. Dacă mă dădea la o parte în asemenea momente, atunci nu mă merita deloc. M-am ridicat și i-am spus:

— Cum vrei. Spune-mi când trebuie să plec.

M-am dus în cabinetul de toaletă, închizând ușa în urma mea.

Eram ca amețită. Acesta nu putea fi omul pe care-l știam. M-am retras instinctiv, cu iubirea mea înfrîntă, cu îndoiala în suflet, cu inima sfîșiată.

Nu cred că Elvis avea cu adevărat intenția să mă părăsească. Nu-i stătea în fire. Mai târziu, mi-am dat seama că și el își punea întrebări privitoare la modul în care îi va afecta viața un copil. Oare publicul îl va accepta ca tată? Nu era sigur nici dacă admiratorii se obișnuiseră cu ideea că era bărbat însurat. Oare pînă unde avea să meargă credința lor?

În scurt timp, firea lui sensibilă l-a făcut să-și revină. Au trecut două zile. Ideea unei despărțiri de probă n-a mai fost niciodată adusă în discuție. Amîndoi ne-am purtat de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. În astfel de ocazii mi-aș fi dorit ca între noi să existe o adevărată comunicare, să ne putem împărtăși nesiguranta, temerile și eșecurile, în loc să pretindem că ele nici nu existau. Probabil că și unul, și altul am fi fost surprinși de cîtă înțelegere am fi dat dovadă. Însă nu reușeam să mă vindec de efectul vorbelor lui, care-mi sădiseră îndoiala în suflet.

Pe măsură ce sarcina mea progresa, amîndoi ne urmam activitățile în ritmul obișnuit. Eu țineam să fiu inclusă în programul celorlalți. De Crăciun am mers la fermă, am călărit, ne-am bătut cu bulgări de zăpadă și am prins iepuri cu lațul. Elvis stătea în față, în camionetă, și-mi striga:

— Cum e, Cilla? Ia zi, Fetito! Cum se simte fetița mea?

— Foarte bine! Îi strigam. E-n regulă!

Cînd călăream, mă întreba de fiecare dată:

— Ești sigură că poți? Ți-a dat voie doctorul?

— Da, îi răspundeam. Pot.

Eram ferm hotărîtă să nu cer un tratament preferențial.

Abia în ultima lună am mai slăbit ritmul. În loc să rămîn noaptea la două-trei filme, Elvis mă ducea acasă după primul.

Și-a aranjat programul în așa fel încît în ultima lună să poată sta cu mine, acasă, la Graceland. Ca să fim perfect pregătiți pentru ultima zi, ne-am antrenat chiar și pentru drumul pînă la Baptist Memorial Hospital. Pe măsură ce se apropia soroceul, Elvis devenea din ce în ce mai agitat.

La 1 februarie 1968, m-am trezit pe la ora opt și-am văzut că patul era ud leoaică. Speriată, am sunat-o pe mama, în New Jersey, și ea m-a îndemnat să telefonez imediat doctorului. Mi-a spus să pornesc neîntîrziat spre spital. L-am trezit cu blîndețe pe Elvis și i-am șoptit că sosise ziua cea mare. Mahmur, m-a întrebat dacă eram

sigură. Când i-am răspuns că da, l-a chemat pe Vernon și l-a rugat să-i anunțe pe toți, apoi a strigat în jos, pe scări:

— Gata! Cilla o să aibă un copil!

Fără să acord atenție entuziasmului lui, m-am dus liniștită în baie și m-am machiat cu creionul negru, apoi mi-am tapat părul ca tăciunele. Mai târziu, la spital, am cerut permisiunea specială de a-mi păstra genele false.

La parter se dezlănțuise iadul. Conform planului, mai întâi au demarat mașinile-momeală, din care Lamar și Joc făceau semne disperate admiratorilor să vină după ei. Apoi am plecat și noi; însă cu toate repetițiile prealabile, ne-am îndreptat spre alt spital. Între timp schimbasem spitalul, dar era clar că Jerry, care se află la volan, habar nu avea de asta. I-a venit în ajutor Charlie Hodge, care l-a convins că era vorba de Baptist Memorial, nu de Methodist. Din fericire, am ajuns la timp.

Fiica noastră, Lisa Marie, s-a născut în aceeași după-amiază, la ora 5. Sora mi-a adus-o în salon și eu am luat-o în brațe. Nu-mi venea să cred că-i a mea, că eu adusesem pe lume acest copilăș. Era tare mică și drăgălașă. Elvis a intrat în salon și m-a sărutat, fericit că aveam un copil perfect normal și sănătos. A iubit-o de cum a văzut-o. M-a privit cum o țineam la piept și ochii i s-au umezit de bucurie. Pe urmă ne-a îmbrățișat pe amândouă, lipindu-ne strâns de el.

— *Nungen*, a murmurat el.

Era felul lui de-a spune „micuța mea”¹.

— Fetita mea are o fetiță.

— Știe și ea! i-am șoptit.

1 *Micuța mea* — în engl. *Young one*. (n.t.)

L-am întrebat dacă voia s-o țină în brațe. La început n-a îndrăznit, apoi și-a luat inima în dinți și a început s-o atingă. S-a jucat cu mânuțele și cu piciorușele ei. Era extaziat.

— Nu pot să cred că eu am făcut o parte din copilul ăsta frumos, mi-a spus.

Elvis știa că dorisem ca bebelușul să aibă părul negru ca al lui, și Lisa se născuse cu un păr negru, bogat și mătăsos.

— E perfectă, a adăugat el. Până și culoarea părului e așa cum mi-am dorit.

Am rămas mult timp îmbrățișați, mângâind fetița și mângâindu-ne unul pe altul, ca orice cuplu tânăr trăind primele clipe ale bucuriei de-a fi părinte.

Omul care s-a aflat în acea zi lângă mine, în salonul de spital, era cel pe care-l iubeam și pe care-l voi iubi întotdeauna. Nu avea nevoie să se străduiască să pară puternic și hotărât, sau sexy; nu se temea să-și arate tandrețea și vulnerabilitatea. Nu trebuia să joace rolul superstarului Elvis Presley. Nu era decât un om obișnuit: soțul meu.

La 5 aprilie am notat în agendă:

«Fetița se face tot mai frumoasă pe zi ce trece. Doctorul Turman a spus că e sănătoasă și evoluează bine. Elvis m-a însoțit la pediatru, apoi m-a așteptat în mașină. M-a condus și la obstetrician. Insistă să-mi fac controale periodice și se ocupă de noi amîndouă, ca un tată grijuliu.

Totuși, de la nașterea fetei, sînt singură. Încă se ține departe de mine. Se împlinesc două luni de cînd nu m-a atins. Începe să mă neliniștească.»

A doua zi am scris:

«L-am întrebat pe Elvis dacă s-a întîmplat ceva și dacă nu mai simte o atracție fizică pentru mine. Am

văzut că a părut cam stînjedit. Mi-a spus că vrea să fie sigur că mi-am revenit pe deplin și că se teme să nu-mi pricinuiască vreun rău. Răspunsul lui m-a făcut să-mi mai vină inima la loc.

Am adus-o pe Lisa în camera noastră și-am așezat-o în pat, între noi. E așa un copil cuminte! Nu ne vine să credem că-i a noastră.»

Elvis și cu mine am început să revenim la obiceiurile dinainte. De la nașterea fetitei, petrecusem cea mai mare parte a timpului la Graceland; pînă la urmă, am adus toți caii înapoi, în grajdul de-aici, iar Vernon a vîndut multe din lucrurile de la fermă și, în final, „chiar cîreul G”.

Elvis accepta paternitatea cu multă bucurie, însă faptul că eu eram mamă îl neliniștea. Pe atunci nu înțelegeam cum vine asta, dar mai tîrziu aveam să aflu mai multe despre bărbații care au fost foarte legați de mamele lor. Nu sînt o adeptă a teoriilor freudiene. Cred că atunci cînd un bărbat vine pe lume, prima sa iubire necondiționată e mama. Mama îl ocrotește, îi dă căldură, îl hrănește la sînul ei și-i oferă toate cele necesare existenței. Nici unul din aceste sentimente nu are vreun substrat sexual. Mai tîrziu, cînd sotia lui devine la rîndul ei mamă, acest noian de amintiri se redesteaptă brusc, riscînd să-i alunge afecțiunea pentru soție.

Pe cînd trăia mama lui Elvis, relația dintre ei fusese neobișnuit de strînsă. Elvis îi povestea despre aventurile lui și, în multe nopți cînd Gladys zăcuse bolnavă, dormise alături de ea. Fetele cu care ieșea în oraș trebuiau să

întrunească toate calitățile femeii ideale, după modelul lui Gladys. Și, la fel ca în cazul meu, Elvis așeza fata pe un pedestal, „păstrînd-o” pînă cînd ar fi sosit clipa cea sacră. El își putea vedea de distracții și escapade, dar fata la care se întorcea acasă trebuia să fie demnă de respect.

Acum eu devenisem mamă și el nu prea știa cum să se poarte cu mine. Înainte de căsătorie, îmi spusese că nu putuse niciodată face dragoste cu o femeie care avea un copil. Dar pe tot timpul sarcinii mele, pînă în ultimele șase săptămîni, amîndoi făcuserăm dragoste cu mare pasiune. De fiecare dată fusese atent, temîndu-se să nu ne facă vreun rău, mie sau copilului, dar întotdeauna afectuos și sensibil la dorințele mele. Iar acum trecuseră luni de zile.

La 20 aprilie, am scris în jurnal:-

«Noaptea trecută, m-am pus într-o situație penibilă. Am îmbrăcat un négligé negru și, în timp ce Elvis citea, m-am lipit de el cît am putut de strîns. Probabil pentru că știam bine ce vreau și încercam să-l fac și pe el să înțeleagă. I-am sărutat mîna, apoi fiecare deget în parte, apoi gîtul și fața. Însă am așteptat prea mult. Somniferele își făcuseră efectul. Altă noapte de sin gurătate.»

În cele din urmă, după luni de zile, Elvis s-a apropiat de mine. Înainte de-a face dragoste, mi-a spus că acum eram o tînără mămică și că a fi mama unui copil e ceva foarte deoschit. Însă eu am notat în jurnal:

«Încep să mă îndoiesc de atracția sexuală pe care o inspir ca femeie. Fizic și emoțional, momentul a fost o neîmplinire.»

Ne-am întors de la Los Angeles, unde Elvis turna *Live a Little, Love a Little*. Începea să revină la vechile-i obiceiuri. Nemulțumită, am căutat să mă înscriu la niște lecții de dans. Am răsfoit cartea de telefon pînă ce mi-a atras atenția o școală de jazz și balet, nu departe de casă.

Studioul era mic și lipsit de pretenții. Proprietarul, Mark, un bărbat de patruzeci și cinci de ani, extrem de atrăgător și de dinamic, se dovedea un excelent dansator și un bun profesor, astfel încît în acea după-amiază m-am înscris la lecții particulare.

Cum eram încă prea timidă ca să dansez în fața unei asistente, voiam să aștept pînă ce-aș fi fost sigură că puteam ține pasul cu ceilalți elevi și-abia pe urmă să mă integrez în grup. Am început să iau lecții particulare, de trei ori pe săptămînă. Mă flata interesul personal și atenția

pe care mi le acorda Mark și curînd am fost în stare să execut figuri și sărituri de care nu m-aș fi crezut niciodată capabilă.

Mark mi-a spus că aveam calitățile necesare unei bune dansatoare și m-a forțat să dau din mine tot ce pot. Din cauza eșecurilor și durerilor, la un moment dat am vrut să abandonez. Cerîndu-mi să continui, el mi-a spus că îmi modelam personalitatea și m-a silit să repet aceleași exerciții pînă ce le-am reușit perfect. Acest fapt m-a ajutat să-mi dau seama că puteam merge mai departe decît mi-aș fi închipuit vreodată.

Avea încredere în mine, iar eu realizam, în sfîrșit, ceva. Pentru prima oară cream, mă simțeam mulțumită de ce fac și abia așteptam să vină ora de dans.

Mark era o personalitate harismatică, iar eu... cît se poate de vulnerabilă. În locul unei căsătorii plină de dragoste, acum dansul devenise viața mea. Mă obseda, mutîndu-mi neliniștile și sentimentele în studio. M-am trezit că mă gîndeam la Mark chiar cînd eram acasă. Îl văzusem abia de cîteva ori și totuși, nu mi-l puteam scoate din minte. Am încercat să fiu rațională, spunîndu-mi că asta se întîmpla pentru că el se găsea întotdeauna *acolo*, gata să mă sprijine. Părea să mă înțeleagă, în timp ce omul pe care-l iubeam cu adevărat nu se putea desprinde de lumea lui. Am început să mă destind, plăcîndu-mi ce fac, aproape împotriva voinței mele. Trecuse cam multîșor de cînd petrecusem timpul cu un bărbat care să-mi aprecieze calitățile și care să se bucure că sîntem numai noi doi, singuri. De asemenea, pentru prima oară nu mă luptam ca să-mi păstrez adevărata identitate. Era un sentiment înălțător, pe care nu-l mai trăisem de multă vreme. Am avut o scurtă aventură, căreia m-am hotărît să-i pun capăt.

După această experiență, mi-am dat seama că-mi doream mult mai mult de la relația mea cu Elvis.

Amîndoi am hotărît să plecăm în Hawai.

Pentru prima oară mergeam împreună în vacanță; speram că va fi o a doua lună de miere și că-l voi uita pe Mark. I-am luat cu noi pe Lisa, doica, pe Joe, Joanie, Patsy împreună cu soțul, Gee Gee, Lamar cu soția lui, pe Nora și Charlie. Am tras la hotelul „Ilikai” din Waikiki, însă curînd am constatat că Elvis nu putea merge pe plajă fără ca în jurul lui să se adune o mulțime de lume. Am decis să închiriem o casă pe o plajă particulară și să ne petrecem acolo tot restul vacanței.

Ne-am distrat grozav. Elvis și cu mine redevenisem doi copii: departe de griji și de filmări, departe de Mark, spre care îmi mai zbura gîndul din cînd în cînd.

Aici l-am cunoscut pe Tom Jones, de care Elvis s-a atașat foarte mult. Întotdeauna îi plăcuse stilul vocal al lui Tom, îndeosebi în *Green, Green Grass of Home*¹, pe care Elvis îl auzise prima oară în timpul unei călătorii de la Los Angeles la Memphis. Cînd făcuse escală în Arizona, îmi telefonase, îndemnîndu-mă să fac rost de disc.

Elvis era convins că Tom avea sînge negru în vine. Nici un cîntăreț alb nu se putea lansa într-un astfel de cîntec, cu excepția formației „The Righteous Brothers”, care — spre marea lui surpriză — erau tot albi.

Tom Jones și Elvis s-au simpatizat din prima clipă. După o vizită la hotelul „Ilikai”, Tom ne-a invitat în

¹ *Green, Green Grass of Home* — „Iarba verde, verde de acasă”, șlagăr celebru lansat de Tom Jones. (n.t.)

apartamentul lui, împreună cu grupul. La câteva minute după ce-am sosit, săreau dopurile de la șampanie și începea petrecerea. Am râs, am băut, am glumit, am băut din nou (și încă zdravăn), ne-am distrat de minune — și în zori ne-am înapoiat la „Ilikai“, clătinându-ne pe picioare. Elvis s-a simțit atît de bine, încît le-a adresat personal invitația, lui Tom și grupului său, să vină a doua zi în vila noastră de pe plajă. Așa s-a născut o prietenie bazată pe respect și admirație reciprocă.

Una din principalele calități ale lui Elvis era convingerea că în muzica ușoară exista loc pentru oricine, cu condiția să aibă talent. După cîte știu eu, puține sînt vedetele care s-au arătat atît de generoase. Lăcomia, nesiguranța, invidia, egoismul împiedică celebritățile să se sprijine una pe alta.

Elvis avea harul de a depista din prima clipă un talent. În Las Vegas, deseori primeam la noi trupe itinerante, cu diverși artiști, foarte întreprinzători, iar dacă lui Elvis îi plăcea spectacolul, lua trupa sub protecția sa, încurajînd soliștii să-și continue cariera și insuflîndu-le încredere și entuziasm.

Printre favoriți se numărau Ike și Tina Turner, Gary Puckett și Union Gap, dansatorii Tybe și Bracia, vechi cîntăreți ca Fats Domino și The Ink Spots — toți oameni de mare talent, care meritau apreciați ca atare în domeniul lor.

Într-o scară, am mers în culisă la Barbra Streisand, la hotelul „International“ — acum „Hilton“. Era o reprezentație clasică stil Streisand, iar Elvis, care dăduse pe gît mai multe Bloody Mary¹, voia să-i comunice Barbrei

¹ *Bloody Mary* — cocktail în compoziția căruia intră vodcă și suc de roșii. (n.t.)

părerea lui. Am fost conduși la cabina ei și, de cum a văzut-o, primele cuvinte ale lui Elvis au fost:

— Mă întreb ce-ai găsit la Elliott Gould. Niciodată nu l-am putut suferi.

În maniera ei caracteristică, Barbra i-a răspuns:

— Cum adică ce-am găsit? E tatăl copilului meu.

Elvis a rămas fără replică.

Elvis mai avea și alți favoriți: Arthur Prysock, John Gary, marele cântăreț de operă Robert Merrill, Brook Benton, Roy Orbison și înregistrarea lui Charles Boyer cu: *Where Has Love Gone?*¹

Nu-i putea înghiți pe cântăreții care — după cum se exprima el — „nu aveau decît tehnică și nici un pic de sentiment“, categoric în care-i plasa pe Mel Torme și Robert Goulet. Aceștia erau răspunzători de distrugerea a două televizoare, pe care Elvis le făcuse țandări, aruncînd în ele cu cîte un Magnum².

1 *Where Has Love Gone?* — „Unde s-a dus iubirea?“. (n.t.)

2 *Magnum* — sticlă de băutură, cu o capacitate de 0,357 miligrame. (n.t.)

Contractul pe cinci ani încheiat de Elvis cu MGM a expirat în 1968, astfel că, în sfârșit, Elvis era liber să se preocupe și de altceva. Pînă și Colonelul recunoștea că, totuși, cariera lui Elvis avea nevoie de un nou impuls. NBC i-a făcut o ofertă de a-și realiza singur un program special, în regia noului lor angajat, Steve Binder. Nu aveau nici un plan prestabilit, însă ideea era tentantă și bine plătită. Faptul că nu exista nici un scenariu — fiind vorba de „o evoluție liberă“ — l-a determinat pe Colonel să ezite a-și da verdictul. Colonelul pretindea mai mult control, însă Elvis voia să-l cunoască pe Steve și să se convingă că se pot împăca bine și că vorbeau aceeași limbă.

Elvis nu mai apăruse la televizor de ani de zile și se simțea foarte neliniștit. Spre marea lui surpriză, Steve era mult mai tînăr decît și-l închipuise, extrem de pătrunzător

și cu o vorbă blîndă — în contrast izbitor cu șefii de platou cu care lucrase în trecut — oameni vîrstnici, cu idei preconcepute asupra modului în care trebuia prezentat și vîndut Elvis. Pentru prima oară după nu știu cîți ani, se deștepta în el impulsul creator. Steve Binder i-a cîștigat încrederea și a avut intuiția de a-l lăsa să fie el însuși. Steve observa, își nota în minte anumite lucruri, îi învăța obiceiurile, descoperind ce anume îl destindea pe Elvis și ce-l făcea să se simtă încordat.

Pe parcursul întîlnirilor lor, Steve a intuit teama lui Elvis, care nu mai apăruse într-o transmisiune „pe viu” de ani de zile; remarcase că star-ul lui revenea la viață în culise, în cabina plină de instrumentiști.

Pe zi ce trecea, Elvis devenea tot mai încrezător și mai entuziast în privința noului proiect, mîndrindu-se din nou cu aspectul său fizic, supraveghindu-și silueta, ținînd regim și cooperînd strîns cu autorul costumelor de spectacol — Bill Belew: acesta se gîndise la o vestimentație pe care Elvis n-o mai arborase de ani de zile: costumul negru, de piele.

Am fost surprinsă cînd m-a întrebat:

— Săttuin, mă simt cam caraghios cu hainele alea. Crezi că-mi vin bine?

Elvis își dădea seama că acest spectacol în exclusivitate era un mare pas în cariera sa. Nu putea da greș. Două luni întregi muncise mai mult decît pentru toate filmele, luate la un loc. Era cel mai important eveniment din viața lui:

În tot acest timp, cu descopeream un nou univers muzical — „Segovia”, „Blood, Sweat and Tears”, Ceai-

kovski, Santana, Mason Williams, Ravel, Sergio Mendes, Herb Alpert — și eram dornică să-i împărtășesc soțului recente mele pasiuni din domeniul muzicii și dansului. Voiam să aduc un nou suflu în relația dintre noi, sperînd că astfel voi statornici căsătoria noastră. Acum discuțiile de la cină se învîrteau în jurul lui Leonard Bernstein și Carlos Montoya, însă Elvis nu manifesta cine știe ce interes. Toate gîndurile lui erau la emisiunea de televiziune.

Lipsea de acasă multă vreme, iar cînd ne întîlneam, conversația se limita la chestiuni superficiale. Cum aveam fiecare cu totul alte preocupări, nu ne rămîneau prea multe în comun, cu excepția fiicei noastre. Îmi era greu să-l abordez, conștientă că distanța dintre noi sporea. Însă datorită muncii lui pentru emisiunea TV, mi-am dat seama că tot ce-i lipsea acum ar fi fost constatarea mea că ne îndepărtăm unul de altul.

În absența lui mă ocupam de Lisa și urmam lecții de dans în cursul dimineții, apoi balet după-amiaza și jazz seara — acesta prelungindu-se deseori pînă la ora unu noaptea. Acum studiam cu un nou profesor de dans, care mă puneă să fac demonstrații de dans pentru cursurile de seară. Mulți elevi erau dansatori profesioniști. Prin muncă asiduă, reușisem să intru în companie; repetasem cîte patru ore pe zi, pentru a pune la punct pași noi, mă străduisem în permanență să mă autodepășesc și, pînă la urmă, îmi găsisem un loc în compania de dans, apărînd incognito în spectacole date în weekend, pe la colegiile din Los Angeles.

Show-ul de televiziune al lui Elvis a avut un succes răsunător, fiind cotate drept cea mai apreciată emisiune în

exclusivitate a anului, iar cîntecul din final *If I Can Dream*¹ a fost primul lui disc vîndut în milioane de exemplare, după ani de zile.

Am stat în fața televizorului, urmărind emisiunea și anticipînd, emoționați, reacția publicului. Tot timpul cît a durat programul, Elvis a rămas tăcut și încordat, dar de cum au început să sune telefoanele, am înțeles cu toții că fusese un nou triumf. Nu-și pierduse aureola. Rămînea Regele Rock-and-Roll-ului.

Era o binecuvîntare pentru amîndoi. Orele pe care le dedicam dansului îl eliberau de grija de-a se ocupa de mine. Noul meu hobby nu reprezenta o amenințare, ca în cazul unei profesii. Continuam să fiu lîngă el, să mă îngrijesc de cele necesare — așa cum pretindea el de la soție — și în același timp îmi făuream o lume a mea, încetînd să mă mai simt intimidată de măreția lumii lui. Mă dezvoltam, învățam și evoluam ca personalitate de sine stătătoare.

Această nouă libertate era cît pe-acî să se sfîrșească, atunci cînd un membru al clanului, recent angajat, și-a asumat sarcina de-a investiga plecările și venirile mele. I-a raportat lui Elvis că fusesem văzută ieșind dintr-un studio de dans, la o oră tîrzie de noapte, iar Elvis i-a cerut să afle mai multe. Imprevizibilitatea lui Elvis în abordarea anumitor momente de criză era de-a dreptul năucitoare. Logic, mă așteptam ca un om atît de irascibil să se aprindă imediat. Dar el nu m-a acuzat de nimic. Singurul lui comentariu a fost:

— Fetițo, există persoane care insinuează c-ai fost văzută ieșind dintr-un studio de dans, noaptea tîrziu.

¹ *If I Can Dream* — „Dacă pot visa“. (n.t.)

— E adevărat. Știi că fac parte din companie. Nu numai cu plec la ora asta. Atunci ni se dă drumul.

L-am rugat să-mi spună cine încercase să stîrnească scandal. Însă mi-a răspuns doar atît:

— Să zicem că-i nou și pășește pe un teren minat. Dacă-și cunoaște interesul, atunci mai bine să-și vadă dracului de treaba lui.

♮

După succesul emisiunii de televiziune, Elvis și-a dedicat cîteva săptămîni înregistrării unui disc, avînd și de astă-dată un motiv bine întemeiat. Pentru prima oară în paisprezece ani se lăsase convins să meargă la Memphis, la „American Sound Studios“, o companie a oamenilor de culoare, de unde artiști de marcă, printre care Aretha Franklin, își lansaseră cele mai recente slagăre. Aici lucrau mulți tineri și Elvis s-a înțeles grōzav cu ei. Ceea ce e și mai important, au realizat împreună o muzică de mare calitate.

Stătea în studio și cînta pînă în zorii zilei, apoi se întorcea în seara următoare, plin de energie și gata de muncă. Glasul îi era într-o formă de zile mari, iar entuziasmul — de-a dreptul molipsitor. Fiecare nouă melodie era și mai bună decît precedentă. Ascultam cîntecele iar și iar, și Elvis striga: „Ascultă puțin cum sună ăsta!“ sau „La dracu'! Ia mai pune-l o dată!“

Colonelul nu s-a amestecat în aceste înregistrări. Elvis era artistul și acum se dezlănțuise. Pînă la urmă, a înregistrat atîtea cîntece, încît a durat un an și jumătate pînă ce RCA le-a lansat pe toate, inclusiv succese ca *In the Ghetto*, *Kentucky Rain* și *Suspicious Minds*.

Cînd îl priveam pe Elvis cîntînd din nou, plin de încredere și cizelînd fiecare cuvînt în stilul lui, ne creștea inima de mîndrie. Ce deosebire față de înregistrările din trecut, cu furia, eșecurile și dezamăgirile lor — înregistrări care fuseseră lansate tîrziu, dacă nu cumva chiar rataseră momentul.

Într-una din ocazii, Elvis m-a privit, apoi a început să cînte dintr-o dată *From a Jack to a King*. Știa că melodia îmi place foarte mult. Ceva mai tîrziu, a cîntat *Do You Know Who I Am?* Ascultînd cuvintele, n-am putut să nu mă regăsesc în ele.

După patru ani de cîntece lipsite de strălucire, acum reapărea în în vîrfurile tuturor topurilor, și RCA nu se mai putea plînge de el. Îl amenintaseră pe Colonel că dacă Elvis nu înregistra ceva nou, vor reedita cîteva din cîntecele vechi.

Succesul atrage după sine alte succese. De la emisiunea de televiziune, devenise nerăbdător să se producă din nou într-un spectacol *live* și să dovedească tuturor că nu pierduse legătura cu scena. În căutarea celei mai bune surse de venit imediat, Colonelul a încheiat un contract cu Hotelul „Las Vegas International“, care era aproape terminat, urmînd ca Elvis să apară în spectacol și să fie cap de afiș timp de o lună, cu un salariu de jumătate de milion de dolari.

Las Vegas era exact ce-i trebuia pentru a demonstra că încă mai avea priză la public, într-un spectacol în direct. Acesta era lucrul care-i plăcea cel mai mult și pe care-l făcea cel mai bine. Totuși, concertul rămînea o mare piatră de încercare.

Nu-și exersase vocea de ani de zile, iar acum era angajat în două spectacole pe noapte, pe parcursul a douăzeci și opt de zile la rând. Neliniștit, se întreba dacă va putea face față efortului, dacă spectacolul se va ține cu casa închisă, dacă va fi în stare să rețină atenția ascultătorilor timp de două ore. Dorea nespus ca această nouă apariție să fie acceptată, simțind că acum avea de oferit mai mult decât câteva figuri de *rock-and-roll*.

Nu numai că ajunsese la un punct de răscruce în cariera lui, însă îl apăsa și obligația impusă de onorariul fără precedent, precum și gândul că Las Vegas fusese orașul unde înregistrase un succes grandios, cu treisprezece ani în urmă, în 1956.

Elvis nu era genul de om care să vină și să spună deschis: „Mi-e frică“. Însă teama i se citea în tot ce făcea, în tremurul piciorului stîng și în bătaia nervoasă a călcîiului. Își înfrîna temerile și emoția, care explodau din cînd în cînd, făcînd fărîme pe oricine se întîmpla să fie prin preajmă. Într-o seară, la cină, Elvis a mărturisit că-l preocupa problema pieptănăturii, iar eu am spus că văzusem un afiș cu Ricky Nelson, pe Sunset Boulevard. Avea părul lung, cu ușoare onduleuri, și mie mi se păruse foarte atrăgător. Am sugerat cu naivitate că Elvis ar trebui să-l vadă cum arăta.

— Ești nebună? a țipat el. După toți anii ăștia, cînd Ricky Nelson, Fabian și tot grupul mi-au călcat pe urme, acum să vin să-i imit eu pe ei? Ți-ai pierdut mințile, femeie!

A plecat de la masă, turbat de furie. Întotdeauna fusese apreciat pentru originalitate, iar acum se temea că în Las Vegas nici asta nu va mai fi suficient. Știam că-l rănisem în amorul propriu și am mers să-i cer scuze.

În pregătirea concertului pentru „International“, Elvis a îndepărtat toate obstacolele. Era într-o formă de zile mari, cu moralul ridicat — și nu din cauza pastilelor. Arăta mai elegant și mai atrăgător ca oricând.

Își racolase cei mai buni instrumentiști, maeștri de sunet și lumini, costumieri și coregrafi — de data asta, nu voia să riște nimic. Căutase în lumea muzicală, pînă ce dăduse de cei mai buni oameni de culise. S-au organizat audii și și-a ales singur fiecare instrumentist — nume mari ca James Burton, John Wilkinson, Ronny Tutt, Glen D. Hardin, Jerry Scheff. Îi plăcea mult cum suna „Sweet Inspiration“, grupul de acompaniament al Arethei Franklin, așa încît i-a angajat pe loc, pentru a crea atmosferă și pentru interludii. De asemenea, a angajat și grupul său preferat de muzică religioasă, „Imperial Quartet“.

Înainte de-a pleca din Los Angeles, Elvis a repetat la studiourile RCA timp de zece zile, apoi s-a ocupat de finisarea spectacolului o săptămînă întreagă înaintea premierei. Era evenimentul verii în Las Vegas. Colonelul Parker i-a făcut publicitate, creînd o stare de așteptare febrilă. În tot orașul fuseseră lipite afișe. La etajul trei al hotelului „International“, în birourile administrației, se desfășura o activitate intensă. Nici un alt cîntăreț care se produsese în Las Vegas nu stîrnise asemenea agitație. Holul hotelului era plin de obiecte amintind de Elvis: fotografii, afișe, tricouri, animale împăiate, băltoane, discuri, programe cu autograf. Ai fi zis că în oraș urmau să vină Barnum și Bailey¹.

¹ *Barnum & Bailey* — renumită trupă de circ. (n.t.)

Și acasă era aceeași agitație: noi, fetele, discutăm ce toalete vom purta la premieră.

— Vreau să arăți mai frumoasă ca oricând, Fetito! mi-a spus Elvis. E o noapte mare pentru noi toți.

Am colindat prin toate magazinele din West Los Angeles, pînă am găsit ceva potrivit.

Nici n-ai fi zis că trecuseră nouă ani de la ultima apariție în public a lui Elvis, judecînd după primirea ce i s-a făcut. Din clipa cînd a apărut pe scenă, spectatorii au început să aplaude și nu s-au oprit timp de două ore, cît a cîntat el: *All Shook Up*, *Blue Suede Shoes*, *In the Ghetto*, *Tiger Man* și *Can't Help Falling in Love*. A combinat cîntece noi și vechi, lente și rapide, lirice și romantice. Era pentru prima oară cînd îl vedeam pe Elvis în direct. Ca să-mi facă o surpriză, nu-mi îngăduise să vin la repetiții. Am rămas năucită. În final, a plecat de pe scenă, în timp ce publicul continua să aplaude și să strige „bis“.

Printre vedetele venite în culise ca să-l felicite după spectacol s-a numărat și Cary Grant. Însă cel mai emoționant moment a fost cînd a apărut colonelul Parker, cu lacrimi în ochi, întrebînd unde-i băiatul lui. Elvis a ieșit din cabină și amîndoi s-au îmbrățișat. Cred că în acea clipă de triumf, toți au trăit aceeași emoție.

Nu-mi imagineez ca cineva săă fi dormit în noaptea aceea. Joe Esposito a cumpărat toate ziarele și am citit cronicile entuziaste, care declarau că „Elvis fusese extraordinar“ și că „Niciodată nu arătase și nu cîntase mai bine“. Elvis a recunoscut că noi toți contribuiseam la recentul său succes.

— Ei, am reușit! Acum urmează treizeci de zile grele, dar dacă ne vom bucura de aceeași primire ca aseară, atunci merită efortul. Poate că m-am purtat cu voi ca un zbir, da' zău că n-am făcut rău.

— Ai dreptate. l-am aprobat cu toții, rîzînd. Chiar e-ai fost un zbir!

Hotelul „International” a fost extaziat de modul cum se prezentase Elvis și de vînzarea biletelor. A doua zi au semnat cu Colonelul un contract pe cinci ani, prin care Elvis urma să se producă de două ori pe an, aproximativ în aceeași perioadă — ianuarie și august — pentru suma fabuloasă de un milion de dolari anual.

Elvis a devenit pur și simplu steaua numărul unu în Las Vegas timp de o lună întreagă, cît s-a aflat acolo, apărînd de fiecare dată în fața unei săli arhipline, în timp ce mii de solicitanți rămîneau pe dinafară. Oriunde ne-am fi întors privirile, nu vedeam decît numele de ELVIS — la televiziune, în ziare, pe drapele și afișe. Regele se întorsese.

La început, triumful lui Elvis în Las Vegas a adus un suflu nou în căsnicia noastră. Elvis părea cu totul alt om. Se simțea din nou încrezător în forța lui artistică și continua să-și supravegheze silueta, antrenîndu-se zilnic făcînd karate.

De asemenea, era pentru prima oară cînd lucram în echipă. Am făcut mai multe drumuri la New York, încercînd să-i găsească accesorii unicat, pentru scenă. Am cumpărat eșarfe, bijuterii și o centură neagră, de piele, cu zale de jur-împrejur, pe care ulterior Bill Belew avea să-o copieze pentru faimoasele centuri, atașate la costumele întregi purtate de Elvis.

Era o încântare să-l văd din nou sănătos și fericit și m-am bucurat mai ales de primele zile petrecute în Las Vegas. Hotelul „International“ ne-a oferit un apartament elegant, cu trei camere, în care mi-am aranjat un al doilea cămin, acum că eram departe de casă. În timpul concertelor, mă așezam mereu la aceeași masă, chiar în față, lângă scenă, ascultându-l de fiecare dată cu aceeași plăcere. Era un tip spontan: niciodată nu știai la ce te puteai aștepta de la el.

Uneori, după spectacolul de la miezul nopții, prindeam câte un concert al altor cântăreți veniți în Las Vegas sau jucam jocuri de noroc pînă în zori. Alteori ne odihneam în culise, primind vizita unor artiști, cucerți de apariția lui Elvis. Pentru prima oară, mă aflam lângă Elvis într-un punct fierbinte al carierei lui.

Odată cu recîștigarea faimei, au reapărut și pericolele. În afara scenei, putea fi apărat de Sonny și Red. Dar pe scenă, era o țintă vie. Într-o seară din vara aceea, Joe și Sonny au prins de știre că o femeie din public purta armă și amenințase că-l va împușca pe Elvis.

Ca un adevărat profesionist, Elvis a insistat să apară pe scenă. Au fost luate măsuri de siguranță suplimentare. Toată lumea era în alertă. Elvis a fost sfătuit să rămînă în avanscenă, mișcîndu-se astfel încît să fie greu de țintit, iar Sonny și Jerry stăteau pregătiți să sară în fața lui la cea mai mică mișcare suspectă din public. Red s-a postat printre spectatori, împreună cu cîțiva agenți FBI.

Spectacolul părea că nu se mai sfîrșește. M-am uitat, neliniștită, înspre Patsy, care m-a strîns de mîină și ne-am încurajat una pe alta, dorindu-ne din suflet ca seara să se

termine fără nici un incident. Vernon a rămas în culise, fără să-l scape din ochi pe Elvis și rugându-se în gând: „Doamne, ferește-l de rău pe fiul meu!“

Din cauza acestei amenințări și a altora, s-a dublat paza oriunde apărea Elvis. El și-a luat obiceiul de-a intra prin culise, prin bucătării și de-a folosi lifturile de serviciu și ieșirile suplimentare.

Elvis își avea teoria lui despre asasinate, bazată pe atentatele asupra reverendului Martin Luther King Jr. și a lui Robert F. Kennedy. După părerea lui, asasinii exultau la vederea propriilor „isprăvi“, așa încît dăduse indicații gărzilor de corp ca în situația cînd s-ar comite un atentat, să pună mîna pe criminal, chiar înaintea poliției. Voia să nu ajungă nimeni să se laude în fața reporterilor că l-a ucis pe Elvis Presley.

În această perioadă, Sonny și Red au trăit o asemenea tensiune încît erau permanent cu nervii înccordați la maximum. Temîndu-se de mulțime și de admiratorii prea zeloși, reacționau prompt la cel mai mic semn de pericol. În comparație cu diplomația lui Sonny, Red avea reputația de-a acționa mai întîi și-a lăsa întrebările pe mai tîrziu. În cele din urmă, au început să curgă acuzații de atac și violență la adresa lui Elvis. Cînd Vernon l-a avertizat cu privire la agresivitatea lui Sonny și Red, Elvis a spus:

— La dracu', Red! Te-am angajat ca să-i ții pe nenorociții ăștia departe de mine, nu ca să-mi creezi probleme cu legea. Te rog să faci cumva să-ți controlezi firea aia iute.

Deși glumea pe seama amenințărilor cu moartea — care aveau să se înmulțească pe durata contractului în Las

Vegas — teama și permanenta nevoie de pază sporceau tensiunea aparițiilor lui nocturne.

Inițial, cînd a început să cînte cu regularitate în Las Vegas, noi fetele le făceam deseori vizite. Veneam cu avionul în weekend, aducînd uneori și copiii, iar după trei-patru zile petrecute aici, ne întorceam acasă.

În timpul cît nu eram împreună, făceam o mulțime de fotografii Lisei cu Polaroidul sau o filmam prin casă. Fetita creștea atît de repede, încît nu voiam ca Elvis să scape vreun stadiu al evoluției ei. Primea zilnic colete „fragile” — cum le numeam eu — în care includeam benzi de magnetofon, cu mine învățînd-o pe Lisa cuvinte noi, în timp ce ea încerca să le repete. În fiecare săptămînă cînd mergeam să-l văd, îi lipeam fotografii în dormitor, să-i reamintesc că avea o soție și un copil.

Pe durata primelor contracte, încă părea coplesit de îndoieli în ce privea deplina lui acceptare de către public. În acest moment al carierei sale, nu-l interesau legături sau flirturi, ci se concentra asupra repetițiilor zilnice și a concertelor de fiecare noapte, excluzînd orice alte preocupări.

Ulterior avea să devină mai plin de el. Admirația publicului l-a dus cu gîndul la triumful de la începutul anilor cincizeci și i-a fost greu să revină cu picioarele pe pămînt, după o lună în care fusese aplaudat seară de seară. Pe frontispiciul hotelului „International”, numele lui avea să fie înlocuit de cel al unei alte mari vedete. Birourile de la etajul trei urmau să fie eliberate, încetînd și orice telefoane pentru rezervări de bilete.

După ce trăise din toată acca emoție, strălucire și isterie, nu-i era ușor să se întoarcă acasă și să-și reia rolul de soț și tată. În ce mă privea, imposibilitatea mea de-a înlocui pentru el adorația publicului a devenit un coșmar al vieții de toate zilele.

Acasă, în Los Angeles, aveam în preajma noastră exact aceiași oameni — într-o atmosferă de familie. Această schimbare bruscă a fost mai mult decît putea suporta Elvis, astfel că în curînd a căpătat obiceiul de-a rămîne în Las Vegas zile sau chiar săptămîni întregi după concert. Băieților le era din ce în ce mai dificil să împace exigențele muncii pentru el cu grija de a-și menține o viață de familie normală.

Îneebunit de inactivitate și plictiseală, Elvis a devenit irascibil și greu de mulțumit, stare exacerbată de acel Dexedrine, pe care reîncepuse să-l ia, ca să-și controleze greutatea.

Uneori, pentru a-și ușura trecerea la viața de acasă, Elvis insista să ne înghesuim în mașini și să pornim spre Palm Springs. De cînd ne căsătorisem, petrecusem aici multe weekend-uri, făcînd plajă, mergînd la meciuri de fotbal și privind la televizor pînă noaptea tîrziu, însă după nașterea Lisei, am început să am nevoie de altceva. Căldura de la Palm Springs era prea puternică pentru copil, lunga călătorie cu mașina prea plictisitoare, iar inactivitatea din stațiune — istovitoare. Într-un weekend i-am sugerat lui Elvis:

— Elvis, de ce nu te duci acolo numai tu cu băieții?

Începînd de atunci, băieții și-au făurit o viață a lor, în casa noastră izolată și neocupată. Din cînd în cînd, își

invitau soțiile să petreacă weekend-ul cu ei, însă în general, Elvis considera acum Palm Springs refugiul său intim.

Mi-a dat a înțelege că această despărțire de mine îi făcea bine, oferindu-i ocazia de a reflecta și de a mai sta cu băieții. În realitate, Elvis era pierdut. După Las Vegas, nu mai știa încotro s-o apuce. Își găsisese refugiul în medicamente inutile, mult mai puternice, pe care le lua ca să-și ridice moralul și să-și alunge plictiseala.

După ce cucerise Las Vegas, Elvis urma să reînceapă să efectueze turnee. Colonelul a pornit imediat să-i aranjeze concerte în toată țara, debutând cu un număr impresionant de șase apariții cu casa închisă pe Astrodromul din Houston — ceea ce însemna peste un milion de dolari în trei nopți.

În seara când am sosit în Texas, pentru concert, am aterizat cu un avion particular, împreună cu Joanie și Judy. Am privit spre astrodrom și nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Avea lungimea unui teren de fotbal și deja se vînduseră toate biletele. M-a cuprins neliniștea. Îmi închipuiam cam ce era în sufletul lui Elvis.

Și el a fost de părere că astrodromul era imens.

— La dracu'! a exclamat, pășind înăuntru pentru prima dată. Și idioții vor să vîndă toate biletele? Asta înseamnă o mare de oameni!

Oricît se simțea de mic în comparație cu dimensiunile uriașe ale astrodromului, totuși și-a electrizat publicul. Houston'a fost primul concert în deplasare, soldat cu isterie în masă. Limuzina fusese parcată strategic la ieșirea din scenă, ca Elvis să poată demara imediat. Chiar și așa, mașina a fost înconjurată de admiratori, care țipau, strigîndu-i înnebuniți numele, întinzîndu-i flori și încercînd să-l atingă.

Houston a însemnat un triumf și mai mare decât Las Vegas. Regele Rock-and-Roll-ului își reluase locul de frunte. Însă strădaniile de a-și menține o astfel de poziție erau abia la început și pentru moment, încă aveam motive să cred că totul va fi perfect. Nu-mi dădeam seama ce mult ne va îndepărta unul de altul turneul preconizat, nici că, de fapt, acesta era începutul sfârșitului. După Houston, Elvis a început să străbată țara, cu escale de o noapte, călătorind în timpul zilei și dormind pe apucate, ca să-și poată menține energia la nivelul pe care-l necesitau aparițiile sale în public. Începînd din 1971, a făcut mai multe turnee decât oricare alt artist — trei săptămîni la rînd, fără nici o zi de pauză, cu două spectacole în zilele de sîmbătă și duminică.

Mi-era dor de el. Amîndoi spuneam că ar trebui să stăm mai mult timp împreună, însă el știa că dacă mi-ar îngădui să-l însoțesc, n-ar putea refuza cereri similare din partea băieților, ale căror căsnicii se resimțeau și ele de pe urma unor lungi despărțiri. Un timp, am făcut vizite ocazionale, în grup, dar asta n-a durat mult. Elvis a observat că angajații lui își neglijau îndatoririle față de el ori de cîte ori le veneau soțiile, astfel încît a stabilit o nouă regulă: „Fără soții în turnee“.

Nu duceam dorul escalelor de-o noapte, care în cel mai bun caz, erau o rutină obositoare: sari din avion, fuga la hotel, despachetează cît mai puțin, fiindcă a doua zi oricum pleci, du-te la spectacol, pe urmă iar înapoi la hotel, să te odihnești puțin înainte de-a te întoarce la aeroport. Totul se desfășura după același tipic, numai numele orașului era altul.

Abia în ziua cînd Elvis a propus să vin mai rar în Las Vegas, am început să mă frămînt și să devin cu adevărat bănuitoare. Tot el hotărîse ca soțiile să fie de față numai la primul și la ultimul concert.

Atunci am înțeles că va trebui să lupt ca să-mi păstrez căsnicia, altfel voi fi nevoită să accept perspectiva unei treptate răcirii a relațiilor dintre noi, așa cum se întîmplă cu atîtea cupluri din acest domeniu artistic. Ca soț și soție, nu ne făcusem niciodată planuri de viitor. În ceea ce-l privea pe Elvis, el progresase ca artist, însă într-o căsnicie era nevoie de o realitate comună.

Existau puține șanse ca menajul nostru să supraviețuiască, atîta timp cît el trăia departe de Lisa și de mine — ba încă într-o locuință de burlac. Problema care se punea era cît voi mai suporta despărțirea. Elvis voia să împace și varza, și capra. Iar acum, cînd turneele și alte obligații de durată îl îndepărtau și mai mult de familie, mi-am dat seama că s-ar putea să nu mi se împlinească nicicînd visul de-a fi amîndoi împreună. Mi-era greu să-mi închipui că Elvis îmi rămînea întotdeauna credincios și, cu cît ne ținea mai departe de el, cu atît îmi sporeau bănuielile.

Acum, cînd mergeam la Las Vegas, mă simțeam mult mai în largul meu la concertul de deschidere. Elvis era întotdeauna preocupat de spectacol, iar eu îmi dădeam seama că în astfel de clipe avea nevoie de mine. La fiecare concert final, trăiam o senzație de stînjeneală. Trecuseră prea multe zile: suficient timp ca îndoiala să-mi otrăvească gîndul. Directorii de hotel din Las Vegas plasau invariabil în primele rînduri numai frumuseți, cărora artistul să le adreseze cîntecele sale. Le cercetam chipurile, curioasă,

și-l studiam atent pe Elvis, ca să-mi dau seama dacă-și închina cîntecele vreuneia din ele. Bănuind în ficcare o posibilă rivală, gelozia îmi ardea inima, însă niciodată nu reușeam să stau de vorbă cu Elvis despre asta. Era o situație ce trebuia acceptată ca făcînd parte din meserie.

Într-o seară, în culise, Vernon a cerut în glumă o cheie care-i fusese aruncată lui Elvis de către o blondă frumoasă, între două vîrste — exact pe gustul lui Vernon. Elvis i-a spus:

— Tată, ai destulă bătaie de cap acasă cu o blondă. Nu cred că-ți trebuie încă una.

— Ai dreptate, a răspuns Vernon. Numai că și tu o să ai probleme, dacă nevastă-ta o să iasă pe stradă îmbrăcată ca acum.

Începusem să port fuste tricotate, foarte scurte, și materiale transparente, care lăsau să se vadă aproape tot. Lamar și Charlie s-au pornit să fluiera și să chiuie, în timp ce Elvis m-a plimbat de colo-colo, foarte mîndru.

Farsele pe care i le făceam erau tot atîtea încercări de a-i atrage atenția. Într-o seară, după ce plecase devreme la spectacol, mi-am pus o rochie neagră, cu glugă și decolteu adînc la spate. Cînd Elvis a început să trimită sărutări fetelor din sală — punct obligatoriu din program — m-am urcat pe scenă. În loc să mă sărute, și-a continuat cîntecul, lăsîndu-mă acolo unde mă găsesc. Cum părul îmi ascundea bentita de la gît, de la spate părea că sînt goală pînă la brîu. Îmi ajungeau la ureche exclamații de „Ooh!” și „aah!”, din public. Aveau impresia că o fată pe jumătate dezbrăcată îl încoltise pe Elvis și el nău știa ce să facă.

Eu îi tot șopteam:

— Sărută-mă! Sărută-mă, ca să mă pot duce la locul meu.

Însă el se hotărîse să-mi întoarcă farsa, așa că m-a lăsat să aștept, în lumina reflectorului, pînă ce s-a terminat cîntecul. Apoi, sărutîndu-mă apăsător pe buze, spre marea mea surprindere, m-a prezentat tuturor. M-am simțit stînjinită și mi-am croit drum spre locul meu.

În cursul spectacolului, se plimba înapoi și încolo pe scenă, glumind cu spectatorii, vorbindu-le, povestindu-le mici istorioare sau chiar făcîndu-le confidențe.

— Vedeți, a spus el într-o seară, unii oameni din orașul ăsta au devenit cam lacomi. Știu că dumneavoastră a trebuit să faceți mult timp economii, ca să veniți să mă vedeți. Vreau să rețineți că, în ceea ce mă privește, la viitorul concert nu vor fi prețuri mult mai mari. Mă aflu aici ca să vă fac să vă simțiți bine. E tot ce mă interesează.

Elvis era într-o permanentă relație de dragoste cu publicul și, de cum m-am întors acasă singură, am înțeles că nu aveam de ales și trebuia să încep să-mi trăiesc viața mea.

În ideea asta, Joanie, sora mea Michelle și cu mine am plănuit o scurtă excursie la Palm Springs. În weekend, am deschis cutia poștală ca să iau corespondența, și am găsit mai multe scrisori, trimise de fete care era limpede că fuseseră aici, în casă — mai ales una, care se semna „Limbă de șopîrlă”. Reacția mea imediată a fost una de neîncredere și supărare. Am sunat la Las Vegas și i-am spus lui Joe să-l găsească pe Elvis și să-l cheme la telefon. Cînd Joe mi-a răspuns că Elvis dormea, i-am povestit despre scrisori și am insistat să vorbesc cu el. Joe mi-a făgăduit că-i va spune lui Elvis să-mi telefoneze de îndată

ce se va trezi. Așa s-a și întâmplat, numai că era clar că Joe îl pusese la curent cu cele întâmplate, astfel că Elvis avea explicațiile gata pregătite.

El era complet nevinovat, fetele erau doar admiratoare, probabil că se ținiseră ca să afirme că fuseseră în casa lui, cum puteam să cred bazaconiile lor, îndoindu-mă de cuvântul lui. Ca de obicei, am sfârșit prin a-mi cere scuze că-l pusese într-o situație penibilă, dar deja lucrurile deveniseră bătătoare la ochi.

El mi-a spus:

— Ieși și tu în lume și mai găsește-ți o ocupație cât timp sînt eu plecat, altfel ai să începi să te simți deprimată.

Deși nu prea aveam de unde să aleg, întrucît Elvis continua să se opună ideii de a-mi lua o slujbă sau de-a mă înscrie la colegiu, am reluat orele de dans și am început să iau lecții particulare de artă.

Elvis se născuse pentru a fi artist și, deși încerca să evite mulțimile și detesta restaurantele, plîngîndu-se că „nu putea ieși în lume ca o persoană obișnuită“, acest stil de viață i se potrivea. Își alegea singur oamenii pe care și-i dorea în preajmă — cu care să muncească și să călătorească — iar aceștia se adaptau la rutina, programul și temperamentul lui. De-a lungul anilor, au format împreună un grup închegat. Au existat unele discuții și s-a mai întâmplat ca niște cupluri să plece în urma unor neînțelegeri, dar de regulă, s-au întors după o săptămînă sau două.

Viziunea mea asupra existenței a fost modelată de Elvis. Eu am pătruns în viața lui cînd eram încă un copil, iar el mi-a oferit protecție absolută. Nu avea încredere în influențe dinafară, în care vedea o posibilă amenințare la adresa relației noastre, temîndu-se că-i vor distruge creația,

idealul. N-a bănuیت niciodată ce se petrecea, ca urmare a îndelungatelor lui absențe de acasă. Începea o perioadă importantă în evoluția mea. Încă mă înspăimîntau despărțirile noastre, dar simțeam că iubirea care ne lega nu avea limite: eu îi aparțineam și dacă el ar fi vrut să mă schimb, aș fi făcut-o. Ani la rînd, Elvis a reprezentat tot universul meu, iar acum, cînd lipsea pentru perioade mari de timp, se întîmplase inevitabilul. Îmi făurcam o viață proprie, încercînd să trăiesc pe picioarele mele și descoperînd că în afara căsătoriei noastre exista o întreagă lume.

În decursul anilor cît s-a produs în Las Vegas, au apărut și alte surse de tensiune. S-au înmulțit amenințările cu moartea și procesele, inclusiv pretenții de paternitate și acuzații de atac și comportare violentă. Soți geloși pretindeau că l-au văzut pe Elvis flirtînd cu nevestele lor, alții continuau să afirme că Sonny și Red i-au brutalizat. Pe Elvis toate acestea au început să-l sîcîie în aceeași măsură ca și stereotipia concertului. Bineînțeles că a încercat să imprime spectacolului altă formă, însă și-a dat seama că nu mai avea antrenul formulei originale. A mai inclus ici-colo cîteva cîntece noi, însă apoi a revenit la programul inițial. Sugestiile insistente de a aduce schimbări în spectacol pînă la următoarea apariție în Las Vegas n-au făcut decît să-i sporească iritarea.

Plictisit și neliniștit, a început să depindă din ce în ce mai mult de medicamente. Credea că ritmul de viață alert îl ajută să scape de gînduri distructive, însă în realitate rezultatul a fost o falsă siguranță de sine și o agresivitate ce nu-i stătea în fire. Treptat, a ajuns să-și piardă încrederea în sine și în ceilalți. Iar mie mi-a devenit din ce în ce mai inaccesibil.

Tocmai intrasem în salon, unde i-am găsit pe Elvis și pe Vernon discutînd aprins despre colonelul Parker.

— La dracu', tată! Sună-l și spune-i că m-am săturat. Rupe dracului contractele și-am să-i plătesc atît cît îi datorez.

— Ascultă, fiule. Ești sigur că vrei asta?

— Dracu' să mă ia, cum să nu fiu sigur? Detest ce fac acum și sînt plictisit la culme!

Elvis a ieșit furios pe ușă și nu s-a mai întors în seara aceea, și nici în următoarele. Am rămas uluiți. Pentru prima oară călătorea singur — nu-l însoțea nici măcar o gardă de corp. Elvis nu-și cunoștea nici numărul de telefon de acasă. Nu umbla niciodată cu bani lichizi la el. Cum avea să se descurce? Întotdeauna cineva făcuse toate aranjamentele prealabile.

După spusele lui Jerry Schilling, Elvis luase un avion comercial pînă la Washington, D.C., în scopul de a-l întîlni pe preşedintele Nixon. Cînd a ajuns, a făcut brusc reacţie la penicilina care-i fusese administrată pentru o răceală zdravănă, şi se hotărîse să zboare la Los Angeles. În timpul unei escale la Dallas, a sunat, cerîndu-i lui Jerry să-l întîlnească la locul cunoscut, împreună cu un doctor. Avea nevoie de tratament pentru reacţia alergică. Elvis a rămas două zile în Los Angeles, apoi şi-a reluat drumul spre Washington, D.C., însoţit de Jerry şi avînd la el un cec de cinci sute de dolari, pe care Jerry aranjase să-i încaseze.

În timpul zborului, Elvis s-a împrietenit cu un tînăr soldat, abia întors din Vietnam. Probabil că băiatul i-a istorisit povestea vieţii lui. Înainte de aterizare, Elvis l-a rugat pe Jerry să-i dea cei cinci sute de dolari, pe care i-a înmînat soldatului, urîndu-i noroc. Jerry i-a spus:

— Elvis, asta-i tot ce aveam.

Iar Elvis a răspuns:

— Aşa o fi, dar el are mai mare nevoie de banii ăştia decît mine, Schilling.

Ulterior, în timpul călătoriei, a rugat-o pe stewardesă să-i dea un stilou şi nişte hîrtie de scris. Elvis nu s-a omorît niciodată cu scrisorile, dar acum i se adresa preşedintelui Nixon, explicîndu-i cum putea fi ajutat tineretul să iasă de sub influenţa drogurilor. Era o pledoarie înflăcărată, iar el scria în grabă, făcînd greşeli şi-apoi corectîndu-le, pe măsură ce-şi aşternea gîndurile pe hîrtie.

Jerry aranjase ca o limuzină să-i ia de la aeroport şi să-i ducă la Casa Albă. Era ora 6 a.m., iar Elvis se îmbrăcase în negru, cu mantia neagră, ochelari de soare, centura lui lată, aurie — „International“ — şi un baston. Cînd s-a

apropiat de poartă — după cum s-a exprimat Jerry — arăta ca Dracula. Era ușor buhăit la față și Jerry se temea ca prezența lui să nu trezească bănuieli.

De îndată ce Elvis a explicat cine era și că avea un mesaj pentru președinte, i s-a promis că scrisoarea va fi înmînată președintelui Nixon în aceeași dimineață, pînă la ora nouă. Apoi Elvis i-a spus lui Jerry să-i aranjeze o întîlnire cu John Finlator, directorul adjunct al departamentului „Narcotice” din Washington.

Elvis era un pasionat colecționar de insigne. Avea insigne de detectivi, de poliție și de șerifi din toată țara, astfel că insigna de la „Narcotice” reprezenta pentru el un fel de putere supremă. Își închipuia că această insignă îi va da dreptul să transporte orice drog pe care-l avea asupra lui. Insigna urma să le confere, lui și Mafiei lui din Memphis, libertatea de a purta arme. Cu insigna Biroului Federal de Narcotice putea intra legal în orice țară, deținînd arme și transportînd oricîte droguri pofta.

Ideea fixă de-a obține insigna i se datora unui detectiv particular pe nume John O’Grady, pe care Elvis îl angajase ca să se ocupe de un proces de paternitate. O’Grady îi arătase lui Elvis insigna Biroului Federal de Narcotice, iar el începuse imediat să-și frămînte mintea cum ar putea obține una la fel. John O’Grady îi spusese că trebuia să se adreseze lui John Finlator.

Elvis l-a rugat pe Jerry să-l aștepte la hotel, în caz că ar fi sunat președintele, în timp ce el se ducea să-l vadă pe Finlator. În mai puțin de o oră, Jerry a primit un telefon de la Elvis, care l-a anunțat că Finlator îi refuzase cererea. Jerry a fost surprins de starea psihică a lui Elvis, care i-a spus cu lacrimi în glas: „Nu vrea să-mi dea insigna.”

Jerry a reușit să-i ridice moralul, informându-l că tocmai vorbise cu Casa Albă.

— Președintele ți-a citit scrisoarea și vrea să te vadă peste douăzeci de minute.

Nu era ușor să pătrunzi în Casa Albă, nici chiar pentru Elvis Presley. Gărzile erau prietenoase, dar foarte atente la percheziție. Și Jerry a fost percheziționat înainte de-a intra în Biroul Oval, împreună cu Sonny West, pe care îl chemase să-i însoțească. Sonny rămăsese fără grai, auzind despre ce era vorba, copleșit la gândul că urma să-l întâlnească pe președintele Statelor Unite.

Elvis a fost condus singur în Biroul Oval. Jerry și Sonny au fost rugați să aștepte afară, deși aveau o oarecare șansă de a-l întâlni pe președinte mai târziu. După câte povestea Jerry, în mai puțin de un minut, au fost poftiți și ei în Biroul Oval. Jerry știa că dacă exista o cale de a-i aduce înăuntru, Elvis n-ar fi ezitat s-o abordeze, ceea ce se și întâmplase. Nici președintele nu putuse rezista farmecelor Regelui.

Cînd au intrat, Jerry și Sonny au văzut că Elvis se instalase ca la el acasă. I-a prezentat pe cei doi angajați și l-a îndemnat pe președinte să le dea câte o pereche de butoni; nu s-a sfiit să ceară și amintiri pe care băieții să le ducă acasă, la soții. Cînd a părăsit Biroul Oval, își adăugase la colecție cea mai valoroasă insignă. A ieșit de acolo zîbind — alt om decît cel ce se lăsase pradă disperării, în urmă cu cîteva ore. Nixon a trecut peste decizia lui Finlator și a cerut să-i fie trimisă o insignă în Biroul Oval, unde i-a oferit-o lui Elvis.

Cearta privitoare la Colonel, care declanșase această escapadă, n-a mai fost niciodată adusă în discuție.

Acum, căsnicia noastră se redusese doar la cîteva ore petrecute împreună. Elvis voia să aibă libertatea de-a veni și de-a pleca atunci cînd avea chef — ceea ce și făcea. Cînd se găsea acasă, era un soț și-un tată iubitor. Însă se înțelegea de la sine că eu purtăm răspunderea educației Lisei.

La un moment dat, a avut loc un incident care m-a făcut să-mi dau seama că era necesar să stau mai mult timp cu Lisa. Elvis, Lisa și cu mine urma să pozăm pentru o fotografie de familie. Am îmbrăcat-o, în timp ce doica îi pieptăna părul. Dar cînd am dat să ies pe ușă, Lisa a refuzat să meargă cu mine.

— Ce s-a întîmplat? am întrebat. Hai, draga mea.

— Nu, nu! se împotrivea ea, agățîndu-se de doică.

Pe urmă a început să plîngă, iar eu mi-am pierdut răbdarea și m-am înfuriat, apucînd-o de mîină și vorbindu-i, de parcă un copil ar fi putut înțelege logica mea:

— Dar *trebuie* să-ți pară bine. Ai să faci fotografii cu mămica și cu tăticu!

Fiecare cadru a fost un chin: ne străduiam s-o convingem să zîmbească. Reușeam pentru o clipă, apoi îi dădeau din nou lacrimile. A plîns și cînd a stat în brațele lui taică-său; am încercat s-o ademenesc cu jucării și păpușele, ca s-o fac să zîmbească.

În clipa aceea am înțeles. Dumnezeu, e atît de legată de doică, încît nu vrea să se despartă de ea. Acum știam că trebuia să-mi găsesc mai mult timp pentru fetiță. Copilul fusese afectat de situația grea în care mă aflam eu. Preocupată de a-mi organiza viața în jurul persoanei lui Elvis, chiar și cînd era plecat, îmi neglijasem nu numai problemele personale, ci și fiica.

Trebuia să mă împart între ei doi. Cînd Elvis era acasă, voiam să fiu cu el, fără alte îndatoriri, însă în același timp doream să fiu și cu Lisa, știind cîtă nevoie avea de mine.

Am început să duc fetița în parc, la petreceri de după-amiază, la cursuri zilnice de înot, la YWCA¹ și m-am convins că în curînd nu va mai fi nevoie să recurg la jucării, acadele și cornete cu înghețată, ca să scot un zîmbet de la ea.

Într-o seară, la cină, cînd stătea între Elvis și mine, a luat spanac în mînă și s-a mînjit pe față. Elvis s-a străduit să arate că toate aceste manifestări erau adorabile, însă în realitate, fusese întotdeauna foarte pretențios la masă. Astfel că s-a scuzat, rîzînd înțelegător și i-a spus menajerei:

¹ YWCA — *Young Women's Christian Association*, „Asociația creștină a tinerelor femei”. (n.t.)

— Noi o să mîncăm în camera noastră. Trimite-o și pe Lisa, cînd o să înceteze să se mai joace cu mîncarea.

Cînd Elvis lipsea de acasă, ceea ce din păcate se întîmpla foarte des la vremea aceea, eu continuam să-i trimit cu regularitate colete cu mențiunea „fragil“, conținînd fotografii și filme, care imortalizau toate detaliile evoluției Lisei. Cînd se întorcea, îl îndemnam să meargă cu noi în oraș, pentru ouă de Paști, sau alte cumpărături, invitîndu-i pe Joe și Joanie cu copiii, precum și pe alți prieteni de familie să ni se alăture.

Îl vizitam la Las Vegas, împreună cu Lisa, de fiecare dată cînd era ziua ei; dădeam petreceri fantastice în apartamentul lui Elvis, unde fetița primea tot felul de daruri, de la jocuri mecanice la căței Saint-Bernard (cadou de la colonelul Parker), sau o cameră întreagă plină cu baloane — pe scurt, absolut tot ceea ce un copil de doi-trei ani n-ar fi trebuit să primească și nu putea să aprecieze.

Pentru mine, era important ca Elvis să se afle acasă de ziua Mamei și a Tatălui, însă el telefona de fiecare dată, spunînd că nu putea veni, și încerca să-și compenseze absența prin daruri scumpe: o casetă din marmură pentru bijuterii, plină de inele cu diamante, coliere și cercei, sau un șifonier întreg de haine unicat, alese una cîte una dintr-un magazin din Las Vegas. Dar mie nu asta îmi lipsea. Nu-mi trebuiau blănuri și giuvaeruri — aveam absolut tot ce mi-aș fi putut dori — eu voiam doar ca el să fie acasă. În permanență m-am chinuit de una singură să păstrez tradițiile de familie.

Deși Elvis prefera s-o răsfete pe Lisa, totuși din când în când, o punea la punct. Odată i-a ars una cu nuiua, pentru că mîzgălea cu carioca o canapea frumoasă, de catifea. Apoi imediat a intrat în panică, cerîndu-mi să-i confirm că făcuse ce trebuia și că Lisa nu-i va purta pică. Atunci când i-am spus: „Dacă tu n-ai fi luat măsuri, aș fi plesnit-o eu“, i-a venit inima la loc. Singura dată când a mai ridicat mîna asupra fetei, a fost după ce-o avertizasem de mai multe ori să nu se apropie de piscină, și nu ne ascultase. (Acum Lisa își amintește aceste două momente foarte bine, și e cît se poate de mîndră de ele).

Cînd a împlinit patru ani, Lisa a descoperit cum îi putea face pe ceilalți să i se supună. Ori de cîte ori cineva refuza să-i îndeplinească o dorință, începea să amenințe:

— Am să-i spun lui tăticu și o să te dea afară!

Cum nici unul din băieți nu voia ca fetița să se ducă la Elvis, o lăsau să facă ce voia: să rămînă trează pînă la ce oră avea chef, să nu facă baie seara, sau să lipsească de la școală. Ca urmare, Lisei i-a fost greu să învețe ce era bine și ce era rău, precum și ce-i era permis să facă și ce nu.

— Nu trebuie să te porți așa cu ceilalți, i-am spus. E jignitor. E drept că oamenii lucrează pentru tatăl tău, dar nu-i cazul să-i ameninți tot timpul.

Obişnuită să-i vadă că sar la cel mai mic ordin venit din partea lui Elvis, Lisei i-au trebuit ani întregi cu să se vindece de acest nărav. Acum, cînd ne strîngem în familie, cu Jerry Schilling, Joe Esposito și fiii lui Dee Preslèy —

Ricky și David — încă mai glumim pe seama trecutului furtunos al Lisei.

Întrucât Elvis începuse din nou să dea spectacole, casa noastră de pe Hillcrest devenise atât de frecventată, încât abia puteam intra și ieși cu mașina. Fotografii pur și simplu se ascundeau în curtea din spate, făcându-și apariția în momentele cele mai inoportune. Odată, ne odihneam lângă piscină, întinși la soare, iar eu m-am aplecat spre Elvis și l-am sărutat lung.

— Ce-i zgomotul ăsta? a murmurat el. Sst! Taci puțin! Sonny, Jerry! La dracu'! Am auzit țăcănitul unui aparat de fotografiat!

Elvis a sărit în picioare și toți trei au început să-l fugărească pe bietul om, cu Elvis în frunte, înjurînd și amenințînd de mama focului. Sînt sigură că reporterul cu pricina n-a mai îndrăznit să calce pe-acolo.

În cei trei ani petrecuți pe Hillcrest, locuința a devenit neîncăpătoare. Lisa dormea într-o cameră, împreună cu doica, Charlie o ocupa pe a doua, Patsy cu Gee și bebelușul lor locuiau în casa de oaspeți. Elvis s-a gîndit că era nevoie de mai mult spațiu. Îl voia pe Sonny în preajmă, gata să intervină la ordinul lui. Discuțiile despre o casă nouă au devenit de primă importanță.

Cînd la ușa noastră s-au ivit doi din foștii angajați, lefteri și fără slujbă, lui Elvis i s-a făcut milă de ei și i-a lăsat să doarmă în salon. În zori, m-a trezit muzica pusă la maximum și i-am găsit pe cei doi, beți morți, după ce dăduseră pe gît Jack Daniel și Coca-Cola. În toată camera se aflau numai pahare goale, iar covorul era plin de scrum

de țigară. Am avut sentimentul că locuința mea devenise un fel de pensiune.

— N-au respect pentru nimic, m-am plîns lui Elvis ceva mai tîrziu în cursul zilei. Ce-o să se întîmple dacă or s-adoarmă cu țigara aprinsă în mîină? O să luăm foc cu toții! Cît ai de gînd să-i ții aici?

Nu făceam nici un secret din faptul că nu eram de acord cu prezența lor.

— Nu vreau ca Lisa să trăiască într-o astfel de ambianță.

— Ai dreptate, iubito. Poate că diseară am să plec la Palm Springs.

Tot căutînd casă, am ajuns la Holmby Hills, o zonă de proprietăți particulare, ce se întindeau între Bel Air și Beverly Hills. Aici am găsit o casă în stil tradițional, cu două etaje, cu o poziție frumoasă, sus pe deal, și înconjurată de doi acri de pajiști bine îngrijite și livezi de portocali. Era mai mare decît celelalte locuințe pe care le avusesem în Los Angeles și avea gard înalt și porți solide, care să ne asigure intimitatea căminului.

Sperasem că această casă va îndrepta din nou atenția lui Elvis spre familie și că el va renunța să-și petreacă weekend-urile la Palm Springs, rămînînd cu noi. Aici își avea un birou propriu, un dormitor propriu, propria sală de jocuri, propriul teatru, o încăpere unde putea servi masa singur și o sufragerie pentru familie și prieteni. Aveam intenția să decorez casa numai după gustul lui, preluînd idei de la Hillcrest, care fusese locuința lui preferată.

Casa ne-a costat cam 335.000 de dolari, ceva mai mult decît anticipasem. La insistențele noastre, Vernon a fost de acord — fără prea mare tragere de inimă — să angajeze un profesionist, care să mă ajute s-o mobilez. Aceasta a fost prima casă pe care am aranjat-o pornind de la zero — activitate ce mi s-a părut teribil de captivantă: făceam planuri, alegeam combinații de culori, țesături, tapete, ornamente. Îmi plăcea grozav să caut mobilier rar: un dulăpior chinezesc, care ascundea un televizor, scrinuri vechi ce puteau servi drept mese de cafea, vase din care se confecționau lămpi. Eram atît de cucerită de aceste proiecte, încît l-am convins pe Elvis să nu asiste la stadiile preliminare ale aranjării locuinței și să aibă răbdare pînă ce totul va fi gata. Am făcut o pasiune pentru decorațiunile interioare. Această ocupație m-a absorbit atît de mult, încît mi-am uitat frămîntările în legătură cu relația noastră. În loc să mă gîndesc la singurătatea mea, mă angajasem într-o activitate constructivă, care-mi solicita tot flerul, imaginația și capacitatea de organizare de care eram în stare.

În aceeași perioadă, în viața mea și-a făcut loc altă forță eliberatoare, care-mi crea o senzație de împlinire: karate. Fusesse iubirea și hobby-ul lui Elvis timp de ani de zile; cînd am început să iau lecții, a fost în primul rînd ca să-i cîștig atenția și aprobarea, așa cum se întîmplase mai demult, cînd mă înscriisesem la cursuri de franceză pentru că lui îi plăcea foarte mult această limbă, sau cînd învățam să dansez flamenco, dans care-l pasiona, ori luam lecții de balet, pentru că el admira nespus trupurile balerinelor.

Întotdeauna Elvis îl apreciaше foarte mult pe Ed Parker, expert în *kung fu*, pe care-l cunoscuse cu ani în urmă. Am început să iau lecții particulare, sub supravegherea lui Ed, de trei ori pe săptămână. Curînd aveam să descopăr că această artă înseamnă mai mult decît simplă violență. Era o adevărată filozofie. Cînd Elvis mi-a lăudat progresele, pasiunea mea a crescut.

La întoarcerea la Memphis, cînd el dormea toată ziua, eu m-am înscris la altă disciplină orientală: arta coreeană Tae Kwan Do.

M-am dedicat acestor preocupări cu aceeași dăruire ca Elvis. O cerință obligatorie era memorarea unor forme, Kata¹ și distihuri în coreeană, precum și învățarea istoriei artei Tae Kwan Do.

Antrenamentul era extrem de meticulos. Executam iar și iar aceeași mișcare, pînă ce o realizam perfect. Picăturile de transpirație mi se prelingeau în ochi, dar dacă mi-aș fi șters fruntea, ar fi trebuit să execut o sută de flotări în fața privișilor atente ale unei clase întregi — umilință pe care nu mi-o doream nici în ruptul capului și pe care am reușit s-o evit.

Acum puteam înțelege pasiunea totală a lui Elvis pentru karate: îți dădea o senzație de împlinire, de încredere și de stăpînire a eului fizic. În 1972, cînd Elvis susținea concerte în Las Vegas, am cunoscut pe unul din cei mai renumiți experți americani în karate la vremea aceea: Mike Stone. În seara cu pricina, lucra ca gardă de corp pe lîngă un cunoscut producător de discuri.

1 Kata — figură în judo. (n.t.)

După spectacol, au venit să-l vadă pe Elvis în culise. Toată lumea a fost mai impresionată de Stone decât de magnatul cel vorbăreț, pe care-l proteja. Elvis l-a complimentat și, împreună cu Sonny și Red, i-a adresat o mulțime de întrebări. Cu câțiva ani în urmă, îl urmărisem pe Stone la un campionat în Hawaii și-i admirasem tehnica de luptă.

Mai târziu, în aceeași seară, pe când ne aflam în apartamentul imperial de la hotel, Elvis m-a îndemnat să mă antrenez cu Mike.

— Are calități de killer. Pe ăsta nu-l poate bate nici o ființă pe două picioare. M-a impresionat de prima oară când l-am văzut luptând. E un dur — îmi plac mișcările lui de-felină.

Când m-am întors în Los Angeles, m-am înțeles cu Mike să vin cu mașina la el la sală în cursul săptămânii și să asist la una din lecții. Drumul pînă acolo îmi lua cam patruzeci și cinci de minute.

Elvis avusese dreptate. Mike inspira încredere și avea stil, precum și mult farmec personal și spirit. Între noi s-a legat o strînsă prietenie. Din cauza distanței, am hotărît să-mi continui antrenamentul cu un prieten de-al lui, Chuck Norris, a cărui sală era mai aproape de casă. Uneori venea și Mike la Chuck, în calitate de invitat.

Începeam să mă desprind de lumea ermetică a lui Elvis și să-mi dau seama cât de lipsită de orizont fusese existența mea de pînă atunci. Mike și Chuck mi-au prezentat

filme cunoscute, cu arte marțiale japoneze, cum ar fi seria cu *Spadasinul orb*; împreună cu Mike, asistam la întreceri de karate, sau mergeam în alte districte, făcînd filme și diapozitive cu cei mai buni luptători. Doream să sesizez stilul fiecăruia, și să-l discut apoi cu Elvis, sperînd că aveam, în sfîrșit, o pasiune comună. Totuși, în cele din urmă, mi-am făcut un cerc de noi prieteni, unde simțeam că sînt acceptată pentru mine însămi. Artele marțiale mi-au dat o asemenea încredere și siguranță, încît am început să simt și să-mi trăiesc emoțiile ca niciodată pînă atunci. Eu, care fusesem obișnuită să-mi înăbuș furia, puteam acum să-mi eliberez sufletul de ea, fără teama unor acuzații sau replici violente. Am încetat să-mi cer scuze pentru părerile mele și să rîd la glume pe care nu le găseam cîtuși de puțin amuzante. În mine începuse să se petreacă o transformare în care teama și indiferența nu-și aveau loc. Odată cu această nouă încredere, am renunțat la genele false și la machiajul strident, la bijuterii și la hainele extravagante. M-am debarasat de toate trucerile la care fusesem silită să recurg pentru a mă simți în siguranță.

Pentru prima oară mă vedeam așa cum sînt și mi-a trebuit ceva timp să mă familiarizez cu această imagine. Am avut ocazia să observ căsnicii din afara cercului nostru imediat și în care femeia avea un cuvînt egal cu bărbatul în luarea unor decizii de moment și de perspectivă. Eram confruntată cu cruda revelație că stilul de viață pe care-l adoptasem atîta timp fusese nefiresc și foarte dăunător personalității mele. Relația cu Mike s-a transformat într-o legătură.

Încă îl iubeam mult pe Elvis, dar în următoarele câteva luni, am înțeles că era necesar să iau o hotărîre decisivă pentru mine. Știam că trebuie să devin stăpînă pe viața mea. Nu puteam renunța la aceste noi perspective. În față mi se deschidea o întreagă lume, în care trebuia să-mi aflu locul ce-mi era hărăzit.

Aș fi vrut să existe vreo cale de a-i împărtăși lui Elvis schimbarea petrecută ... ființa mea. Încă din adolescență, el mă modelase, făcînd din mine un instrument al propriei lui voințe. Mă supusesem acestei influențe, plină de iubire și încercînd să-i împlinesc toate așteptările. Dar acum nu-l mai aveam lîngă mine.

Obişnuită să trăiesc în camere întunecoase, unde arareori pătrundea soarele, bazîndu-mă pe medicamente care să-mi regleze somnul și veghea, înconjurată de gărzi de corp, care se interpuneau între noi și realitate, acum tînjeam după bucurii mult mai lumești. Am început să apreciez lucrurile simple, pe care aș fi vrut să le trăiesc alături de Elvis, și n-am putut: plimbări în parc, cina în doi, la lumina sfeșnicelor, veselie.

Probabil că Elvis a sesizat acest nou freamăt al ființei mele. Cîteva luni mai tîrziu, în Las Vegas, Joanie, Nora Fike, soția lui Red, Pat și cu mine luăm cina la restaurantul italian de la „Hilton“, între două concerte ale lui Elvis. Șeful de sală a venit la masa noastră, cu un mesaj de la el: voia să-mi vorbească, sus, în apartamentul nostru. Mi-amintesc cum m-a fulgerat gîndul că era ceva neobișnuit. Rareori se întîmpla ca Elvis să urce în apartament între spectacole.

M-am dus sus, curioasă să văd despre ce era vorba, și l-am găsit stînd la orizontală și așteptîndu-mă. M-a apucat și m-a trîntit pe pat, sîlindu-mă să fac dragoste. A fost neplăcut și cu totul altfel decît în alte situații similare, iar el mi-a explicat:

— Așa face dragoste cu nevastă-sa un bărbat adevărat.

Nu mai era omul blînd și înțelegător de care mă îndrăgostisem. Aflat sub influența drogurilor, la care se adăugau schimbarea din mine și noile perspective ce mi se deschideau, îmi devenise un străin.

Am plîns în tăcere, iar el s-a sculat, ca să se îmbrace pentru spectacol. Pentru a salva căsnicia noastră, Elvis ar fi trebuit să înlătore toate barierele artificiale care ne îngrădeau viața în doi. Se adunaseră prea multe îndoieli, prea multe întrebări fără răspuns.

Îi era greu să-și accepte rolul de soț și tată. Și cum nici unul dintre noi nu fusese capabil să înfrunte curajos problemele care periclita viața noastră de familie, părea că nu mai există nici o speranță.

Cel mai mult mă întrista faptul că Elvis nu era sensibil față de mine ca femeie, iar tentativa lui de reconciliere venise prea tîrziu. Deja devenisem stăpîină pe propria-mi viață.

În noaptea aceea, n-am închis ochii nici o clipă, frămîntîndu-mă cum să-i spun. Fusese marea mea iubire. Privindu-l, mi-am amintit cum îmi plimbasem degetele pe buzele, pe nasul lui, cum mă jucasem cu părul lui, dar de fiecare dată, numai cînd dormea. Iar acum așteptam să se trezească, așteptam momentul oportun, dacă mai putea fi

vorba de așa ceva. În acest stadiu al căsniciei noastre, ne aflasem atît de rar împreună, încît mi-era greu să-i anticipez reacția la vestea pe care urma să i-o dau. Fusese mult mai ușor să joc această scenă în imaginație.

Abia trecuse de ora 2 p.m. Deja mă sculasem și începusem să-mi împachetez lucrurile, cînd Elvis s-a trezit brusc și m-a întrebat:

— Unde pleci?

— Trebuie să mă întorc.

— Atît de curînd? E încă devreme. Niciodată n-ai plecat așa devreme.

— Știu, am încuviințat. Însă e necesar să mă întorc. Am niște lucruri de rezolvat.

Am șovăit.

— Dar mai întîi trebuie să-ți spun ceva.

M-am oprit din împachetat și-am privit către el.

— Probabil că-i cel mai penibil moment din viața mea. Am tăcut mult timp, abia putînd să-mi adun cuvintele.

— Plec.

Elvis s-a ridicat în capul oaselor și a întrebat:

— Ce vrei să spui cu „plec“?

Niciodată în decursul anilor de căsnicie nu pomenisem c-aș vrea să-l părăsesc.

— Mă refer la căsnicia noastră...

— Ți-ai pierdut mințile? Ai tot ce-și poate dori o femeie. Nu se poate, Sattnin. Ce dracu'!

Glasul i s-a frînt, neliniștit.

— Nu-mi vine să cred c-ai afirmat așa ceva. Vrei să spui că am fost atît de orb încît nu mi-am dat seama ce se

întîmplă? Atît de preocupat de ale mele încît n-am prevăzut acest deznodămînt?

— Trăim vieți paralele.

În cele din urmă m-a întrebat:

— Te-am pierdut pentru că-n viața ta există un alt bărbat?

— Nu-i vorba dacă m-ai pierdut pentru un alt bărbat, ci că mi-am făurit o viață a mea, proprie. Pentru prima oară m-am regăsit pe mine însămi.

A ridicat ochii și m-a privit în tăcere, în timp ce eu am terminat de împachetat și am închis valiza. Am încercat să pornesc spre ușă, însă nu m-am putut stăpîni și-am alergat în brațele lui. Ne-am îmbrățișat, cu lacrimile șiroind pe obraz.

— Trebuie să plec, am spus. Dacă mai rămîn acum, nu voi mai putea pleca niciodată.

M-am smuls de lîngă el, mi-am luat valiza și m-am îndreptat spre ușă.

— Cilla! m-a strigat Elvis.

M-am oprit brusc în loc.

— Poate altă dată... în alt loc... a zis el, încet.

— Poate! i-am răspuns, privind în urmă. Într-adevăr, acum nu-i momentul.

Și am ieșit din cameră.

♮

greu să-mi iau rămas-bun de la toți cei de-aici. Mai ales personalul, din care majoritatea fusese angajat de mine, părea a ști — chiar și fără să le spun — că plecam pentru totdeauna. Nimeni n-a scos o vorbă, dar îmbrățișările lor, și ochii în lacrimi, erau mai grăitoare ca orice cuvânt.

Am găsit-o pe Dodger la ea în cameră — care acum se afla la parter — și m-am așezat pe jos, la picioarele ei, în vreme ce bătrîna se legăna în balansoar.

— Nu, să nu-mi spui una ca asta, iubito. Nu se poate să faci așa ceva.

Apoi, înțelegînd că hotărîrea mea era luată, s-a grăbit să întrebe:

— Dar ai să-mi telefonezi, nu? O să ținem legătura?

— Sigur că da, Dodger. Întotdeauna vei găsi în mine un sprijin. Am să trec să te văd. O să stăm de vorbă, ca întotdeauna. Nu se va schimba nimic.

— Țin la tine ca la fiica mea, a spus Dodger. Fără tine, aici nimic n-o să mai fie ca înainte. Bieții de voi! Îmi pare rău de amîndoi.

Bunica a început să plîngă, străduindu-se să înțeleagă de ce doi oameni care se iubeau, trebuiau să se despartă.

— Am încercat să-i spun să-și petreacă mai mult timp cu voi două — cu tine și cu fetița.

— Nu-i nimeni de vină, bunico. Așa a fost să fie. Încă ne iubim. Ne vom iubi întotdeauna.

— Sînt convinsă c-o să vă împăcați, iubito.

Își frîngea mîinile.

— Numai Dumnezeu știe ce mult vă iubiți voi doi!

De la fereastra bunicii se vedea pajiștea verde: Sun și vechiul grajd și toate amintirile legate de cea mai frumoasă

perioadă din viața noastră. Slavă Domnului, era o zi senină; întotdeauna detestasem vremea ploioasă la Graceland — mă ducea cu gândul la iernile singure, cînd era plecat.

Sub cerul limpede și albastru, m-am plimbat peste tot, aruncînd o ultimă privire spre terasa din față, pe ale cărei trepte stătusem cu Elvis, visînd la o excursie în Europa, cu gând să ne întoarcem în Goethestrasse, unde ne întîlnisem prima oară. Cu ochii la pajiști și la aleea circulară, ce ducea la Porțile Muzicii — acolo unde întotdeauna se adunau admiratori — m-am întrebat dacă voi mai reveni aici vreodată. Mi-am croit drum înapoi, printre micile cratere, rămase de la jocurile de artificii și m-am dus în garaj, unde am mîngîiat cu degetele suprafața lucioasă a unui minicart. Nu-mi venea să cred că totul s-a sfîrșit.

Așa cum se întâmplă cu majoritatea cuplurilor în aceeași situație, și noi am trecut printr-o perioadă grea, înainte de a accepta realitatea despărțirii. Am divorțat la 9 octombrie 1973. Deși continuasem să stăm de vorbă cu regularitate, totuși nu ne văzusem o perioadă de câteva luni — o perioadă de încordare și tensiune, în care avocații noștri încercaseră să pună la punct detaliile. Până la urmă, am rezolvat problema chiar noi doi. Și eu, și Elvis eram destul de sensibili și încă ne păsa fiecăruia de sentimentele celuilalt, așa că voiam să evităm orice acuzații urâte și învinuiri reciproce. Principala noastră preocupare a fost Lisa, și amîndoi am căzut de acord să avem custodie comună asupra ei. Am rămas atît de apropiați, încît Elvis nu s-a obosit niciodată să obțină o copie a deciziei de divorț.

Însoțită de sora mea, Michelle, l-am așteptat să sosească la tribunalul din Santa Monica, California, iar când a apărut, m-a șocat înfățișarea lui. Avea mîinile și fața umflate și puhave și transpira abundant.

Împreună cu Vernon, Michelle și avocații noștri, am intrat în biroul judecătorului. Elvis și cu mine ne-am așezat în fața acestuia, mîină în mîină, în timp ce el ne supunea formalităților ținînd de procedura de divorț. Abia dacă auzeam ce spunea; eram nedumerită de condiția fizică a lui Elvis și-mi plimbam degetele pe mîna lui umflată.

Mă întrebam dacă noua prietenă a lui Elvis, Linda Thompson, știa cîtă nevoie avea el de grijă și de iubire.

— Sattnin, i-am murmurat, se ocupă cum trebuie de tine? Are grijă de greutatea și de regimul tău? Așteaptă pînă ce adormi seara?

Judecătorul a terminat ce avea de spus. Visul meu despre o uniune perfectă se sfîrșise. Speranța într-o căsnicie ideală, care-mi umpluse sufletul și-mi consumase toată energia încă de la paisprezece ani, se destrămase printr-o simplă semnătură pe hîrtie.

Cu inima pustie, m-am îndreptat spre mașină, însoțită de Michelle. Elvis a pornit spre limuzina lui, împreună cu taică-său, avocatul și cîțiva băieți. Trecînd, am fluturat mîna în direcția lui, iar el mi-a făcut cu ochiul. Iubirea pe care ne-am purtat-o rămînea intactă. Am continuat să vorbim destul de des, îndeosebi despre Lisa, care știam amîndoi că va suferi. Iar noi doream s-o asigurăm că sub nici un motiv nu va fi lipsită de vreunul din părinți. Când ne găseam împreună, ne purtam de parcă nu ne-am fi despărțit

niciodată: ne sărutam cu tandrețe și stăteam braț la braț, cu Lisa pe genunchi; cînd eram despărțiți, nu ne criticam niciodată unul pe altul.

Lisa a mers deseori în vizită la Elvis, atît în Los Angeles cît și la Memphis. El mi-a promis că va avea grijă de fată, dar stilul lui de viață mă silea să-mi fac tot felul de griji. Cînd era plecată, telefonam aproape în fiecare seară, să văd ce face. La Memphis era ora 1 noaptea, cînd l-am întrebat pe Elvis:

— Lisa a făcut baie? S-a culcat deja?

— Ți-am spus că-i bine îngrijită, mi-a răspuns el. E-n pat și doarme tun.

Peste cîteva minute m-a sunat mătușa Delta, plîngîndu-se că Lisa nu se culcase și că n-o putea convinge să facă baie. Am stat de vorbă cu Lisa, care mi-a declarat:

— Păi, tata mi-a spus să nu mă culc.

Cînd i-am telefonat din nou lui Elvis, i-am reproșat:

— Parcă ziceai că Lisa s-a culcat.

— Ah! Las-o să mai stea, a răspuns el. Ce mare lucru!

Taică-său îi îndeplinea absolut orice dorință, ceea ce ducea la conflicte cînd Lisa se întorcea acasă și revenea la realitate.

În permanență aveam discuții cu privire la modul în care trebuia să fie educată.

— La dracu' cu valorile! spunea în glumă Elvis.

Știam că era esențial ca Lisa să învețe cîte ceva despre viață, dar cum să-i explici asta lui Elvis Presley?

Pe măsură ce trecea timpul, Linda Thompson devenea însoțitoarea lui permanentă și simțeam că prezența ei era

benefică. El a început să călătorească în Aspen și Hawai, ieșind mai mult în lume, datorită Lindei, căreia îi plăcea să iasă în societate. Când stăteam de vorbă, părea să fie bine dispus.

Cariera lui cinematografică nu mai făcuse nici un fel de progres, așa încît Elvis se baza pe concertele din Las Vegas și pe turnee. Accepta cu greu ideea că e „un bărbat de patruzeci de ani, care se zgîlție în ritmul muzicii de la *Hound Dog*“. Avea alte ambiții. Cîndva pomenise c-ar vrea să producă, sau chiar să regizeze filme, dar nu făcuse nimic concret pentru asta.

Apoi a primit o ofertă. Barbra Streisand și John Peters i-au propus să joace alături de Barbra, într-o nouă versiune la *A Star Is Born*¹. Cînd Elvis m-a sunat din Las Vegas, am avut impresia că era hotărît să accepte. Entuziasmul și energia lui erau electrizante. În această producție cinematografică clasică, el vedea o șansă de a aborda un rol dramatic. Avea convingerea că-l putea juca pe Norman Mayne.

— E ca și aranjat, mi-a spus. Nu rămîne decît să punem la punct detaliile.

Dar proiectul a căzut baltă tocmai din cauza detaliilor. Era primul film al John Peters. După părerea Colonelului, părea problematic ca acest film să fie realizat fără subvenții și fără înregistrarea benzii sonore. Altă dificultate consta în faptul că Elvis urma să figureze pe generic după Barbra — lucru de care Colonelul nici nu voia să audă. Proiectul a fost refuzat, iar Elvis a rămas deziluzionat, pierzînd și acest prilej.

¹ *A Star is Born* — „S-a născut o stea“. (n.t.)

Cu timpul, s-a văzut tot mai clar că nu se mai preocupa de propria-i sănătate. Uneori comportamentul lui era deliberat auto-distructiv. Existau momente cînd spunea:

— N-am să trăiesc mult peste patruzeci de ani.

Cu toții făcusem astfel de afirmații, însă la Elvis ideea prinsese rădăcini adînci și devenise cronică. Gladys murise la patruzeci și doi de ani, iar Elvis gîndea la fel ca mama lui: își dorea să închidă ochii înaintea tatălui, simțind că n-ar mai suporta încă o pierdere.

Din cînd în cînd, auzeam că s-a internat. Îngrijorată, îl întrebam:

— Nu te simți bine?

— Ba da, răspundea el, rîzînd scurt, ca să-mi demonstreze că nu era decît o glumă. *Nungen* are nevoie de puțină odihnă, Sattnin.

Apoi am înțeles că se ducea la spital pentru același motiv ca pe vremea cînd era în armată! Era modul lui de a se relaxa puțin. Avea nevoie să plece de la Graceland și să lase în urmă orice sursă de tensiune.

În 1976 toată lumea intrase în alertă privind starea lui mentală și fizică. Avea fața buhavă și corpul nefiresc de greoi. Cu cît i se atrăgea atenția asupra acestui lucru, cu atît insista că totul e în regulă.

Pe Colonel îl îngrijorau reacțiile lui Elvis pe scenă. Începuse să uite versurile și să cînte după partitură. Se purta aberant, ignorînd publicul și cîntînd către orchestră. Mai multe concerte fuseseră suspendate și nimeni nu putea spune dacă Elvis va mai apare pe scenă sau nu.

În lipsa unei preocupări profesionale importante, Elvis își crease propriile-i scenarii reale. Fascinația lui pentru

arme devenise acum o obsesie. Avea reacții paranoice la amenințările cu moartea, iar datorită legăturilor cu poliția locală din Memphis, i se îngăduise accesul la listele cu traficanții de droguri din oraș.

Elvis era convins că el însuși trebuia să facă ceva pentru a-i stârpi de pe străzi. Târziu într-o seară, mi-a telefonat, spunându-mi:

— Cilla, ai pe cineva asupra căruia vrei să veghezi?
Strict secret!

Stilul, grația și mândria care fuseseră semnul distinctiv al concertelor cu public susținute de Elvis Presley în ultimii opt ani, aduceau acum a auto-parodie. Deziluzionat de banalitatea fiecărui concert pe care-l dădea, Elvis a recurs la simpla strălucire exterioară, în special în ce privea vestimentația din ce în ce mai sofisticată, încărcată la refuz cu pietre false, încrustații și franjuri. La aceasta se adăugau mantii ample și centuri greoaie. Concerta în costume care-i sporeau gabaritul cu încă treizeci și cinci de livre, că și cum ar fi fost hotărât să se expună pe scenă ca persoană, în loc să se bizuie în primul rînd pe talent.

În ultimul an de viață, au existat ocazii cînd a fost criticat în privința relației sale cu publicul. Unii remarcău că glumea prea mult cu instrumentiștii și-și lăsa cîntecele neterminate. Odată, Elvis a ajuns pînă acolo încît s-a plîns pe scenă de „proasta administrare” a hotelului, dînd ca exemplu pe un angajat de la „Hilton”, care fusese concediat. A doua zi, Colonelul i-a cerut să-și vadă de treaba lui — adică muzica — și să lase hotelul în pace. Și acum, ca de fiecare dată, Vernon a înclinat să-l susțină pe Elvis, însă Colonelul avea dreptate să se arate îngrijorat.

Unul dintre băieți chiar i-a spus lui Elvis că reprezentațiile lui începeau să aducă mai curînd a improvizații, în speranța că Elvis va înțelege aluzia și-și va vîrî mințile în cap, bazîndu-se numai pe talent. Însă el insistase din capul locului:

— Vreau să citesc numai cronici favorabile. Nu vreau s-aud nici o critică.

În adolescență, Gladys fusese cea care-l ferise de critici. Cînd își întocmise albumele cu fotografii și tăieturi din ziare, alesese numai comentariile laudative. Dacă n-ar fi fost atît de ocrotit de ea, poate ar fi căpătat o perspectivă mai corectă asupra propriei cariere. Cel puțin, ar fi fost conștient de ceea ce se scrie despre el și poate i-ar fi folosit cîteva dintre aceste comentarii.

Indiferent ce făcea, fanii continuau să-l aplaude. Îi rămăseseră credincioși, fie că dădea concerte bune sau rele și, în cele din urmă, afecțiunea lor a rămas singura-i mulțumire reală. Admiratorii îl susțineau în tot ce făcea. Probabil că atîta timp cît ei îl ovaționau, își închipuia că se descurcă foarte bine. Însă în realitate, Colonelul Parker avea dreptate cînd îi spunea c-ar fi cazul să se îndrepte, altfel toată cariera lui se va duce de rîpă.

Nici viața particulară nu dregea prea mult situația. În această perioadă era combinat cu Ginger Alden, mai tînără decît el cu douăzeci de ani, și diferența de vîrstă devenea o problemă din ce în ce mai complicată. El îi spunea:

— M-am săturat să tot cresc copii. Nu mai am răbdarea s-o iau de la început.

Deseori aveau conflicte. Lui Ginger nu-i plăcea să meargă în turnee cu escale de-o noapte. Era foarte legată

de familie și nu voia să-i lase singuri. Elvis a încercat să ia în turneu jumătate din familie, dar inițiativa n-a făcut decît să creeze noi probleme.

— Își petrece mai mult timp cu soră-sa și cu maică-sa decît cu mine, s-a plîns el.

Discutînd despre această dilemă a lui Elvis, l-am întrebat:

— Crezi că tu poți trăi numai cu o singură femeie?

— Da, a răspuns el. Acum mai mult ca oricînd. Știu c-am făcut multe prostii, dar cea mai mare a fost că nu mi-am dat seama ce-am avut, decît atunci cînd am pierdut. Vreau să-mi recapăt familia.

M-am întrebat dacă exista vreo modalitate de a realiza această reunire.

— Poate că ne-am întîlnit prea devreme, Sattnin! am spus. Poate că într-o zi va veni și vremea noastră.

— Da! a rîs Elvis. Cînd eu o să am șaptezeci de ani și tu șaiszeci. O să fim atît de bătrîni, încît o să arătăm de-a dreptul caraghioși, gonind în minicarturi!

În aprilie 1977, Elvis s-a îmbolnăvit; a trebuit să-și suspende turneul și să se întoarcă acasă, la Graceland. Eram și eu acolo, împreună cu Lisa, în vizită la Dodger. Elvis m-a chemat în camera lui. Nu mai semăna cu cel pe care-l știam eu: avea pete pe față și pe corp. Purta pijama, părănd să prefere această ținută, acum cînd stătea acasă. Ținea în mînă *Cartea numerelor* a lui Cheiro și mi-a spus că voia să-mi citească ceva. Dorința lui de a găsi răspunsuri nu se domolise. În continuare se străduia să afle care-i rostul lui pe lume, cu sentimentul că nu-și descoperise menirea.

Dacă ar fi descoperit o cauză pentru care să lupte — o societate antidrog sau pacea în lume — probabil că și-ar fi găsit rostul în viață. Generozitatea era principala dovadă a acestei laturi a firii lui: înclinația legendară de a dăruia, chiar și unui număr imens de oameni ce-i rămâneau necunoscute.

Însă niciodată n-a întâlnit cruciada care să-l smulgă din lumea în care se claustrase, nici vreo disciplină suficient de puternică pentru a-i contracara tendința de a-și găsi refugiu în droguri. În noaptea aceea mi-a citit, în căutare de răspunsuri, așa cum făcuse cu un an în urmă și cu doi ani în urmă și în toți anii de pînă atunci.

In aceeași seară, pe la ora nouă, ne-am urcat la bordul avionului *Lisa Marie*: părinții mei, Michelle, Jerry Schilling, Joan Esposito și câțiva prieteni apropiați. La început, m-am așezat departe de ceilalți, copleșită de durere. Apoi m-am dus în coada avionului, unde se afla dormitorul lui Elvis. M-am întins pe pat, nevenindu-mi să cred că el murise.

Mi-am amintit cum glumea despre moarte.

— O să-mi fie cumplit de greu să plec din lumea asta, spunea el.

Și totuși, purta la gât un lăncișor, de care atârnavă atât o cruce, cât și steaua lui David. Obişnuia să glumească, zicînd că voia să se asigure din toate părțile, pentru orice eventualitate.

Întotdeauna se temuse să zboare cu avionul, dar n-o arătase niciodată. Elvis nu-și mărturisise nicicînd spaima.

Simțea că sarcina lui e să-i facă pe toți ceilalți să se simtă în siguranță. Astfel, dădea impresia că-i stăpîn pe sine, nevrînd să dezamăgească pe nici unul din noi.

Mi-am amintit de o ocazie cînd zburam de la Los Angeles spre casă. Curenți de aer făceau avionul să se zgîlție din toate încheieturile. Toți erau înspăimîntați. Toți, în afară de Elvis. Cînd am ridicat ochii spre el, am văzut că zîbea. Apoi m-a luat de mînă:

— Nu-ți fie teamă, mi-a spus el. N-o să se întîmple nimic.

Dintr-o dată, m-am simțit în siguranță. Elvis reușea să inspire încredere. Cînd el spunea că un lucru se va petrece într-un anumit fel, atunci așa se și întîmpla.

Drumul părea că nu se mai termină. Cînd am ajuns la Memphis, eram zdrobită. Sufletul mi-era sfîșiat de durere. Am fost conduși la limuzina care ne aștepta, pentru a evita năvala fotografilor. Apoi am pornit în viteză spre Graceland, unde ne-au întîmpinat chipuri disperate și incredule: rude și prieteni de-ai casei, personalul — toți cei ce fuseseră alături de noi atîția ani. Îmi petrecusem cea mai mare parte a vieții în preajma acestor oameni, iar acum vederea lor îmi făcea rău.

Majoritatea membrilor familiei — Vernon, Dodger, fiicele ei, Delta și Nash, și alții cîțiva — se adunaseră în camera bunicii, în timp ce prietenii și băieții care lucraseră pentru Elvis erau strînși în dormitorul lui. Toți ceilalți umblau de colo-colo, tăcuți și solemni, privind în jur, neîncrezători.

Lisa era afară, pe iarbă, împreună cu o prietenă, jucîndu-se cu minicartul pe care i-l dăruise taică-său. La

început m-a mirat că putea să se joace în astfel de momente, dar cînd am stat de vorbă cu ea, mi-am dat seama că încă nu înțelesese ce se întîmplase. Îi văzuse pe brancardieri scoțîndu-l repede din casă pe Elvis, iar la sosirea mea el se găsea încă la spital, așa că Lisa nu știa ce să creadă.

— E adevărat? a întreat. E adevărat că tata a murit?

Din nou nu mi-am putut găsi cuvintele. Lisa era fetița noastră. Și mie îmi era greu să cred și să accept moartea lui Elvis. Pur și simplu, nu știam cum să-i spun că n-o să-și mai vadă tatăl niciodată.

Am dat din cap, în semn de încuviințare și am strîns-o la piept. Ne-am îmbrățișat, apoi ea a dat fuga în grădină și a început din nou să se joace cu minicartul. Dar acum îmi părea bine că se putea juca. Știam că acesta era modul ei de a evita realitatea.

Noaptea părea fără sfîrșit. Mai mulți dintre noi s-au așezat în jurul mesei din sufragerie, stînd de vorbă și abia atunci am aflat și eu împrejurările morții lui Elvis. Mi s-a spus că jucase tenis cu vărul lui, Billy Smith, pînă pe la ora patru dimineața, asistați de Jo, soția lui Billy, și de Ginger, prietena lui Elvis. Apoi se retrăseseră cu toții, ca să meargă la culcare. După ce Ginger a adormit, Elvis a rămas să citească în pat. A strigat-o pe mătușa Delta, rugînd-o să-i aducă apă rece, și i-a spus că nu putea să adoarmă.

Cînd Ginger s-a trezit, dimineața pe la nouă, Elvis încă citea. Ea s-a culcat din nou și a dormit pînă pe la ora unu la prînz. Cînd s-a sculat, Elvis nu era în pat. L-a găsit în baie, zăcînd cu fața în jos. Ginger a strigat după ajutor, și Al Strada împreună cu Joe Esposito au urcat în goană

scările. După ce-au chemat ambulanța, Joe i-a făcut lui Elvis respirație gură la gură, pînă la sosirea infirmierilor. În timp ce aceștia l-au dus în mare viteză pe Elvis la spital, medicul lui personal, „doctorul Nick“, care între timp venise și el, s-a aflat în ambulanță, ocupîndu-se de Elvis tot drumul pînă la Baptist Memorial. Aici, personalul medical a mai încercat vreo jumătate de oră să-l readucă în simțiri, dar totul a fost zadarnic. A fost declarat decedat în urma unui atac de cord. Atunci Vernon a solicitat o autopsie. Trupul neînsuflețit a fost transportat la morga din Memphis, spre a fi pregătit pentru aducerea la Graceland, în ziua următoare.

În timp ce ascultam evenimentele petrecute în ultimele ceasuri de viață ale lui Elvis, am simțit că-mi sporește tulburarea. Rămîneau atîtea întrebări fără răspuns. Elvis era rareori lăsat nesupravegheat, pentru cît de puțin timp.

Deodată mi-am dat seama că trebuia să rămîn singură. Am urcat în apartamentul personal al lui Elvis, unde petrecusem atîția ani ai existenței noastre comune. Camerele erau mai ordonate decît mă așteptam. Multe din lucrurile lui nu se mai aflau acolo. Pe etajera de lîngă pat nu se găsea nici o carte.

M-am dus în cabinetul de toaletă, unde am avut impresia că-l regăsesc ca prezență vie: în încăpere plutea parfumul lui, un parfum unic. Era o senzație stranie.

De la fereastra din sufragerie, am putut vedea mii de oameni, înșirați de-a lungul bulevardului Elvis Presley, în așteptarea mașinii de pompe funebre, care avea să-i aducă trupul la Graceland. Peste tot răsunau cîntecele lui: posturile de radio din toată țara aduceau un ultim omagiu Regelui.

Curînd, sicriul a fost depus în holul de la intrare și lăsat deschis. În acea după-amiază am stat mai mult în camera bunicii, în timp ce mii de oameni din toată lumea treceau prin fața catafalcului, luîndu-și rămas bun. Mulți plîngeau. Cîțiva — bărbați și femei — chiar au leșinat. Alții zăboveau în fața sicriului, refuzînd să creadă că înăuntru se afla el. Fusesse cu adevărat iubit, admirat și respectat.

Am așteptat momentul potrivit ca să merg cu Lisa, să ne luăm bun-rămas. Era seara tîrziu și Elvis fusese dus în salon, unde urma să fie oficiată slujba religioasă. Se așternuse tăcerea. Toți ceilalți plecaseră. Amîndouă ne-am aplecat asupra lui, cu ochii în lacrimi.

— Pari atît de împăcat, Sattnin, atît de liniștit! Știu că acolo vei găsi fericirea și vei afla toate răspunsurile pe care le cauți.

Apoi am spus, în glumă:

— Să nu le dai prea mult de furcă la Porțile Raiului!

Lisa m-a luat de mîină și amîndouă i-am pus la încheietura stîngă o brățară de argint, reprezentînd o mamă și un copil, cu palmele împreunate a rugăciune.

— O să ne fie dor de tine...

Știam că viața mea nu va mai fi nicicînd aceeași.

Colonelul a venit la înmormîntare, purtîndu-și obișnuita caschetă de baseball, cămașa și pantalonii largi. Și-a stăpînit emoția cum s-a priceput mai bine. Ținuse la Elvis ca la propriul lui fiu. De modă veche, Colonelul fusese considerat un om de afaceri, lipsit de inimă, însă în realitate îi rămăsese loial și devotat lui Elvis, chiar și cînd steaua acestuia începuse să coboare. Acum îl rugase pe

Vernon să semneze un contract, prin care să-i prelungească funcția de impresar. Deja se gîndise la diverse căi de a menține numele Regelui în atenția publicului. Acționa prompt, temîndu-se că după moartea lui Elvis, Vernon va fi prea distrus sufletește pentru a se ocupa cum trebuie de numeroasele propuneri și oferte ce nu vor întîrzia să apară. Vernon a oftat.

La slujbă, Lisa și cu mine am stat lîngă Vernon și noua sa logodnică, Sandy Miller, Dodger, Delta, Patsy, părinții mei, Michelle și restul familiei. Era acolo și George Hamilton. Venise și Ann-Margret, împreună cu soțul ei, Roger Smith. Ann și-a manifestat regretul cu atîta sinceritate, încît m-am simțit instantaneu atrasă de ea.

J.D. și „Stamps Quartet“ au întonat cîntecele religioase preferate ale lui Elvis. Predicatorul ales de Vernon abia dacă-l cunoscuse pe Elvis, așa că a vorbit mai ales despre generozitatea lui.

Probabil că Elvis ar fi rîs și i-ar fi spus lui taică-său:

— N-ai putut găsi un clovn sau ceva asemănător?

El n-ar fi vrut să ne vadă îndurerăți.

După slujbă, am pornit spre cimitir. Lisa și cu mine am mers în mașină cu Vernon și Sandy. Cimitirul se afla la trei mile depărtare și pe toată această distanță, de ambele părți ale drumului, erau înșirați mii de oameni. La cimitir se adunaseră încă și mai mulți. Jerry Schilling, Joe Esposito, George Klein, Lamar Fike, Billy Smith, Charlie Hodge, doctorul Nick și Gene Smith au purtat sicriul pînă la mausoleul de marmură, unde Elvis avea să-și afle, în sfîrșit, eterna pace. Aici a fost ținută o scurtă ceremonie.

apoi cei prezenți s-au apropiat pe rând de sicriu, sărutându-l sau atingându-l, și rostind un scurt cuvânt de rămas-bun. Curînd după aceea, din motive de securitate, Elvis a fost dus la Graceland, în grădina lui de meditație — loc de odihnă veșnică.

Înainte ca Lisa și cu mine să ne întoarcem la Los Angeles, Vernon m-a chemat în biroul lui. Era copleșit de durere. Cunoșteam cumva vreun amănunt care să-l ajute să înțeleagă de ce murise fiul lui? Niciodată n-a acceptat această realitate și cred că durerea i-a grăbit sfîrșitul, tot așa cum bunica nû și-a mai revenit niciodată după moartea lui Vernon.

Cînd m-am întors acasă cu Lisa, eram pradă unor sentimente contradictorii, fiindu-mi greu să decid ce era mai bine pentru ea. În presa americană apăreau relatări numeroase și controversate; știam că acestea nu vor întîrzia să aibă un efect negativ asupra imaginii tatălui ei. Am hotărît s-o trimit într-o tabără de vară.

Acolo putea fi ferită de radio, televiziune și ziare, rămînînd împreună cu numeroșii ei prieteni, printre care Debbie și Cindie, copiii lui Joe și Joanie.

Cînd s-a întors, deja plănuisem o lungă excursie în Europa, împreună cu Michelle. Orice, numai să scape de nesfîrșitele comentarii din mass-media.

Moartea lui Elvis m-a făcut mai conștientă de caracterul trecător al existenței mele și a celor dragi. Mi-am dat seama că ar fi bine să comunic mai mult cu cei pe care-i iubeam, astfel că fiecare clipă petrecută cu fiica mea și cu părinții a devenit tot mai prețioasă.

Am învățat multe de la Elvis, deseori — din păcate — din greșelile lui. Am învățat prețul strădaniei de a-i face pe toți fericiți. Elvis oferea daruri unora, stîrnind invidia celorlalți, de multe ori iscînd rivalități și tulburări în cadrul grupului. Am învățat să mă confrunt cu oamenii și să țin piept problemelor existenței — două lucruri pe care Elvis le-a evitat întotdeauna.

Am învățat să fiu stăpînă pe viața mea. Cînd a devenit mare vedetă, Elvis era atît de tînăr, încît niciodată n-a reușit să folosească așa cum trebuie puterea și banii care i-au venit odată cu celebritatea. Din multe puncte de vedere a fost o victimă, distrusă chiar de cei ce se ocupau să-i împlinească dorințele și să-i satisfacă necesitățile. În același timp, a fost victima propriei lui imagini. Publicul îl dorea perfect, în timp ce presa îi exagera, fără milă, slăbiciunile. Niciodată nu i s-a dat șansa de a fi un om obișnuit, de a se maturiza, de a cunoaște universul din afara sferei aurite pe care și-o construise artificial.

Cînd a murit, Elvis Presley a luat cu el o părticică din viața noastră, a tuturor celor care l-am cunoscut și iubit, care i-am îndrăgit muzica, filmele, care i-am urmărit cariera. Pasiunea lui a fost să cînte pentru prieteni și admiratori. Marea lui iubire a fost publicul. Iar dragostea care ne-a legat pe amîndoi a fost profundă și durabilă. Elvis a fost și rămîne cea mai puternică influență din viața mea.

EPILOG

Am petrecut nenumărate ceasuri rememorînd momente din viața mea, care pentru mine reprezintă o istorie memorabilă și plină de semnificații. Cînd am luat prima dată hotărîrea de a scrie această carte, nu-mi închipuiam ce sarcină sufletească dificilă îmi asumam. Atît de mult s-a spus și s-a scris despre Elvis, de către persoane care l-au cunoscut bine sau care nu l-au cunoscut deloc, dar au afirmat contrariul! Am sperat să creionez o imagine a omului, cît mai apropiată de realitate. Alte cărți au oferit un portret nu prea elogios, insistînd asupra slăbiciunilor, excentricităților, ieșirilor violente, perversiunilor și abuzului de droguri. Eu am vrut să scriu despre

dragoste, despre clipe minunate, scumpe mie, și despre altele, încărcate de durere și dezamăgire; despre izbînzile și înfrîngerile unui om, trăite în mare parte alături de o femeie-copil, care i-a împărtășit tristețile și bucuriile, de parcă ar fi fost o singură ființă.

Aș minți dacă aș ascunde că viața noastră împreună — atît de invidiată de alții — a fost pentru mine altceva decît o luptă. De multe ori am vrut să renunț, să plec, să uit, să nu iau asupra mea aceste chinuri ale dragostei. Mulți vor spune că am omis date importante, evenimente semnificative și numeroase incidente. Nu cred că se poate înțelege pe deplin vraja, sensibilitatea, vulnerabilitatea, farmecul, generozitatea și grandoarea acestui om, care prin muzica și arta lui a contribuit atît de mult la cultura noastră. N-a fost în intenția mea să spun o simplă poveste. Elvis a fost un suflet darnic, care a emoționat și a făcut fericiți milioane de oameni din întreaga lume și care continuă să fie respectat și iubit de semenii săi.

A fost un om, un om deosebit.

•

FILMOGRAFIE

- 1956 — Love Me Tender
- 1957 — Loving You; Jailhouse Rock
- 1958 — King Creole
- 1960 — G.I. Blues; Flaming Star
- 1961 — Wild in the Country; Blue Hawaii
- 1962 — Follow That Dream; Kid Galahad; Girls, Girls, Girls
- 1963 — It Happened at the World's Fair; Fun in Acapulco
- 1964 — Kissin' Cousins; Viva Las Vegas; Roustabout
- 1965 — Girl Happy; Tickle Me; Harum Scarum
- 1966 — Frankie and Johnny; Paradise; Hawaiian Style;
Spinout
- 1967 — Easy Come, Easy Go; Double Trouble; Clambake
- 1968 — Stay Away, Joe; Speedway; Live a Little, Love a Little
- 1969 — Charro; The Trouble with Girls; Change of Habit
- 1970 — Elvis; That's the Way It Is
- 1972 — Elvis on Tour

Cele mai îndrăgite cîntece ale „Regelui“

1. *Teddy Bear*
2. *That's All Right, Mamma*
3. *Surrender*
4. *Are You Lonesome Tonight*
5. *No More*
6. *Kiss Me Quick*
7. *Viva Las Vegas*
8. *Can't Help Falling in Love*
9. *Crying in the Chapel*
10. *Suspicious Minds*
11. *My Boy*
12. *Love Me Tender*
13. *Hound Dog*
14. *Return to Sender*
15. *G.I. Blues*
16. *It's Now or Never*
17. *Don't...*
18. *Danny Boy*
19. *Girls! Girls! Girls!*
20. *Good Luck Charm*
21. *Wild in the Country*
22. *Let It Be Me*
23. *You Never Walk Alone*
24. *I Believe*
25. *How Great Thou Art*
26. *Somebody Bigger Than You and I*
27. *Stand By Me*
28. *Have I Told You Lately That I Love You*
29. *I Want you, I Need you, I Love you*
30. *Don't Be Cruel*
31. *Jailhouse Rock*
32. *A Big Hunk of Love*
33. *Blue Suede Shoes*
34. *White Christmas*
35. *Santa Claus is Back in Town*
36. *Blue Christmas*
37. *Silent Night*
38. *I'll Be Home for Christmas*
39. *Oh, Little Town of Bethlehem*
40. *Santa, Bring My Baby Back*
41. *Love Me*
42. *Heartbreak Hotel*
43. *I Was The One*
44. *Farther Along*
45. *Without Him*

46. *So High*
47. *Where Could I Go But to
The Lord*
48. *By and By*
49. *If the Lord Wasn't Walking
By My Side*
50. *Where No One Stands Alone*
51. *I Believe the Man in the Sky*
52. *Joshua Fit the Battle*
53. *He Knows Just what I Need*
54. *Swing Down, Sweet Charlot*
55. *Mansion Over the Hilltop*
56. *If We Never Meet Again*
57. *Flaming Star*
58. *Summer Kisses, Winter Tears*
59. *Lonely Man*
60. *I Feel So Bad*
61. *There's Always Me*
62. *Give Me the Right*
63. *It's a Sin*
64. *Sentimental Me*
65. *Puppet Lover*
66. *Baby, I Don't Care*
67. *Here Comes Santa Claus*
68. *I Beg of You*
69. *Party*
70. *True Love*
71. *Don't Leave Me Now*
72. *Treat Me Nice*
73. *Young and Beautiful*
74. *I Want to Be Free*
75. *My Baby Left Me*
76. *All Shook Up*
77. *That's when Your Heartaches
Begin*
78. *Tutti Frutti*
79. *Farther Long*
80. *Stuck on You*
81. *Hardheaded Woman*
82. *His Latest Flame*
83. *Wooden Heart*
84. *Guitar Man*
85. *What'd I Say*
86. *In the Ghetto*
87. *King Creole*
88. *Devil in Disguise*
89. *You Don't Have to Say You
Love Me*
90. *Blue Hawaii*
91. *Anything That's Part of You*
92. *I Just Can't Help Believin'*
93. *Little Sister*
94. *Burning Love*
95. *Such a Night*
96. *Love Letters*
97. *Way Down*
98. *One Night*
99. *Fame and Fortune*
100. *A Fool Such as I*

POSTFAȚĂ

„Love me tender, love me long,
Take me to your heart,
For it's there that I belong
And we'll never part.“

Versurile celui mai cunoscut cântec al lui Elvis Presley s-au dovedit a fi profetice: la aproape șapte-sprezece ani după moartea sa, MUZICA — esența existenței celui care a fost REGELE („the King“) — este la fel de vie, cucerind noi și noi generații, cu o originalitate și o sensibilitate confirmate de trecerea timpului.

Idolul necontestat al muzicii anilor '50—'60, și exponentul cel mai de seamă al stilului rock'n roll, Elvis Presley rămîne starul cu cea mai uluitoare carieră din istoria show business-ului.

La 8 ianuarie 1935 în Tupelo, Mississippi, Gladys Presley aduce pe lume pe Elvis Aaron Presley și pe Jesse Presley; fratele geamăn moare însă la naștere.

Încă de timpuriu micul Elvis cântă la biserica din Tupelo. La 11 ani, primește în dar prima chitară, cu ocazia zilei de naștere.

Doi ani mai târziu, familia Presley se mută în orașul Memphis, statul Tennessee.

Elvis urmează cursurile gimnaziale la L.C. Humes High School, din Memphis, după care se angajează ca plasator la Loew's State Theater, și ulterior ca șofer de camion la o companie de electricitate.

În 1954, în dorința de a-i oferi mamei sale, Gladys, un dar muzical, înregistrează la „Sun Records“, contra taxei de 4 dolari, cântecul That's All Right, Mamma. Președintele companiei „Sun“, Sam Phillips, aflat în căutare de cântăreți albi capabili să interpreteze în stilul negrilor, intuiește talentul tânărului Elvis, sprijinindu-i primii pași în cariera muzicală. La inițiativa primului său impresar, Bob Neal (căruia îi va succeda legendarul colonel Tom Parker), Elvis efectuează turnee în sudul Statelor Unite, sub pseudonimul „The Hillbilly Cat“, înregistrând o serie de discuri care-i aduc o faimă regională.

Debutul său ca profesionist al scenei are loc în parcul Overton din Memphis, la 10 august 1954.

În 1955 este remarcat de Steve Shoales de la RCA, a cărui companie plătește la „Sun“ nemaîntîlnita sumă de 35.000 de dolari, pentru exclusivitatea înregistrărilor lui Elvis.

În ianuarie 1956 este lansat primul său hit, Heartbreak Hotel.

Instantaneu, Elvis ajunge centrul de interes al unei extraordinare companii de publicitate, axată pe aparițiile sale scenice și televizate și pe înregistrări.

După debutul la televiziunea națională, pe canalul CBS, la 28 ianuarie, același an 1956 marchează și

debutul său cinematografic, în filmul realizat de Hal Willis și intitulat *Love Me Tender*. Acest film reprezintă începutul unei filmografii cuprinzând 33 de titluri, eșalonate pe parcursul a 13 ani (până în 1969). Deși majoritatea scenariilor sînt astfel concepute încît să pună în evidență talentul și personalitatea lui Elvis, păcătuind printr-o consecvență lipsă de profunzime, ele s-au bucurat totuși de un enorm succes, contribuind la lansarea unui mare număr de șlagăre și la creșterea impresionantă a popularității cîntărețului în Statele Unite și în întreaga lume.

Ascensiunea sa fulgerătoare începută în 1956, se explică prin faptul că Elvis reprezintă NOUL: o nouă sonoritate a cîntecelor, o nouă înfățișare (pieptănătura cu favoriți și părul lăsat mai lung la ceafă), o nouă linie vestimentară, un nou tip de sensibilitate (surîsul tandru și în același timp ușor ironic), un nou fel de a vorbi despre dragoste (senzualitatea), un nou mod de exprimare (limbajul colocvial), nou stil de dans. Rezultatul a fost o adorație aproape isterică din partea tinerilor, pentru care Elvis întruchipa lupta și victoria asupra standardelor generațiilor anterioare.

Împreună cu colaboratorii săi statornici, chitaristul Scotty Moore și grupul vocal „The Jordanaires”, Elvis revoluționează industria discului, triumfînd definitiv asupra unor stiluri muzicale reprezentate pînă atunci de Bing Crosby, Frank Sinatra și Andy Williams.

Între anii 1958—1960, tînărul Presley își efectuează stagiul militar la o bază a armatei americane din Germania Federală. În această perioadă o întîlnește pe Priscilla Beaulieu, viitoarea sa soție.

Reîntoarcerea la cariera muzicală și cinematografică este marcată de o ușoară scădere a popularității, în anii '60, datorită apariției pe scena internațională a grupului „Beatles” și a altor tinere talente din Marea Britanie.

În 1967 Elvis se căsătorește cu Priscilla Beaulieu. Din acest mariaj, care va dura pînă în 1973, se va naște o fetiță, Lisa Marie.

Aparițiile scenice ale lui Elvis devin din ce în ce mai rare, publicul cunoscîndu-l acum mai mult din filme și înregistrări pe disc.

În primii ani ai deceniului șapte, cîntărețul își reia activitatea concertistică, bucurîndu-se de un enorm succes în fața unui auditoriu reprezentat atît de tineri cît și de părinții acestora, care nu sînt alții decît vechii și credincioșii lui admiratori din anii '50—'60.

În 1971 se editează un album al său, cu muzică country (Elvis Country Album).

1973 este anul concertului din Madison Square Garden. Tot în 1972, orașul Memphis, unde Elvis și-a avut domiciliul stabil timp de ani întregi, își denumeste una din principalele artere „Bulevardul Presley”.

În 1973, cîntărețul apare într-un spectacol de televiziune „Aloha from Hawaii” prima transmisie internațională, prin satelit, recepționată în 36 de țări (circa 1 miliard de telespectatori). Albumul editat în urma acestei apariții televizate înregistrează un succes fulgerător.

Pe măsură ce popularitatea lui Elvis atinge și depășește cotele de altădată, sănătatea lui începe să se deterioreze.

La 16 august 1977, „Regele” se stinge din viață, la numai 42 de ani. După moartea lui asociații și prietenii

au dezvăluit faptul că Elvis a fost dependent de o serie întreagă de droguri stimulative și anti-depresive.

Nu numai că anul 1977 nu înseamnă sfârșitul carierei cântărețului, dar popularitatea sa crește vertiginos. „Regele” se bucură de o neînchipuită glorie postumă.

În 1981 este lansat filmul-documentar *This is Elvis* urmat de filmul biografic *Elvis*, care prezintă mai curînd o viziune negativă asupra controversatei sale personalități.

În 1982 apare albumul de discuri Elvis Presley, urmat de *A Golden Celebration* și *Rocker* în 1984.

Anul 1985 aduce două apariții speciale la casa de discuri RCA: *Elvis: One Night With you* și *Elvis Presley's Graceland*.

În sfîrșit, în 1988 publicul ia cunoștință de dramatizarea romanului *Eu și Elvis*, în care autoarea, Priscilla Beaulieu Presley, relatează aspecte din viața ei alături de celebrul star.

Despre viața publică și despre cariera lui Elvis Presley s-au spus și scris nenumărate lucruri. S-a vorbit despre fenomenalele sale recorduri: cele mai multe succese de disc, cea mai îndelungată prezență în topuri, atît cu melodii de sine stătătoare, cît și cu discuri; cele mai multe discuri vîndute: circa 600 de milioane numai pînă la data morții sale, în 1977 — probabil mai multe decît oricare alt artist.

Influențat de muzica evanghelică a albilor așa cum o auzise la biserica „Assembly of God”, unde mergea împreună cu părinții săi, apoi de muzica country și de stilul rhythm and blues al negrilor, Elvis a abordat și a ilustrat multiple modalități muzicale, de la country la

rock, de la muzica religioasă (din păcate, prea puțin cunoscută, deși de foarte bună calitate) la piese clasice, cum ar fi cântonetele sau unele melodii sud-americane, cărora le-a dat o interpretare întru totul originală.

S-a vorbit, de asemenea, despre timbrul glasului său, care putea fi cald și tandru, senzual, ușor gutural, glumeț, vesel, nostalgic, despre frazarea și ritmarea specifică a liniei melodice și despre tot ceea ce de cincizeci de ani încoace înseamnă pentru public inimitabilul „ELVIS“.

Însă eul său adevărat rămîne ascuns undeva, în spatele acestor diverse ipostaze prea expuse lumii reflectoarelor. Elvis-omul a fost o enigmă perpetuă, pe care cîntărețul a încercat prin toate mijloacele s-o ferească de publicitate, într-o firească pornire de auto-apărare.

Cartea Priscillei Beaulieu Presley vine să completeze imaginea unei complexe personalități, dezvăluind pentru o clipă „fața ascunsă a Lunii“.

Pentru că sub straietele și măreția „Regelui“ s-a aflat totuși o ființă omenească, vulnerabilă, supusă greșelii, dar cu o inimă bună și curată și capabilă să se dăruiască trup și suflet celor care-l iubeau cu adevărat.

Sau așa cum l-a descris tatăl său, Vernon Presley, în inscripția de pe lespede sa funerară:

„A fost un dar de preț, lăsat de Dumnezeu
Nouă, care l-am iubit și l-am păstrat în inima noastră.

Harul lui a fost dat tot de Dumnezeu,
iar el l-a revărsat asupra oamenilor.
Fără îndoială, a devenit cel mai iubit,
cucerind inimile tinerilor și bătrînilor, deopotrivă.

A fost admirat nu numai ca artist,
dar și ca om de suflet,
pentru generozitatea și pentru inima sa bună
față de toți semenii săi.

A adus un suflu nou în lumea muzicii,
bucurându-se de cele mai înalte onoruri.

Încă din timpul vieții a devenit o legendă,
cucerind respectul și iubirea a milioane de oameni.

Atunci Dumnezeu a înțeles că el avea nevoie de puțină odihnă și l-a
chemat în casa Lui.

Ne lipsești, ca fiu și ca tată. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dăruit
un fiu ca tine!¹

DANIELA TRUȚIA

¹ În lb. engl:

He was a precious gift from God
We cherished and loved him dearly.

He had a God-given talent that he shared
with the world. And without a doubt,
He became the most widely acclaimed,
capturing the hearts of young and old alike.

He was admired not only as an entertainer,
but as the great humanitarian that he was:
for his generosity, and his kind feelings
for his fellow man.

He revolutionized the field of music and
received is highest awards.

He became a living legend in his own time,
earning the respect and love of millions.

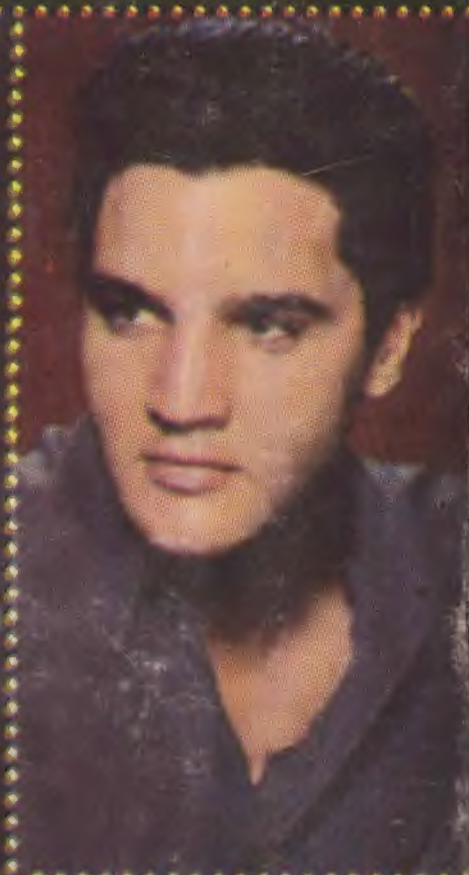
God saw that he needed some rest and
called him home to be with him.

We miss you, son and daddy. I thank God
that he gave us you as our son.

TCB

By Vernon Presley

ROMANUL UNEI PASIUNI DE-O VIAȚĂ

Timp de optsprezece ani ELVIS a fost parte din existența mea. Când ne-am cunoscut, eu împlinisem paisprezece ani. ELVIS avea să devină pasiunea vieții mele.

M-a învățat absolut totul: cum să mă îmbrac, cum să merg, cum să mă machiez și să mă coafez, cum să mă port și cum să răspund iubirii cu iubire... În decursul anilor, mi-a fost pe rînd tată, soț, un IDOL.

